

სვ

1168
2004

N52 (237) 23/XII.-29/XII.2004. ჟანი 60 თ.

გზავნილები:
უხარხული
სიტუაცია
შიშველი
საჩუქარი

თემა:
ქვრივი მამაკაცები

ლუბა ელიაშვილის
დაბეჭდივი:
„ქურნალ „რეიტინგის“
ქურნალისტი იღუბალი
გვლელობის ერთადერთი
მონაგაზა...“

ნამდვილი ამბავი: მკითხავი სონა და მძევლად აყვანილი გინეკოლოგი

„აჰა, გაბონო,
გავთხოვდი, მამრამ...
სოლქმერული ცხოვრება
უფრო რთული წარმოგედგინა...“

„ჩვენ მუვიდობა გვგონია,
არადა, ახალი დაწყებული,
განუჩეხული მესამე
მსოფლიო ომია...“

მალე, იანვრის ნომერი!

ლიტერატურული პალიტრა

130!
გვერდი

- **ჩემი ქვიშვილი**
ტრაქტატი (ისტორიული-უმორისკული ამბავი)
- **შასტა სამადაშვილი**
ჭარმაგი მხატვრის პროტრეტი
- **სურსათური**
არჩილი, გიგი, ლუკა...
- **აქა პირიქელაძე**
პოეტი, რომელსაც ბუები, ღამურები და თხუნელებიც კი ცნობდნენ
- **ქარიელ ქანცყურის**
ღიზოზავრიდან დიზაინამდე
- **ქაყლო ჯორჯი**
თერთმეტი წუთი (მთელი ბესებელი)
- **პოეზია**
მხიერ ქვეივიძე
რასწი ამასლოძე
- **ოქთა იოსელიანი**
- **ნოდარ ფუმბაძე**

№1 (4), იანვარი, 2005

გუხნადი, ხომელის მნეხადს მუითხველის
სითბოსა და სიყვახულს დაუბიუნებს

მინიატურები	
„ენერგეტიკული ნეკროლოგი“ ანუ მივეხეთ გამთრის ძილს!..	3
ჭრელი მსოფლიო	4, 5, 6
ერთი კითხვა	4
კოსტი	
ახალი მინისტრი უარყოფითი საინფორმაციო მაგალითების ფონზე იწყებს მოღვაწეობას	7
ოფსაიტი	
ირაკლი ბათიაშვილი: „ღვეანდელ ხელისუფალთ ბინეჩარული აზროვნება აქვთ“	8
პირველი პაეპანი	
ნატო ონიანი: „მუხანაბოღნენ, ბათსოვლები და იეჭვიანებო, მაზრამ აპა, ბატონო, ბავთსოვლი და...“	11
სასიძო	
„რა იქნება, ამ ცივი გამთრის ერთ ღამად ღამეს მეს ბამაღვიძო?...“	13
კრიმინალი	
„შვილი მომიკლეს, შვილიშვილს მართმევენ“, – ახსაღებს ღაგარაღებული, რომლის ოჯახშიც წინასაახალწლოდ საშინელი ტრაგედია დატრიალდა	14
ნამღვილი აგავი	
სონა მკითხავი და მკველად აყვანილი გინეკოლოგი...	18
გემოვნება	
მსახიობის კოლექცია, მელა პიპიგურის ნაქონი ძისა და ჯაგმენი თოქინა	19
ანტიდეკრასანტი	
ინფორმაციულ-შემსენებითი კოლაჟი გოგა ღვალის უბის წიგნაკიდან	20
თევა	
ქვრივი მამაკანები: ვეპე ღვას ჩემი შვილებისთვის...	22
კოეტი	
კოტე ყუბანეიშვილს გამჟღავნებული ბაგმები ცუდად აქვს დანდილი	25
გზავნილავი	
„მიხვავი, იუბილარი მარტო არ იყო და სასწრაფოდ დავინწყე ჩასმა...“	27
ოჯახი	
სახის კრებით მოგზაღებული ერბოკვერცხი ანუ სიქვარული ბამოცდა	30
ჯანმრთელოვა	
• შაქარი და მარილი	32
• ღამნაშავეა ანტიბიოტიკი	33

ქვრივი მამაკანები

„ღალი, იყავი, რა, ჩემი ღდა!“ –
პაგარა სალოს მიერ დაწერილი ეს
ფრაზა უკვე 30 წლისაა, ქალბატონ
ღალის კი ისევე შენახული აქვს,
როგორც ერთადერთი განძი,
რომელიც ცხოვრებამ არგუნა... მა-
შინ ის „სასწრაფო ღამნარების“ ექი-
მად მუშაობდა...

22

ახლნლის ღამეს აქეთ-იქით სიბილი ქალიან გღლის

„ოჯახში კერძებს ყოველთვის
ღდა ამზადებს. მეც, რა თქმა
უნდა, პაგარაობიდან, ყოველთვის
ვეხმარები. ყველაზე მეტად
ნიგვზის დაჭრა მიყვარდა... წელს
კი, მე ცალკე ოჯახი მაქვს...“

39

გეროქრილი წისის უფროსი, ვინ მოკლა ბაჩანა და... სინანული

„მარტო იყო. შეშინებული
თვალეზით მიცქერდა... ვგვებოდი
იმით, თანდათან როგორ უქრებოდა
თვალეზში სხივი. თან, მაღიმალ საათს
უყურებდა, ამიგომ ღროის დაკარგვა
არ შეიძლებოდა. უეცრად, ოთახში
საშინელი სუნი დაგრიალდა. ჩისფერე
შე ღორო-მეთქი?! – ვუთხარი...“

49

კოტე ყუბანეიშვილს გამჟღავნებული ბაგმები ცუდად აქვს დანდილი

„ჩვენ მშვიდობა გვგონია. არადა,
ახლა, გახურებული მესამე მსოფლიო
ომია დაწყებული. წელს, თუ 5 ქვეყ-
ანა მონაწილეობდა ამ ომში, მო-
მავალში ეს ყველაფერი გეომეტრი-
ული პროგრესით გაიზრდება...
ერთი ლექსი მაქვს დაწერილი, ფაქ-
ტობრივად, პროგრამაა, თუ რის შემ-
დეგ რა უნდა გაკეთდეს...“

25

ტაპარი	
„...რაერთა მგვილ ვარ და მღაბალ გულითა...“	34
სამოვლელი	
ქართული კულტურის კვირეული ათენში	35
ფაქობრიტატი	
● შევა „ოქროს ბურთს“ კაოლო მალდინის მიანიჭებდა...	36
● პაპარაცების საყურადღებოდ: შიშველი მამას ერთი ფოტო 200 ათასი ზირვანა სტერლინგი ღირს!	37
საზაღისი	
ეკა კახიანი: „ახალწლის ღამეს აჩეთ-იჩით სირბილი კალიან მღლის“	39
სალონი	
შევიტვალთ თუ არა თმის ფერი და ყველაზე ღივი შეცდომა ჭაღარის შეღებვისას	40
ქართული დეკორატივი	
ლუბა ელიაშვილი. კვირფასი მკვლელები და ჩიპოლინო (დასაწყისი)	42
პარსკვლავი	
მირა სორვინო – ურბანი ენერჯისა და აუტანელი ხასიათის ინტელექტუალი მსახიობი	46
ბორონი	48
ფსიქარი	
ყურმოჭრილი ციხის უფროსი, ვინ მოკლა ბაჩანა და... სინანული	49
მომზაურის დღიურები	
სტუმრად კამინო „ბალუში“ ანუ საბანის სამფლობელოში...	51
ავტო	54
დაბრუნება	
შეღება თუ არა კახი კახიანის მესამე ოლიმპიადა?	55
აღმოსავლური ჰოროსკოპი	
მაგალი ყველაფერს იღონებს თხის ბასათსოვებლად – რა გველის 2005 წელს?	58
ჰოროსკოპი	
კვირის (27 დეკემბერი – 2 იანვარი) ასტროლოგიური პროგნოზი	60
სკანოვარი	61
იუმორი	62
ტანტი	
მრავლისმეტყველი საჩუქარი	63
კალენდოსკოპი	
ჭრელ-ჭრელი ამბები	64

გარეკანზე: გიორგი შორჭულიანის კოლაჟი

საზოგადოებრივ-კულტურული ჟურნალი „გზა“ გაიმოდის კვირაში ერთხელ, სუბსაბატირით გახმთ „კვირის კალიტრის“ ღამათაშა

ჟურნალი ხელმძღვანელობს თავისუფალი პრესის პრინციპებით. რედაქციის აზრი შესაძლოა არ ემთხვეოდეს მასალის ავტორის აზრს.

მთავარი რედაქტორი: ზურაბ აბაშიძე
 რედაქტორი: ვინა ტყეშელაშვილი
 მენეჯერი: მათე კვიციანი

მისამართი: თბილისი, აკურის ქ. №8
 ტელ: 33-50-32 email: gza@kvispalitra.com
 ჟურნალი იბეჭდება გამოცემლობა „კლორში“

შეღება თუ არა კახი კახიანის მესამე ოლიმპიადა?

„გასაგებია, რასაც მეკითხები: დიდი სპორტი ამქვეყნიურ სიამოვნებებზე უარის თქმას მოითხოვს. გია ასანიძის, მართლაც, მისი შეილები გამო, თეთრი შურით მშურს... რაც შეეხება ღვინის სმას, ამ საქმის მოყვარული არასდროს ვყოფილვარ.“

55

შეუბნებოდნენ, გათხოვდები და იმეტიანებო, მაგრამ აჰა, ბატონო...

„ხშირად შეუბნებოდნენ, გათხოვდები და იმეტიანებო, მაგრამ აჰა, ბატონო, გათხოვდი, მაგრამ არ იმეტიანობ... ცოლქმრული ცხოვრება უფრო რთულად წარმომედგინა, მეგონა, ბევრი მოვალეობა დამეკისრებოდა... რაც სანახავი იყო, ყველაფერი ვნახე.“

11

პაპარაცების საყურადღებოდ: შიშველი მამას ერთი ფოტო 200 ათასი ზირვანა სტერლინგი ღირს!

სამყარო „შარაპოვამანიამ“ მოიცვა. სოჭში კი, მარიას ბიძამ-ვილი, დაშა შარაპოვა იმრდება... ფოტოგადაღებას კი, დაშას უკრძალავენ. როგორც ჩანს, ამ უკანასკნელსაც „შარაპოვას პროექტი“ ჩართვას უპირებენ. ერთი სიგყვით, ახალი მღაპრული ამბავი იწერება – ამჯერად დამასთვის.

37

მვირფასი მკვლელები და ჩიპოლინო

ჟურნალ „რეგიონის“ ჟურნალისტი მარიანა ნიორაძე, იგივე ნიორა, „დინამოს“ სკადიონზე ცნობილი მეცენატისა და ბიზნესმენის მოსე კრიხელის მკვლელობის ერთადერთი მოწმე და მისი უკანასკნელი სიგყვების გამგონება... სწორედ აქედან იწყება მარიანას ფათერაკებიანი თავგადასავალი...

42

„ენერგეტიკული ნეუროლოგი“ „ნუ მივცევი ზამთრის ძილს!..“

სალო, ძმაო! ასეთი მობილიზებულები შევხვედროდეთ ზამთარს, ჯერ არ მახსოვს. რა ინვესტორები არ მოიხილა ენერგეტიკის სამინისტრომ და რა სარემონტო სამუშაოები არ ჩაატარა. თვითონ მინისტრი ხომ ნამდვილი პროფესიონალია: წინასწარმტყველივით ამბობდა: ჯერ კიდევ აგვისტოში – ზამთარში აცივდებაო... მთავრობამაც ყველაფერი გააკეთა იმისათვის, რომ ზამთარი გვიან მოსულიყო, საათებიც კი გადავწვიეთ უკან, მაგრამ შეცდომა მაინც დავეშვი: 1 საათით კი არა, სამი თვით უნდა გადავგვეწია დრო უკან, რომ დეკემბრის ნაცვლად მარტში დაზამთრებულიყო. მერე უცებ გადავწვედით წინ სამი თვით და ისე აღმოჩნდებოდათ მისში, რომ ზამთარს სულ გამოვტოვებდით.

ახლა კი ის მივიღეთ, რომ მთელ საქართველოში თოვს; თბილისში არ თოვს, მაგრამ ისე ყინავს, რომ კაცი მაცივარში შეხვალ გასათბობად (უფულობას რა ვუთხრა, თორემ იყიდე ერთი დახლმაცივარი მთელი ოჯახისათვის!).

იმ დღეს, ბავშვს მივაკითხე სკოლაში, ვიცოდი, რომ სკოლები ნავთით მოამარაგეს და ვიფიქრე – სანამ მასწავლებელს დაველაპარაკები, ცოტა გავთბები-მეთქი... რას ვხედავ: იმ ნავთში იმდენი წყალი შეურევიათ,

რომ ღუმელს ლოლუები ეკიდა. ბავშვები დარბოდნენ, ჭიდაობდნენ და ასე თბებოდნენ; მასწავლებელს კი მსოფლიოს კლიმატური რუკა გაეშალა დაფაზე. ალბათ გასათბობად აფრიკის კონტინენტს ჩანუტებოდა და ზედ მიყინულიყო. საცოდავი ქალი მანეკენით „ავიტაცე“ და სამასწავლებლოში, ერთადერთ მოგიზგიზე ღუმელთან გადავდგი... თავად კი, აღშფოთებულმა, კანცელარიას მივაშურე – ვიცოდი, რომ სამთავრობო სხდომა იყო დანიშნული, რომელზეც ზამთრის პრობლემები უნდა განეხილათ...

ლიფტში თვითონ ენერგეტიკის მინისტრი დამემგზავრა, რომელსაც ხელში მოხსენებითი ბარათი ეჭირა იმდენ ეგზემპლარად დაბეჭდილი, რამდენი კაციც უნდა დასწრებოდა სხდომას. ერთი ცალი ფურცელი ისე დაუვარდა, რომ არც კი შეუმჩნევია. აი, რა ეწერა ზედ: „ენერგეტიკული ეკოლოგი: მამა – ენერგეტიკის სამინისტრო; დედა – არა ჰყავს(!); მეუღლე – აწ გარდაცვლილი მე-9 ბლოკი; ძმები – „რაოესი“ და „საქგაზი“ ღრმა მწუხარებით იუწყებიან, რომ ა.წ. დეკემბერში, მოულოდნელად, თავს დაგვატყდა ზამთარი“...

სიტყვით სხდომაზე, ჯერ მომივიანი მინისტრები გამოვიდნენ: – ვერც შემოსავალი დამითვლია და ვერც გასავალი, – დაიწუნა ფინანსთა მინისტრმა – შუკი არ მაქვს, რომ კომპიუტერი ჩავრთო და ქვეშევრდით გამრავლება არ ვიცი; სხვებიც რომ აჰყენენ, ენერგეტიკის მინისტრი ისე დღეში ჩავარდა, რომ თვალებიდან ცრემლები წამოუვიდა.

პრემიერ-მინისტრმა მისი დაცვა სცადა: – კაცმა რომ თქვას, არც ენერგეტიკის მინისტრის ბრალია; დენი არა აქვს, რომ დენის აღსადგენად იმუშაოს და რა ქნას?! ბუნებრივ გაზს კიდევ წნევა დაუვარდა ნერვიულობის ნიადაგზე და რა მინისტრის ბრალია?! კი, მაგრამ რიკოთის უღელტეხილზე რომ მოძრაობა შეფერხებული, რატომ არ წმენდს გზებს თოვლისაგან საგზაო დეპარტამენტი, ტექნიკა არ გყავთ?

– ვცდილობთ, ბატონო, – აღუღლულდა დეპარტამენტის უფროსი – ტექნიკა როგორ არ გყავს, მაგრამ თბილისში გვიყენია, გორის აღმართზე თოვლია და როგორც კი გადნება, იმ დღესვე გადავისვრით ტექნიკას რიკოთზე.

– მე და ჩემი სამინისტრო დღესა და დამეს ვასწორებთ მუშაობაში, რომ ზამთრის პრობლემები საერთოდ მოვხსნათ. გპირდებით, 3-4 თვეში ყველაფერი მოგვარდება! – პირობა დადო ენერგეტიკის მინისტრმა და ყველანი კმაყოფილები დარჩნენ. საბოლოოდ კი მიიღეს დადგენილება, რომელიც მოსახლეობის ზამთრის ცხოვრების წესზე გადასვლას ითვალისწინებს: ბევრი უცხოური მოდელი განიხილეს, მაგრამ ყველას, პროექტმა კოლური სახელწოდებით – „ჩრდილოამერიკული ჯიშის დათვის ზამთრის ცხოვრების წესი“ – აჯობა.

ასე რომ, მომავალი წლიდან, დეკემბრის დასაწყისში ხალხი ზამთრის ძილს მიეცემა, თებერვლის ბოლოს კი კვლავ დაუბრუნდება ცხოვრების თბილ და აქტიურ რიტმს. ამით შუქის პრობლემაც „მოგვარდება“, არც ბუნებრივი აირის დეფიციტს ვიგრძნობთ და ზამთარიც სიზმრად „მოგვეჩვენება“...

P.S. კანცელარიის სასადალოში:

– რა გვაქვს დღეს სადილად?
– ბორშჩი და ჩაი, ბატონო ზურაბ.

– ოლო, კარგია ცხელი ბორშჩი, ჩაისაც დავაყოლებ და ვავთბები.

– არა, ბატონო ზურაბ: ბორშჩი გვაქვს ხალაღეცის სახით. რომ მიირთმევთ, მერე ჩაის ნაყინსაც დაგაყოლებინებთ...

პროპოკატორი

სანტა-კლავსი ერთმანეთს საკვამუდში ჩაძტმამში იჯიმბიანი

ჩრდილოეთ შვეციის ქალაქ ელი-ვარში „სახალწლო ჯალოქრების“ საერთაშორისო ზამთრის თამაშები გაიმართა. იქ შეიკრიბნენ სანტა-კლავსები და თოვლის ბაბუები დიდი ბრიტანეთიდან, დანიიდან, ისლანდი-დან, ესპანეთიდან, ნორვეგიიდან, რუსეთიდან, შვეციიდან, საფრანგეთ-იდან, ფინეთიდან და ესტონეთიდან. შეჯიბრებები ტრადიციისამებრ, 4 ძირითად და რამდენიმე დამატებით სახეობაში გაიმართა.

გამარჯვებულ გუნდს ყველაზე მეტი ქულა უნდა დაეგროვებინა, საკ-ვამურში შეძრომასა და იქიდან საჩუ-ქრების ჩაყრაში, ფინური ცივით რბო-ლასა და ფაფის ჭამაში, თანაც, სან-ტა-კლავსებს ისე უნდა მიერთმიათ ფაფა, რომ წვერი არ დაესვარათ. მაგრამ ყველაზე რთული ეტაპი შე-ჯიბრების მონაწილეებს დოლის დროს დაუდგათ: პატარა, ფინურ ცივამი შებ-მული ირემი პრაქტიკულად უმარ-თავია და თუმცა მოკლე დისტანცია – სულ 250 მ ჰქონდათ გასაფლელი, ფინიზამდე ყველას არც მიულწევია. გამარჯვება კი, კარელიიდან ჩასულ-მა რუსმა თოვლის ბაბუამ, – მიხაილ კურგანოვმა მოიპოვა, რომელსაც უნ-იკალური პრიზი – ხელნაკეთი ხის სანტა-კლავსი გადაეცა.

„...უკვე დაუფარავად შეუკაცხეოვან საპატრიარქოს სახელს“

— როგორც თავად აცხა-დებთ, „ნაციონალური ლობი“, ანტიმართლმადიდებლურ და ან-ტიეროვნულ ძალებს ღიად დაუ-პირისპირდება. რა პოზიციას და-იკავებს საპატრიარქო?

გიორგი ანდრიაძე, საპატრიარ-ქოს ყოფილი საპარლამენტო მდივანი:

— საპატრიარქოს დუმილი არ დაურღვევია და არც მომავალში აპირებს, პასუხი გასცეს უზრდელი ადამიანების მცირე ჯგუფს, რომლებიც თავად ეკლესიას ვერ მოერივნენ, ამი-ტომ ცდილობენ, ხელისუფლებისა და ეკლესიის დაპირისპირებას. საპატრი-არქოს ასეთი თავშეკავებული პოზი-ცია ჩემთვის სასუსებით გასაგებია. ამ-იტომ გადავდექი თანამდებობიდან და ორგანიზაცია „ნაციონალური ლობის“ წევრებთან ერთად, ამ ადამიანების თავდასხმას სათანადო პასუხს გავცემ. ყველას აქვს უფლება, ჰქონდეს საკუ-თარი აზრი. მაგრამ იმ პირთა წრე,

რომლებიც ბოლო ერთი წლის განმავ-ლობაში, შენიღბული აგრესიით ახორ-ციელებდნენ მართლმადიდებელ მრეე-ლსა და ეკლესიაზე თავდასხმას, უკვე დაუფარავად შეურაცხყოფენ საპატრი-არქოს სახელს. მათი ჰალუცინაცი-ური ბრალდებები – თითქოს, ეკლესი-ის წინამძღოლები სხვადასხვა რე-ლიგიური კონფესიის დასარბევად შავბ-ნელ ძალებს ფულს უხდიდნენ, თითქოს საპატრიარქო და ეკლესია რუსეთის აგენტებიტა სავესე და ა.შ. – გარდა ცილისწამებისა, სამართლებრივი ნორმე-ბის დარღვევასაც წარმოადგენს. ასეთი უსაფუძვლო ბრალდებების ავტორებს მომავალში, სასამართლოში მოუწევთ თავის მართლება. არ მინდა, დღეს დაეკონკრეტო, თუ ვის აშინებს პა-ტრიარქისა და ეკლესიისადმი მოსახ-ლეობის მაღალი ნდობა, მაგრამ სიწ-მინდებისგან ხელეუბნო დაიჭირონ. ქართული საზოგადოება მის შეურაცხ-ყოფას არავის აპატიებს.

„გვსურს, ქართულ არმიას დღევანდელზე უკეთესი პირობები იყოს...“

— მუხროვანის ინციდენტს რიგითი ჯარისკაცები მიიმე სო-ციალურ პირობებს უკავშირებენ და ეს მაშინ, როცა თავდაცვა პრიორიტეტულ სფეროდ არის გამოცხადებული და მასზე სოლი-დური თანხებიც იხარჯება...

ნინო გურჯანაძე, პარლამენ-ტის თავმჯდომარე:

— მუხროვანის ინციდენტთან დაკავშირებით გამოძიება უკვე დაწ-ყებულია. იმედი მაქვს, რომ ჯარისკ-აცების უკანონო გადაადგილების ობიექტური მიზეზები დადგინდება. ქართულ ჯარში სოციალური პირობე-ბი იდეალური არ არის, მაგრამ პრო-ტესტის ამგვარი ფორმა აბსოლუ-ტურად მიუღებელია. სამხედრო პირებს კანონით, გაფიცვებში მონაწი-ლეობა აკრძალული აქვთ. კანონის ამ მოთხოვნას ყველა ჯარისკაცი და ოფიცერი უნდა ასრულებდეს. ჩვენი ხელისუფლებისთვის თავდაცვის სფერო პრიორიტეტულია, ამ მიმა-რთულებით სერიოზული მუშაობა მიმდინარეობს. ცხადია, გვსურს,

ქართულ არმიას მი დღევანდელზე უკეთესი პირობები იყოს. მაგრამ იმის თქმა, რომ ჯარს ყურადღებას არ ვა-ქცევთ, რბილად რომ ვთქვათ, უმჯობურია. არცთუ ისე დიდი ხნის წინ, სამხედროებს ცალ-ცალი ჩექმა ეცვათ და ზამთრის ყინვებს თხელ ფარაჯაში ხვდებოდ-ნენ. ჯარისკაცი ქვეყნის წინაშე ნაკ-ისრ ვალდებულებას კარგად უნდა აცნობიერებდეს. ბუნებრივია, ხელისუ-ფლებამაც თავდაუზოგავად უნდა იმუშაოს მათი პრობლემების მოსაგ-ვარებლად.

თიღელ კასტრის შვილიშვილი აშშ-ის მთქალაქე გახდა

კუბელი დიქტატორის შვილიშვილი, 26 წლის ალინა სალგადო, იმ რამდენიმე ათას კაცს შორის აღმონჩნდა, ვისაც ფლორიდის შტატის ქალაქ მაიამი-ბიჩში გამართულ, აშშ-ის მოქალაქის ფიცის დადების ცერმონიაში მონაწილეობა ხვდა წილად. კასტროს შვილიშვილმა კატეგორიული უარი განაცხადა ურნალისტებისთვის რაიმე კომენტარის გაკეთებაზე. „ვეელაფერი, რაც ჩემს პირად ცხოვრებას შეეხება, მასმედიის საქმე არ გახლავთ“, — მოკლედ მოჭრა ალინა სალგადომ, რომელიც ფიდელ კასტროსა და ნატალია რევეულტას

სამოქალაქო ქორწინების შედეგად დაბადებული ალინა ფერნანდესის შვილია. 1993 წელს ფერნანდესმა არალეგალურად დატოვა სამშობლო. კუბის ხელისუფლებისადმი გაკეთებული საჯარო განცხადების შემდეგ, მას თავისი ქალიშვილის, მაშინ 16 წლის ალინა სალგადოს აშშ-ში წაყვანის ნება დართეს. შემდგომ, სწორედ ალინა ფერნანდესმა გამოაქვეყნა მოვონებების წიგნი, რომელშიც ფარდა ახადა ფიდელ კასტროს პირად ცხოვრებას: მან მკითხველს მოუთხრო დიქტატორი მამის უკანონო შვილების შესახებ, რომელთა სახელები თურმე, ასობგერა „ა“-თი იწყება (ალექს, ალექსანდერ, ალუხანდრო, ანტონიო, ანელიტა) და ამას იმ გარემოებით ხსნის, რომ თავად ფიდელს მეორე სახელად ალუხანდრო ჰქვია...

თბილი იანვარი, 13-გრადუსიანი ყინვების თანხლებით?..

— ყინვიანი დეკემბრის შემდეგ, როგორია იანვრისთვის გრძელვადიანი პროგნოზი და უნდა ველოდეთ თუ არა საახალწლოდ დედაქალაქში თოვლს? რამაზ ჭითანაშვილი, მეტეოროლოგიის დეპარტამენტი:
— დეკემბერში ტემპერატურის -11, -12 გრადუსამდე დაცემა ნავარაუდევია ჩვენ მიერ. რაც შეეხება იანვარს — საშუალო ნიშნულზე 2 გრადუსით მაღალი ტემპერატურაა მოსალოდნელი. შავი ზღვის სანაპირო ზონაში საშუალო ტემპერატურა +8, +9 გრადუსის ფარგლებში იქნება. ნალექიც ნორმაზე ნაკლებია ნავარაუდევია. კოლხეთის დაბლობზე საშუალო ტემპერატურა +7, +8⁰-ა მოსალოდნელი, მაღალმთიან ზონაში: +1, -3, ასევე მცირე ნალექით. აღმოსავლეთ საქართველოსა და ქართლის ვაკეში ტემპერატურა +1, +3 გრადუსის ფარ-

გლებში იმერყევეებს, აღმოსავლეთ საქართველოს მთიან რაიონებში: -1, -2-ია მოსალოდნელი, რაც საშუალო ტემპერატურაზე ასევე 2 გრადუსით მეტია. როცა გრძელვადიან პროგნოზზე ვსაუბრობთ და ვასახელებთ საშუალო მაჩვენებლებს, არ უნდა დაგვავიწყდეს, რომ ცალკეულ დღეებში შესაძლებელია, ტემპერატურა დიდი ამპლიტუდით — 15-16 გრადუსის ფარგლებში მერყეობდეს — ანუ, როცა საშუალო ტემპერატურას +2, +4 გრადუსს ვაცხადებთ, გამორიცხული არ არის, რამდენიმე დღე ტემპერატურა -12, -13 გრადუსამდეც კი დაეცეს. თუმცა, ჯამურად, იანვრის საშუალო ტემპერატურა ტრადიციულ ნიშნულზე 2 გრადუსით მაღალი იქნება. რაც შეეხება თოვლს — საახალწლოდ, დედაქალაქში მცირე ნალექია ნავარაუდევია.

2, 3 და 4 იანვარს გეგმიური ვაკის პარკი საეკოლოგიური ღონისძიებაზე

დიდი ნძვის ხე, თოვლის ბაბუა საჩუქრებით, სურათების გამოფენა-გაყიდვა, 200 უდედამამო და დაუცველი ბავშვის გართობა, ბელეტიკუების ყონცერტი (დასაწყისი 12 სთ-ზე) და მრავალი სხვა სიურპრიზი.

ღონისძიების ორგანიზატორები და მხარდამჭერები: ვაჟე-საბურთალოს გამგეობა, „ბასტი-ბუბუ“, „ყვირის პალიტრა“, „საქართველოს ბანკი“, „მინიგოლფ-კლუბი“, სამხატვრო აკადემია და ვაკის პარკი.

მოგზაურობით, გაართობით და იზიარებთ!

საქართველოს მინისტრთა კაბინეტი სულ უფრო და უფრო ახალგაზრდავდება. ცოტა ხნის წინ, პრეზიდენტმა „რუსი ოლიგარქი“, ეკონომიკის მინისტრი, ფინანსთა მინისტრის ახალგაზრდა მოადგილით ჩაანაცვლა, ხოლო თავადური წარმოშობის სოფლის მეურნეობის მინისტრი, წარმატებული ბიზნესმენით შეცვალა. „ახალგაზრდა მინისტრები კანონმდებელთა დასტურს არც დალოდებიან, ისე შეუდგნენ საკუთარი მოვალეობების შესრულებას. სწორედ მის ახალ სამუშაო კაბინეტში შევხვდით ეკონომიკის მინისტრს, ლემსო ალექსიშვილს.

ახალი მინისტრი უარყოფითი საინვესტიციო მაგალითების ფონზე იწყებს მოღვაწეობას

შეა ტუხიაშვილი

— ბატონო ლემსო, თქვენ ნინამორბედის სამუშაო ოთახს რატომ არ დაიკავეთ?

— ეკონომიკის სამინისტროს შენობაში ამჟამად სარემონტო სამუშაოები მიმდინარეობს, ამიტომ გადაწყვედა, რომ დროებით აქ — ტრანსპორტისა და კომუნიკაციების ყოფილი სამინისტროს შენობაში დავიდეთ ბინას. სხვათა შორის, ჩემს დანიშნულს, ეკონომიკის მინისტრის მოადგილეები და რამდენიმე დეპარტამენტი უკვე განთავსებული იყო ამ შენობაში.

— როდესაც პრეზიდენტი საზოგადოებას თქვენს თავს აცნობდა, საზვასმით აღნიშნა, რომ განათლება უცხოეთში გაქვთ მიღებული...

— დამთავრებული მაქვს თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ეკონომიკური ფაკულტეტი, საერთაშორისო ეკონომიკური ურთიერთობების სპეციალობით. მიუხედავად იმისა, რომ ჩემი სტუდენტობის წლები საკმაოდ რთულ პერიოდს დაემთხვა, იმ დროს უნივერსიტეტი განათლების თვალსაზრისით, მაინც საინტერესო იყო: სწორედ იმ პერიოდში გამოჩნდა ეკონომისტების ახალი ტალღა, ვინც დაგვანახვა, რომ ეკონომიკა სულაც არ არის მოსაწყენი მეცნიერება და შეიძლება, იგი საფუძვლიანად და საინტერესოდ შეისწავლო. ჩემი ყოფილი პედაგოგები, შეიძლება ითქვას, რომ დღეს საქართველოში ელიტურ ბიზნესსწრებს წარმოადგენენ. რაც შეეხება ამერიკაში მიღებულ ცოდნას,

მე ამას დამატებით განათლებას დავარქმევდი. თუმცა, გამიმართლა, რომ მოგზავდი მსოფლიოში ერთ-ერთ წამყვან უნივერსიტეტში და ორი წლის განმავლობაში ვურთიერთობდი საკმაოდ ცნობილ პროფესორ-მასწავლებლებთან.

— ვიდრე სახელმწიფო სამსახურში ჩადგებოდით, როგორც ვიცო, არასამთავრობო სექტორში მოღვაწეობდით...

— 1994 წლიდან მოყოლებული, თითქმის 2004 წლამდე გახლდით ახალგაზრდა ეკონომისტთა ასოციაციის ხელმძღვანელი, რითიც ძალიან ვამაყობ, რადგან იმ პერიოდში ეს ორგანიზაცია საკმაოდ აქტიურად გამოდიოდა სამთავრობო სექტორის წინააღმდეგ. დღესაც კი, აღნიშნული ორგანიზაცია საკმაოდ მძლავრია, როგორც თავისი რესურსებით, ასევე იმ მიზანმიმართული სტრატეგიით, რომელსაც ახორციელებს. იმედი მაქვს, რომ ეკონომიკის სამინისტრო ჩემი ხელმძღვანელობით აქტიურად ითანამშრომლებს ამ არასამთავრობო ორგანიზაციასთან და არა მხოლოდ მასთან. 2001-2002 წლებში, ფინანსთა მინისტრის მოადგილე გახლდით, შემდეგ უცხოეთში გამგზავრება მომიხდა, ხოლო იქიდან ჩამოსვლის შემდეგ, კვლავ გახლდით ფინანსთა მინისტრის პირველი მოადგილე.

— თქვენი ოჯახის შესახებ გვიამბეთ.

- მყავს მეუღლე და 2 შვილი.
- რამდენი წლის ბრძანდებით?
- 30-ის.
- თქვენი კანდიდატურა ეკონომიკის მინისტრის პოსტზე ერთხელ

უკვე განიხილებოდა, მაგრამ მაშინ მინისტრად კახა ბენდუქიძე დანიშნეს. ელოდით, რომ ისევე შემოგთავაზებდნენ ამ თანამდებობას?

— ვერ გეტყვით, რომ ეს გადაწყვეტილება მოულოდნელი იყო ჩემთვის. მაგრამ ამჟამად ისე ვიყავი ჩაფლული ფინანსთა სამინისტროს საქმიანობაში, რომ არ ველოდი, ასე სწრაფად თუ დადგებოდა დღის წესრიგში ეკონომიკის მინისტრად ჩემი დანიშვნის საკითხი და სიმართლე გითხრათ, ამ დაწინაურებით დიდად დანტერესებული მაინცდამაინც არ ვყოფილვარ. უეცრად შევიტყვე, რომ რაღაც ახალ სამყაროში უნდა გადავსულიყავი. მართალია, ეს სამყარო მთლად ახალი და უცხო არ ყოფილა ჩემთვის, მაგრამ ფინანსთა სამინისტროს განსხვავებული კია.

— მას შემდეგ, რაც თქვენი მინისტრად დანიშნეს საკითხი გადაწყდა, თუ გქონდათ კონსულტაციები თქვენს ნინამორბედთან?

— რა თქმა უნდა. ჩვენ ორი დღის განმავლობაში ვხვდებოდით ერთმანეთს და მთელ რიგ საკითხებზე ვსაუბრობდით.

— როდესაც ბატონი კახა მოვიდა ამ თანამდებობაზე, საზოგადოებას აგრესიული პრევატიზაციის პროცესს დაჰპირდა. მაგრამ ჯერ მხოლოდ რამდენიმე ობიექტია გაყიდული...

— საპრივატიზაციო პროცესი დიდ დროს მოითხოვს. განვლილი პერიოდი გარკვეული ეტაპის მოსამზადებლად იყო საჭირო. ალბათ, რაღაც-რაღაცების განხორციელება უფრო ადრე შეიძლებოდა,

სხვანაირად ეს უწყება ძალიან მყიფე, არასტაბილური ორგანიზაციული სისტემის მქონე იქნება...

ხოლო ზოგიერთი საკითხი, მთელი რიგი გარემოებების გამო, ასე მალე ვერ გადაწყდებოდა. მთავარია, რომ პრევატიზაციის პროცესი დაწყებულია და მის დადებით შედეგებს საზოგადოება საკმაოდ სწრაფად დაინახავს. ამჟამად მიმდინარეობს რამდენიმე მოლაპარაკების პროცესი; საუბრის არაერთ მსხვილ საპრევატიზაციო ობიექტზე, რომლებიც საკმაოდ მალე გაიყიდება. თუმცა დავითოვებ უფლებას, რომ უფრო კონკრეტული ინფორმაცია ამ გარიგებების შესახებ მოგვიანებით გავამჟღავნო.

— ბოლო დროს, თითოეული ახალდანიშნული მინისტრი საკუთარ უწყებაში რეფორმების გატარებას იწყებს. თქვენ რას უპირებთ ეკონომიკის სამინისტროს?

— რამდენიმე კვირაში სამინისტროს მუშაობის გასაუმჯობესებლად, მთელი რიგი ცვლილებები განხორციელდება.

— კადრების ოპტიმიზაციას თქვენც გეგმავთ?

— ამ მიმართულებითაც ვიმუშავებთ, მაგრამ ალბათ უფრო, რეორგანიზაციის კუთხით. ფინანსთა სამინისტროში მუშაობისას, ხშირად ვაწყდებოდი ბიუროკრატიული სისტემის გამო შექმნილ პრობლემებს, ამიტომ ყოველ დონეს ვიხმარ, რომ ეკონომიკის სამინისტრომ ეფექტურად იმუშაოს და საზოგადოებრივ მოთხოვნებს უპასუხოს. სხვანაირად ეს უწყება ძალიან მყიფე, არასტაბილური ორგანიზაციული სისტემის მქონე იქნება და დასახული ამოცანების გადასაჭრელად საჭირო პირობებს ვერ შექმნის.

— როგორც ვხედავ, ჩამოყალიბებული გაქვთ სამუშაო სტრატეგია. როგორ ფიქრობთ — რამდენად სწრაფად შეიგრძნობს საქართველოს თითოეული მოქალაქე ეკონომიკის სამინისტროს ეფექტურ მუშაობას?

— ზოგადად, რომელიმე კონკრეტუ-

ლი სამინისტროს მიერ განხორციელებული საქმიანობის ასახვა ქვეყნის მოსახლეობის კეთილდღეობაზე, ცოტა პირობითია. თუ დავაკონკრეტებთ, ეკონომიკის სამინისტროს ძირითადი მიზანი, ისევე, როგორც მთავრობის ყველა სტრუქტურული ერთეული, რა თქმა უნდა, მოსახლეობის კეთილდღეობის ზრდაა. დარწმუნებული ვარ, რომ წელს ჩაგდებად, თუნდაც ერთი მარცვალი, გარკვეული ხნის შემდეგ, ნაყოფს გამოიღებს. ჩვენი უპირველესი მიზანია, საპრევატიზაციო პროცესის დასრულება, ჩვენი ეკონომიკის დერეგულაცია და ლიბერალიზაცია, საინვესტიციო გარემოს გაუმჯობესება. ამ სამი პირობის შესრულება რეალურად შექმნის იმის საფუძველს, რომ ვიფიქროთ ჩვენი საზოგადოების კეთილდღეობის ზრდაზე.

— უცხოური ინვესტიციების თემა უკვე რამდენიმე თვეა, აქტუალობას არ კარგავს. თუმცა რეალურად საქართველოში ფულის დაბანდებას მაგალითები თითქმის არ არსებობს. არ მეთანხმებით?

— მე მგონი, უცხოური ინვესტიციები მეტ-ნაკლებად შეიძლის ქვეყანაში; ინვესტიციები გადის კიდეც; ეს ბუნებრივი პროცესია და გაგრძელდება კიდეც. თუმცა, უცხოური კაპიტალის შემოსვლა ერთბაშად არ მოხდება. უპირველეს ყოვლისა, ჩვენ უნდა გავხდეთ სტაბილური ქვეყანა, რომელსაც ექნება მყარი პროზიციები მსოფლიო ბაზარზე, სხვადასხვა რესურსული თვალსაზრისით. შესაბამისად, ეს მოგვცემს იმის გარანტიას, რომ უცხოური ინვესტიცია შემოვა საქართველოში. ეტაპობრივად უნდა შექმნათ საჩვენებელი მაგალითები ჩვენს ეკონომიკაში. ჩვენ გვქონდა „ეი-ი-ეს თელასის“ მაგალითი, რომელიც უარყოფითად მოქმედებდა ქვეყნის მთელ საინვესტიციო იმიჯზე. ეს არის ნათელი გაკვეთილი იმისა, თუ რამდენად წარუმატებელი შეიძლება იყოს ინვესტიცია ისეთ ქვეყანაში, როგორც საქართველოა. სხვათა შორის, ევროპის მრავალ ბიზნესსკოლაში სტუდენტებისთვის მაგალითად მოჰყავთ „ეი-ი-ესის“ შემთხვევა. ანალოგიური მდგომარეობა გვქონდა „ბრიტიშ ეარვეისთან“...

— დადებითი შედეგის მატარებელი მაგალითების მოყვანა თუ შეგიძლიათ?

— ძალიან დიდ წვლილს შეიტანს პოზიტიური მაგალითების შექმნაში ისეთი გრანდიოზული პროექტი, როგორც „ბაქო-თბილისი-ჯეიჰანის“... ■

ირაკლი ბათიაშვილი:

დღევანდელ ხელისუფალთ ცინიჭერული აშროვნება აქვთ

მართლაც რომ, აირია ქვეყანა. ყოფილები ყოფილ კონსტიტუციურ ნებსრიგს მისტირებან, გაეფროპელებული მთავრობა კი, ქაოსური მრავალფეროვნების მანტიით იწონებს თავს. თაობათა შორის ომს დასრულება არ უწერია. ძველი სახეები ახლებს ანცობას უწუნებენ და ყველაფერს საყმაწვილო სენით ხსნიან. ნებაზე მიშვებული შვილების ლანძღვას, როგორც წესი, „საერთო მამაც“ არ ერიდება. დღეს მაინც მთავარი, შოუ და შაირია...

ექსტელისუფლების ყოფილ სახეს — ირაკლი ბათიაშვილს, განგებამ დიდი და საინტერესო პოლიტიკური წარსული არგუნა, — ეროვნული მოძრაობით დაწყებული, აღმასრულებელ და საკანონმდებლო ხელისუფლებაში სოლიდური პოსტებით დამთავრებული. თუმცა, როგორც ამბობს, კარიერის დამთავრებამდე და შესაძლებლობების ამონურვამდე ჯერ შორია და რაღაც ახალს და მნიშვნელოვანს გეპირდება.

ნანა შიხელაური

— ბატონო ირაკლი, რას საქმიანობთ და როგორ გრძნობთ თავს ახალი ხელისუფლების პირობებში?

— ამჟამად, უნივერსიტეტში ვმუშაობ. ვარ ფილოსოფიის მეცნიერებათა კანდიდატი. აპრილში დავიცავი დისერტაცია თემაზე — „პიროვნება და შინაგანი დრო“, ამასთან, ვაგრძელებ კვლევით მუშაობას. რაც შეეხება სოციალურ მდგომარეობას, ახალი ხელისუფლების ხელში დაღწინებული არა ვართ. როცა დაპუტატი ვიყავი, მაღალი ხელფასი მქონდა და ამ თვალსაზრისით, უკეთ ვგრძნობდი თავს. საპენსიო ასაკიც ჯერ არ დამდგომია — მუშაობის 25-წლიანი სტაჟია საჭირო. 3-4 წელიწადში, პენსიონერიც გავხდები. უნივერსიტეტში ძალიან მცირე ხელფასი მაქვს. ასე რომ, ჩვენი ოჯახი, დღესდღეობით, ჩემი მეუღლის კმაყოფაზე ანუ მის ხელფასზე ცხ-

ჩემთვის პრინციპულად მიუღებელი იყო ამათი მოსვლა, ხელისუფლებაში. შევარდნაბრძოლაში პატივისცემის მიუხედავად, უნდა ვაღიარო - იქ სამინივლი კრიზისი იყო...

ოვრობს. მაიკო ფსიქოლოგია და „მაგ-თიკომში“ კვლევით სამუშაოებს აწარმოებს. ჩვენი როლები შეიცვალა: ხომ ხედავთ - შინაც მე დაგვხვდით, მასპინძლის რანგში.

— ჩანს, საკუთარი თავისთვის მოიცალეთ. რით წამოხვედით პოლიტიკიდან და შემთხვევით, დათრგუნვილად ხომ არ გრძნობთ თავს?

— არც არაფერი დამიკარგავს და არც შემიძენია. მინისტრად ყოფნის დროსაც, თანამდებობაზე რითიც მივედი, იმითვე წამოვედი; შეიძლება, უფრო მძიმე მდგომარეობაშიც კი აღმოვჩნდი. ფსიქოლოგიური თვალსაზრისით, მხნეობა არ მომკლებია და თავს არც დათრგუნვილად ვგრძნობ, პირიქით — საკმაოდ აქტიური ცხოვრების რეჟიმი მაქვს — სპორტიდან დაწყებული, კვლევითი მუშაობით დამთავრებული; პოლიტიკური ფილოსოფიის სფეროში სტატიებს ვწერ და ვაქვეყნებ.

— სპორტი ახსენეთ. კერძოდ, რომელ სახეობაში ვარჯიშობთ?

— ძალიან მიყვარს ცურვა და ხშირად დავდივარ აუზზე. ბევრს ვვარჯიშობ,

დავრბივარ... ახლა, ცოტა ამოვვარდი რეჟიმიდან — გრიპმა შემიშალა ხელი.

— პოლიტიკასთან დიდი ხნის ურთიერთობა გაკავშირებთ. დღესდღეობით, ხომ არ მიგაჩნიათ, რომ იქ თქვენი ადგილი აღარ არის? თუ ფიქრობთ, რომ თქვენი დრო კვლავ მოვა? მალე ახალ ამპლუაში ხომ არ გინილავეთ?

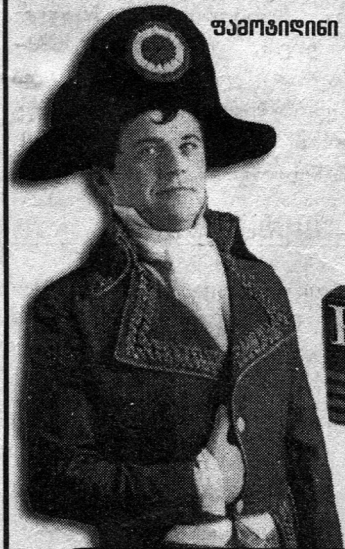
— არა, პოლიტიკას არ ჩამოვშორებივარ. ალბათ, თვალყურს ადევნებთ და შენიშნავდით, რომ დროდადრო, გარკვეულ პროცესებში ვებმები, რომლებიც ქვეყნის უსაფრთხოებასთან, კულტურასთან, განათლებასა და რელიგიასთანაა დაკავშირებული. თუმცა, რომ ვითხრათ, პარტიაში ან რომელიმე პოლიტიკურ ორგანიზაციაში ვარ-მეთქი, არ იქნება მარ-

თალი. მინდა ვითხრათ, რომ მარტოც არა ვარ. ფაქტობრივად, საკმაოდ დიდ გუნდთან ერთად ყოველდღიურად სერიოზულ კონსულტაციებს ვატარებთ. ეს გუნდი თანდათან იზრდება. ჩემი აქტიურობა და რეაქციები მოვლენებზე, არა მარტო ჩემია, არამედ გარკვეულწილად, გუნდის რეაქციაა. ეს სუბიექტი ანონიმურ ხასიათს ატარებს; შეიძლება არც არის ანონიმური. ბევრი მუშაობა გვიწევს ერთმანეთთან, მთელი რიგი პოლიტიკური თემების დამუშავების თვალ-

დაივიწყეთ ჯექის წვის და გულქმარვა!

კვამატელი® მინი

ფაბრიკაში 10 მგ. ბაზალაზაზა

- კვამატელი მინის მიღება რეკომენდებულია:
- ✓ ჯექის წვის, გუდმახვის ეხოს;
 - ✓ მომაკებული მფავიანობით გამოწვეული ჯექის ტყვიის ეხოს;
 - ✓ სახვებით, აღყოლონით, მედიკამენტებით გამოწვეული ჯექის მფავიანობის მომაკების თავიდან ასაცილებლად

კვამატელი მინი

ამციხებს ჯექის წვენის აგხესელობას და ხელის დამცველობით ფაქსოხებს

აქვს გამოყენების მახვივი ხევიმი - 1 - 2 ტაბ. დღეში ახდნს სნხაფ ეფესს და მოქმედებს ხანგხილვად (12 სთ)

ახის უსადეხიხომ და ხელმისანფომი

მალაღეფექსუხი და უსადეხიხომ ჰიეჰახიასი - კვამატელი მინი სნხაფად მოგისნნით გუდმახვას, გაგათავისუფლებთ ყველა იმ ახასასიამოვნომ სიმჰსკომისაგან, ხასაყ ჯექის წვენის მომაკებული მფავიანობა იწვევს და გაგეიმჯობესებთ ცხომეხების სახისსს.

კვამატელი მინი ტაბლეტი 10მგ №14 ⇨ იკითხეთ აფთიაქებში

 ს.ს. გაღეონ რისტიარის წარმომავალგანლობა საქართიველოში
 ბაღ: 371100. 943099

პრეპარატის მიღებამდე გაეცანით ანოტაციას

სერტიფიცირებული

საზრისით. მომავალში იგი გარკვეული დია საზოგადოებრივი მოძრაობის ხასიათს მიიღებს.

— როგორ მოხდა, რომ ეროვნული მოძრაობის ერთ-ერთი ლიდერი, ვინც ერთი პერიოდი, შევარდნაძესთან კონფრონტაციაშიც იმყოფებოდა, „ვარდების რევოლუციამდე“ ერთი თვით ადრე, მისი „მომავლადავი“ ბლოკის წევრი გახდა?

— შევარდნაძის გვერდით 1992-93 წლებიდან გახლავართ — იმ დროიდან, როცა უშიშროების შეფი ვიყავი. აფხაზეთის ომის დროს, ფრონტის ხაზზე მიწვევდა ყოფნა, უშიშროება მაშინ, უფრო სოლიდური სამსახური იყო, გამოცდილი კადრებით დაკომპლექტებული. მერე იცით, რომ დსთ-ში შესვლის გამო წამოვედი თანამდებობიდან. სწორედ იმ დროს მივიდა „მოქკავშირი“ შევარდნაძესთან. ეს ხალხი, რომელიც დღეს ხელისუფლებაშია, 1993 წელს გამოჩნდა ასპარეზზე. დღევანდელი ხელისუფლება სახელგამოცვლილი „მოქკავშირია“... შევარდნაძესთან ბოლო პერიოდში კარგი ურთიერთობა მქონდა, სახელმწიფოებრივი ინტერესებიდან გამომდინარე — რაც შეეხებოდა ჯარის, უშიშროების, აფხაზეთის საკითხებს. ჩვენ 2002-03 წლებში ნორმალური საქმიანი ურთიერთობები გვქონდა. მანამდე კი, 1993 წლიდან, მწვავე კონფრონტაციაში ვიმყოფებოდით ხელისუფლებასთან — სახელმწიფოს მეთაურთანაც და „მოქკავშირთანაც“. მე არ დავაზუსტებ, თუ რა ხდებოდა აფხაზეთის პროცესში... როცა „მოქკავშირის“ ჩვენი ახალგაზრდა ლიდერები საზღვარგარეთ დარბოდნენ, მე აფხაზეთის ტერიტორიაზე ყინვასა და თოვლში მიხდებოდა სიარული. მერე პარლამენტმა, „ახალი მემარჯვენეების“ ინიციატივით, თავდაცვის კომიტეტის თავმჯდომარედ ამირჩია და აქტიურად ჩაგვები იმ სფეროს საქმიანობაში, რომელსაც თავდაცვა და უშიშროება ჰქვია, უფრო სწორად — ამ პროცესების შუაგულში აღმოვჩნდი. იმ პერიოდში, 2002-03 წლებში, განხორციელდა წვრთნისა და აღჭურვის პროგრამა. ახლა რომ გაიძახიან — ჯარი, ჯარო! — ეს ჯარი სწორედ თევზაძის მინისტრობის და ჩემი თავმჯდომარეობის დროს შეიქმნა. სახელისუფლებო ბლოკში მართლაც, რევოლუციამდე ერთი თვით ადრე მივედი. მე კი არა, ძალიან ბევრმა კარგად იცოდა, რაც იგეგმებოდა — როგორ და რა ფინანსებით მზადდებოდა გადატრიალება. ფაქტია, რომ წინა ხელისუფლებაში გაჩნდა კორუფციის საშინელი ჭაობი და

სტაგნაცია, რამაც მოსახლეობაში დიდი აგრესია გამოიწვია. ხელისუფლების ანტილუტური დამყაყების პირობებში ვიცოდი, თუ რა შეთქმულება მზადდებოდა და რა ძალები უნდა მოსულიყვნენ ქვეყნის სათავეში. ჩემთვის პრინციპულად მიუღებელი იყო ამათი მოსვლა ხელისუფლებაში. შევარდნაძისადმი პატივისცემის მიუხედავად, უნდა ვაღიარო — იქ საშინელი კრიზისი იყო. ეს თუნდაც იმან აჩვენა, რომ მთელი სტრუქტურები, ბუტაფორია აღმოჩნდა: საქმე საქმეზე რომ მიდგა, შევარდნაძე არავინ დაიცვა, ყველა გამყიდველი აღმოჩნდა. ესეც მიანიშნებდა იმაზე, თუ რა მდგომარეობა იყო სახელმწიფოში. იმ ავანტურისტული ძალების მოსვლა, რომლებსაც მთელი იდეოლოგია აგებული ჰქონდათ ტყუილზე, თვალთმაქცობაზე, პიარსა და ფოკუსებზე, დაუშვებლად მიმაჩნდა. ერთი წელი გავიდა და მითხარით — რა გაკეთდა? რა, 3 ლარი მოემატა პენსიას?... არ გვიანდა ბევრი ფილოსოფია — ძალიან გაჭირდა და გაძვირდა ცხოვრება, გაიზარდა უშუშვართა რიცხვი, ტერიტორიული მთლიანობის თვალსაზრისით, პერსპექტივები დამძიმდა, იმიტომ, რომ რუსეთთან კატასტროფულად გამწვავებული ურთიერთობები გვაქვს. კრიმინოგენურ ვითარებაზე აღარ ვლაპარაკობ... ყველგან ქაოსია.

— მითხარით, რომელი ხელისუფლების პერიოდში გრძნობდით თავს ყველაზე სრულფასოვნად?

— ეს იყო ეროვნული მოძრაობის პერიოდში. იმდენად ამაღლებული სულისკვეთება იყო, რომ ამის გამოერება შეუძლებელია. რაც არ უნდა ილაპარაკონ, იქ დიდი პიროვნებები იყვნენ...

სხვათა შორის, მე მაინცდამაინც შევარდნაძის გვერდით კი არა, სახელმწიფოს ინტერესების სადარაჯოზე დავდექი. შემძლო, განზე გავმდგარიყავი, ხელი

დამებანა, მაგრამ სახელმწიფო გადატრიალების წინააღმდეგ წავედი, რომელიც გარედან ფინანსდებოდა; შედეგიც აშკარად ვიცოდი, როგორი იქნებოდა.

— შევარდნაძესთან ურთიერთობას, თანამშრომლობას ზოგიერთი, ბედის საჩუქრად მიიჩნევს, ზოგიც — სასჯელად. თქვენ ალბათ, პირველს იზიარებთ, სომ?

— ამას არც საჩუქრად დღევანდელი ალვიკვამ და არც სასჯელად. ხელისუფლების წარმომადგენლებისგან განსხვავებით, კარიერისტი არასოდეს ვყოფილვარ. ყველა მათგანი შევარდნაძეს გუნდურუკს უკმეფა. შეგვიძლია, მათი ფრაზეოლოგია და გამოსვლები მოვიძიოთ. ყველამ იცის — მე ჩემი ჭკუით მოსიარულე კაცი ვარ. პოზიტიურსაც ვხედავ და აღვნიშნავ და ნეგატიურსაც. შევარდნაძეს ყოველთვის შეუძლია, კონკრეტულად თქვას — მე ავამუნე „სამება“, ვავიყვანე ბაქო-ჯეიჰანის მისაღდენი, გავაკეთე წვრთნისა და აღჭურვის პროგრამა და ბევრი სხვა რამო. ზვიად გამსახურდიას შეეძლო ეთქვა, — მე გამოვაცხადე საქართველოს დამოუკიდებლობაო. ადამიანმა ამაზე მეტი რა უნდა გააკეთოს?! ესენი მხოლოდ პენსიის 3 ლარით გაზრდას მოიყვანენ მაგალითად. ეს მაშინ, როცა ყველაფერი ათჯერ გამავირდა. მე არ ვარ დესტრუქციული ადამიანი, რომ ვინმეს კრიჭამი ჩაუვლდე ან რევანშისტული განწყობა მქონდეს. ერთი პერიოდი, იმის დანახვასაც ვცდილობდი, რომ ესენი სამაჩაბლოსა და აფხაზეთის დასაბრუნებლად რამეს გააკეთებდნენ, მაგრამ მხოლოდ არასერიოზული მიდგომა დაინახე, თითქოს შოუს დადგმაზეა ლაპარაკი... ცარიელი ლაპარაკით, ბრიფინგებით და ცეკვა-თამაშით შეიძლება საქმის კეთება?..

— რამეს თუ ნანობთ?

— ერთ რამეს ვნანობ. როცა „ვარდების რევოლუცია“ მზადდებოდა, ვცადე,

მე ჩემი ჭკუით მოსიარულე კაცი ვარ. პომიტიურსაც ვხედავ და აღვნიშნავ და ნეგატიურსაც (მეუღლესთან და უმცროს ქალიშვილთან ერთად)

წინააღმდეგობა გამეწვია, ყოველ შემთხვევაში, გვერდზე არ გავმდგარვარ. ზვიადის დროს, როდესაც, ასევე გადატრიალება მზადდებოდა, ოპოზიციაში ვიდექი. ეტყობა, უფრო აქტიურად უნდა მემოქმედა... აი, ამას ვნანობ: ალბათ, როგორც ახლა, მაშინაც მოსახდენი მაინც მოხდებოდა — ჩემი წინააღმდეგობა ვერაფერს უშველიდა...

— ახალ ხელისუფლებასთან არანაირი კონტაქტები არ გაქვთ?

— არა. რომ შემხვდნენ,

მარტო მივესალმები, ხელს ჩამოვართმევ. არავითარი სურვილი არ მაქვს, რომ დღეს რაიმე თანამდებობა მქონდეს ან სახელმწიფო საქმიანობაში ჩავება. თუ საჭირო გახდება, რომ სახელმწიფოს ინტერესებისათვის, ყველა ერთად დავდგეთ – ეგ სხვა საქმეა...

— ბოლო დროს, გააქტიურდით — უნივერსიტეტში ამბობენ ბუღალთა შორის თქვენს გამოჩენას ვგულისხმობ, რამაც ზოგიერთები გააღიზიანა. თავად სტუდენტებმა როგორ მიგიღეს?

— ძალიან კარგად. არსებობს პატარა ჯგუფები, რომლებიც ხელისუფლების მხრიდან იმართებიან. ზოგი, სამწუხაროდ, სხვანაირად იმართება... იქ ისეთი „ზეწოლები“ და სამარცხვინო მოვლენები დავინახე, როგორცაა სტუდენტების მოსყიდვა და სხვა. ასე მუშაობდა უშიშროების კომიტეტი საბჭოთა კავშირის დროს. რასაც ესენი კადრულობენ, ისინიც კი არ იკადრებდნენ. ამათთვის მიუღებელია ყოველგვარი განსხვავებული აზრი. დემოკრატიასთან არანაირი საერთო არა აქვთ. თანაც, საოცრად მშიშრები არიან... უნივერსიტეტი პოლიციის და უშიშროების თანამშრომლებით იყო გაძევილი. იცით, რატომ ეშინიათ? თავად ძალადობის გზით არიან მოსული და ამიტომაც თან დაჰყვებათ პარანიოდული შიში.

— პარლამენტში სიარული არ გენატრებათ თუ უკვე გადაეჩვიეთ?

— წარმოიდგინეთ, არ მენატრება.

— თქვენი ძველი გატაცების შესახებ რას გვეტყვით? ეკლესიამონასტრების მონახულებას ვგულისხმობ. ბოლოს, სად იყავით?

— ბეთანიის მონასტერში ვიყავი, მანამდე — ნეკრესსა და საფარაში. ეს ჩემი ცხოვრების ნაწილი, შინაგანი მოთხოვნილებაა. რამდენიმე დღით მივდივარ ხოლმე. გარდა იმისა, რომ იქაური, ასე ვთქვათ, ტიპიკონით ვცხოვრობ, სამუშაოც მიმაქვს. იქ უმეტესად, მარტო დავდივარ, იშვიათად — მეგობრებთან ერთად, ღვთის წყალობით, ბედნიერი კაცი ვარ: მყავს 2 შესანიშნავი შვილი და ერთგული მუუღლე, რომელიც ჩემი დიდი მეგობარია. მაქვს ტბილი ოჯახი, სადაც სულიერ სიმშვიდეს ვპოულობ და ამისათვის ყველა პირობა მაქვს შექმნილი.

— ახალ წელს სად და როგორ შეგხვდებით?

— ოჯახში, ტრადიციულად. შეგიძლიათ შემოგვიერთდეთ. მარხვაზე ვარ, მაგრამ ალბათ, ერთ-ორ ჭიქას ავწევთ. შობის დღესასწაულს უკვე სერიოზულად შეგხვდებით. ■

ჩვენი რუბრიკის სტუმრად ამჯერად ტელენამფიანი ნატო ონიანი შეგარჩიე. ნატო რამდენიმე თვის წინ გეოლოგ ნიკუშა მგელაძეს გაპყვავა ცოლად. ჩვენს ინტერვიუს თურმე ნიკუშაც მოუთმენლად ელის. ნატო დაურიგებია კიდეც — აბა, შენ იცი, ყველაფერი მოპყვავი, ძალზე მაინტერესებს შენი სასიყვარულო ამბებიო. თუ როგორ ჩაიარა ნატოს პირველმა პაემანმა და რაზე ესაუბრებოდნენ ყველაზე ხშირად თავიანთსმცემლები, ამას ჩვენი ინტერვიუდან შეიტყობთ.

ქაჯიგყინჯყაჯბ ჰიუჩნძყაიშ ვიუ შყყმშოჯყინბ ქიუჰიუქ იუნიჯნბ ჰიუჩნძჰმ ვიუყყუდ

მერი კობიაშვილი

— მამჩემი ქობულეთში მუშაობდა, ამიტომ იქ დავიბადე. საბავშვო ბაღშიც ქობულეთში დავდიოდი. ოთხი წლის რომ გავხდი, ერთმა ბიჭმა (რომელსაც თემური ერქვა), გამომიცხადა, — მიყვარხარ და ცოლად უნდა მოგიყვანო. მე არც ვიცოდი, მისი ნათქვამი რას ნიშნავდა. სახლში მისი სიტყვები სიტყვასიტყვით გავიმეორე. მამჩემმა თავში ხელი შემოირტყა, — რაღა ვქნა, უკვე დაიწყით... მაინცდამაინც ადრეულ ასაკში არ გავთხოვლავარ. მამჩემს ხუმრობით სულ ვუბნებოდი, მაშინ თავში ხელი რომ შემოირტყი, იმიტომ არ ვთხოვდები-მეთქი. სხვათა შორის, ერთხელ წამოსცდა: კიდეც მიხარია და კიდეც მწყინს, ნატო რომ გათხოვდაო. მართალია, ჩემი და ნიკუშას ბინა ჩემი მშობლების ბინასთან ახლოსაა, მაგრამ მამა ძალიან განიცდის, მათთან რომ აღარ ვცხოვრობ.

— ანუ „მამიკოს გოგო“ იყავი?
— დედა ყოველთვის ჩემი ძმის მხარეზე იყო, მე კი მამას გოგო ვიყავი. აკვანში გავუზრდივარ მშობლებს. დედა მიყვებოდა, — მამა აკვნიანად ავიყვანდა და ისე გეფერებოდაო. მთელი ცხოვრება მანებუებოდა, თანაც ვმეგობრობდით. ამავე დროს, მისი დიდი რიდიც მქონდა.

— პირველად როდის განითლდი ბიჭის დანახვაზე?

— ბიჭსა და გოგოს ერთმანეთი რომ შეიძლება ჰყვარებოდათ, საკმაოდ პატარამ გავიგე. მეორე კლასში მოპასანის „წუთისოფელი“ წავიკითხე (კიდევ კარგი, ეს ოჯახის წევრებს არ გაუგიათ). სიმართლე გითხრაო, მაშინ იმ წიგნიდან ბევრი ვერაფერი გავიგე, მაგრამ მივხვდი, რომ არსებობდა ძალიან ლამაზი გრძობა — სიყვარული. როდესაც კარგ წიგნს კითხულობ, გგონია, რომ ის ყველაფერი შენს ცხოვრებაში მოხდა. მაგრამ რეალობა სულ სხვაა — გადაწყვეტილება თავად უნდა მიიღო და აქ წიგნი ვეღარ დაგეხმარება. სხვათა შორის, მთელი ჩემი ცხოვრება, გოგონებზე მეტად, ბიჭებთან ვმეგობრობდი — მათ შენი არასდროს შემურდებოდა, ლამაზი კაბისა და ძვირად ღირებული სუნამოს გამო.

— შენი აზრით, სიყვარულის სრულყოფისთვის მთავარი რა არის?

— ერთია რომანტიკული ურთიერთობა — როცა შეყვარებული ყვავილებს გიძღვნი, გაკითხავს, აინტერესებს, სად ხარ და მეორე — საყვარელ ადამიანთან ერთად ცხოვრება. ჩემთვის ოჯახისა და სიყვარულის სრულყოფისათვის აუცილებელია შვილის ყოლა. ამიტომ მიმჩინია, რომ ამ ეტაპზე ჩემი სიყვარული სრულყოფილი არ არის.

— პირველი პაემანი როგორ გახსენდება?

— პირველად პაემანზე მეათე კლასში

წავედი. მაშინ თეთრი ფერის ტანსაცმელი იყო მოდაში. გახარებული და ბედნიერი ვიყავი, რადგან თეთრი ზედატანი და თეთრი ფერისვე ქვედაბოლო მეცვა. შინიდან გასვლის წინ სააბაზანოში შევედი. უცაბედად, ფეხი გამიცურდა. მართალია, არ დავცემულვარ — როგორღაც მოვახერხე და აბაზანის კიდეც დავეყრდენი, მაგრამ ქვედაბოლო მაინც დამისველდა. გადავწყვიტე, უთოთი გამემშრო. ამ დროს მეგობარმა დამირეკა. უთო კაბაზე დამრჩა და ჩემი თეთრი ქვედაბოლო გააყვითლა. ძალიან ვინერვიულე, ვიტყვი კიდევ, მაგრამ სხვა ქვედაბოლო ჩავიცვი და პაემანზე მაინც წავედი. სწორად ხდება ასე — როცა რაღაცას ძალიან მონდომებ, რაიმე ხელის შექმნელი გამოჩნდება ხოლმე. ამ ყველაფრიდან გამომდინარე, ალბათ ხვდები, რომ პირველ პაემანს კარგად არ ჩაუვლია, მომხდარის გამო გულდაწყვეტილი ვიყავი. ახლა რომ ვისხენებ, მეცინება, მაგრამ მაშინ ის ჩემთვის ნამდვილი ტრაგედია იყო.

— ბიჭები შენ მიმართ დაინტერესებას როგორ გამოხატავენ?

— სკოლაში კომპლიმენტებით არავინ მანებებდა. თუმცა სასკოლო ასაკში, სიყვარულს ძირითადად, თავში ჩანთის ჩარტყმითა და თმას მოწიწებით გამოხატავენ.

— შეყვარებული ძალიან ემოციური ხდები?

— ზომიერებას არასოდეს ვკარგავ. შეიძლება ბევრი ადამიანის რჩევა მოვისმინო, მაგრამ საბოლოო გადაწყვეტილებას მაინც დამოუკიდებლად ვიღებ. ადამიანს წონასწორობის დაცვა უნდა შეეძლოს. ძალიან დიდი სიხარული, პირადად ჩემზე, ისევე დამანგრეველად მოქმედებს, როგორადაც ტრაგედია. სწორად ვამბობ, თუ საქართველოში ადამიანის გამოცდა გინდა, უნდა აქო, დიდი თანამდებობა და ფული უნდა მისცე და ამის შემდეგ ის ლაკმუსის ფუნქციას ასრულებს — მთლიანად იმიფრება-მეთქი.

— პაემანთან დაკავშირებით რაიმე კუროზი თუ გადაგხდენია თავს?

— პაემანთან დაკავშირებით არა, მაგრამ ერთხელ ძალიან სასაცილო სიტუაციაში აღმოჩენიდი. ერთი მეგობარი ბიჭი მყავს, რომელიც ახლა სხვა ქალაქში ცხოვრობს. როცა ვინმე მოეწონებოდა, მე მთხოვდა, მისი ლექციების ცხრილი გადმომიწერეო. ვისაც თვალი დაადგა, ყველა გათხოვდა. ერთხელ კვითხე, — ჩემ მიმართ არასდროს გაგჩენია განსხვავებული გრძნობა-მეთქი? ამკარად დაიბნა. როგორია — გოგო მეგობრულად გიყვარს, ის

ამკარად დაიბნა. როგორია — გოგო მეგობრულად გიყვარს, ის კი სიყვარულს გიხსნის?!

კი სიყვარულს გიხსნის?! გაფითრებულმა ახსნა დამიწყო, რომ როგორც მეგობარი ძალიან ვუყვარდი, დიდ პატივს მცემდა და ა.შ. მშვიდად შეგხედე და ვუთხარი: ვინც მოგეწონა, ყველა მაქსიმუმ ოთხ თვეში გათხოვდა; ახლა კი გადავწყვიტე, რომ ჩემი გათხოვების ჯერი დადგა-მეთქი. ამის თქმა იყო და, აუდიტორიდან გავვარდი. მთელი კურსი აკავებდა, რომ კარი არ გამოენგრია და არ მოვეკალი. ერთი კვირა ვემალებოდი. ბოლოს შეგვკარიგეს.

— ტელეეკრანზე გამოჩენის შემდეგ ალბათ ბევრი თაყვანისმცემელი გაგიჩნდა...

— ამ ადამიანებში ყველაზე მეტად ის მაღიზიანებდა, ნებისმიერ სიტუაციაში პოლიტიკაზე რომ მელაპარაკებოდნენ და თავიანთი შეხედულებებს მიზიარებდნენ. მეც იტულებული ვხდებოდი, რომ პასუხი გამეცა. ერთხელაც გავბრაზდი და ჩემს თანამოსაუბრეს ვკითხე, — რა პროფესიის ხარ-მეთქი? ჩირქოვანი ქირურგის სპეციალისტი აღმოჩნდა. კარგი იქნება, ჩირქოვან ქირურგიაზე რომ გელაპარაკო-მეთქი? — ვკითხე... მათ არ ესმდათ, რომ სამსახურში ისედაც ძალიან ვიღლებოდი და პოლიტიკისგან განტვირთვა მჭირდებოდა.

— მამაკაცისთვის გამოცდა თუ მოგიწვია, იმის დასადგენად, ნამდვილად უყვარდი თუ არა?

— ადამიანს კოჭებში ეტყობა, რაც არის. საქმის მკეთებელი კაცი ბევრს არ ლაპარაკობს.

— მომავალ მეუღლეს დიდი ხანია იცნობ?

— ოთხი წელი ვახლობლობდით. მერე ეს ურთიერთობა თავისთავად გადაიზარდა სიყვარულში.

— მოვლენები ზუსტად ისე განვითარდა, როგორც ბავშვობაში ოცნებობდი?

— დაოჯახებამდე 4-5 თვით ადრე, ქალური ინტუიციით მივხვდი, რომ ჩენი ურთიერთობა ოჯახის შექმნით დამთავრდებოდა. ქორწილში თეთრი კაბის ჩაცმასზე

არასდროს მიოცნებია, ამიტომ ვარდისფერი კაბა მეცვა. ჯვარი სიონში დავიწერეთ. ყველაფერმა კარგად ჩაიარა. რატომღაც მეგონა, რომ ჯვრისწერის დროს უფრო დაძაბული ვიქნებოდი (ამ დროს ხომ ყველა ნეფედლოფალს მისჩერებია). ტაძრიდან რესტორანში რომ მივიდიოდი, მანქანაში ჩემმა მეგობარმა პოლიტიკაზე ლაპარაკი წამოიწყო. ერთი ხუთი წუთი მაინც ვისაუბრეთ. მერე გამეცინა, — სულ მეგონა, რომ ჯვრისწერის შემდეგ სიძე-პატარძალი სულ სხვა თემებზე ლაპარაკობენ-მეთქი, — თქვია.

— როგორი მეუღლეა ნიკუშა? ცოლქმრული ცხოვრება როდელია?

— ყოველ შემთხვევაში ჯერ არ ვჩხუბობთ. სწორად მეუბნებოდნენ, გათხოვდები და იეჭვიანებო, მაგრამ აჰა, ბატონო, გათხოვდი, მაგრამ არ ვეჭვიანობ. მე და ნიკუშა ისეთ ასაკში ვართ, რომ პატარა პატარა რაღაცებზე არ ვკამათობთ. საერთოდ, ცოლქმრული ცხოვრება უფრო რთულად წარმომედგინა, მეგონა, ბევრი მოვალეობა დამეკისრებოდა... რაც სანახავი იყო, ყველაფერი ვნახე. ბევრგან ვიმოგზაურე, კარიერა შევიქმენი, საინტერესო სამსახური მაქვს — ლექციებს ორ ადგილას ვკითხულობ. მოკლედ, ოჯახი შექმნის დრო მივიდა და საამისოდ შინაგანადაც მზად ვიყავი.

— მალე ახალი წელი მოვა. შეგიძლია გაიხსენო, გასულ ახალ წელს როგორ შეხვდით? ვინ იყო ოჯახის მეკვლე? ვის ფეხს უნდა უმადლოდე გათხოვებას?

— (იცინის) ყველაფერი ისე მოხდა, როგორც წინა წლებში. დამის პირველ საათამდე სახლში ვიყავი. მერე მეგობრებთან წავედი. ოჯახის მეკვლე კი ჩემი ძმა იყო.

— მეუღლეს მოსწონს შენი მოზადებული კერძები?

— ნიკუშა სულ მეუბნება, ვერც კი წარმოვიდგენდი, ასეთი გემრიელი საჭმელების კეთება თუ შეგეძლოო. რატომღაც ბევრს ჰგონია, რომ რადგან დაკავებული ვარ, სამხარულო საქმე არ მეცოდინება.

— როგორი ფიქრობ, შეყვარებული ადამიანი სხვის რჩევებს რატომ არ იზიარებს ხოლმე?

— იმიტომ, რომ აზრი არა აქვს, შეყვარებულისთვის რჩევა-დარიგებების მიცემას. ეს იგივეა, პატარა ბავშვს მილიონჯერ რომ გაუთქორო, ცხელ ტაფას თითი არ მიაღო, დავწვავსო. სანამ თითს არ დაიწვავს და არ გამწარდება, ვერ მოისვენებს. ასევეა შეყვარებული ადამიანიც — საკუთარ შეცდომებზე სწავლობს.

„გზის“ წინა ნომერში, „მალ-ვიძარა“ „სასიძო“ გვყავდა — ტელეგადაცემა „ფარული კამერის“ მონაწილე ნიკა ბრიგოლიძე. მას გაღვიძების მსურველი უამრავი გოგონა გამოეხმაურა. ერთ-ერთი მათგანი კი, როგორც ჩანს, ძალზე მონადინებულია მასთან შესახვედრად და აი, ასეთი მესიჯი გამოემიგზავნა: „ეგ ვაჟკაცური ღიმილი გიხდება და საფეთქელთან — ჭაღარა; შენ რომ გიყურებ, გული მიკვდება: სატრფოდ დიდი ხარ, მამად — პატარა“. კოიოტს — 15 წლის ნათიასგან... მარი, გთხოვთ, გამოაქვეყნოთ ჩემი მესიჯი. გთხოვთ, გთხოვთ, გთხოვთ, გთხოვთ... რა გავაკეთო იმისათვის, რომ ეს ოცნება ამიხდეს?..“ ახლა კი, დანარჩენ მესიჯებს გავეცნოთ.

„რა იქნება, კა სივი ზაითრის ერთ ლაქს ლაქს მეს ბაქალიძო?..“

მარი ჯაჭარიძე

„ნიკუმ, ვიცოდი, რომ იმერელი იყავი, მაგრამ ასე ახლოს თუ იყავი ჭიათურასთან, არ მეგონა. ვისურველდი შენს გაცნობას. მარია“.

„კოიოტ, ვიფიქრებ შენს სტილზე, ძალიან საყვარელი ვინმე ხარ. სხვათა შორის, მეც შენსავით კოიოტი ვარ. იმედი მაქვს, გაგიცნობ და საერთო ენას გამოვნახავთ. გოცნინ“.

„ჩემი მეგობრები ამბობენ, რომ ნიკა ერთი ჩვეულებრივი, „ღადავისტი“ ტიპია. მე კი ვიცი, რომ სულ სხვანაირია. მის თვალში რაღაც იღუმელი და სევდიანი ვიპოვე. მეგონა, რომ ძალიან კეთილი და მეგობრული ტიპია. ჰოდა, მეც მასთან მეგობრობა მინდა. ჩემთან არ მოიწყენს, ერთად ვიხალისებთ. მე გაღვიძების გაცნობით ორიგინალური მეთოდები მაქვს. ნიკუმ, ყოველთვის შენი გულშემატკივარი ვიქნები. არ ვინდა, ერთად გავაღვიძოთ ხალხი?“

„სასიძო“ მაგარი „ხოხმა“ ტიპია. სიამოვნებით ვიმეგობრებდი მასთან. ნიკუმ, შენთან ერთი სათხოვარი მაქვს. ვიცი, უარს არ მეტყვი. ძალიან გთხოვ, მომცე იმ ბიჭის ტელეფონის ნომერი, „ფარულ კამერაში“ რომ გყავთ. თუ არ ვცდები, საშუა კჭკია და ძალზე გადარეული ტიპია. სულ ტიტლიკანა რომ დაიარება ზევით-ქვევით. გთხოვ, გთხოვ, გთხოვ... თუ არ დამეხმარები, ვიფიქრებ, რომ ყველა იმერელი, ნამდვილი აფერისტია. „კუკლა“.

„ოცნებად მექცა შენთან შეხვედრა, ვოცნებობ შენზე, შენს სიყვარულზე, ჩაგიკრავ გულში, მოგიფერები და დაგიკოცნი სანატრელ ტუჩებს. სურ-

ვილი ხომ არ გაქვს, გამაღვიძო?..“

„ვაა... მაგარია... ნიკუმ, ლამაზო, რა იქნება, დამიმესიჯო და ამ ცივი ზამთრის ერთ ლამაზ ღამეს მეც გამაღვიძო?.. მაგარი ვინმე ხარ. გოცნინ. ნანა“.

„ნიკუმ, ჩემო სიცოცხლე, ნეტავ, ერთხელ მაინც გამაღვიძებდე. მიუხედავად იმისა, რომ ზესტაფონელი ვარ, ნუ გემინია, ფხუკიანი არ ვარ. ძალიან მიყვარხარ. გოცნინ. ნატო“.

„ძალიან კარგი „სასიძო“ შეგირჩევიათ. ნიკასთან სიამოვნებით ვიმეგობრებ. მაგარი „ძმა“ აღამიანი ჩანს. ნათია“.

„არ მიყვარს, როცა ვინმე მღვიძებს, თანაც — უმიზეზოდ. მაგრამ თუ ნიკა გამაღვიძებს, წინააღმდეგი არ ვიქნები. მით უმეტეს, თუ მიზეზიც ექნება“.

„ნიკა, მაგრად „გვევასები“! ჩვენ როდის უნდა გავაღვიძო?.. თელაველები“.

„ჩემო „ბუდილინიკო“, ვერ ვიტან, როცა უდროოდ დროს მაღვიძებენ, მაგრამ შენ თუ გამაღვიძებ, თანაც — კოცნით, არ გაგიბრაზდები...“

„ასეთი „სასიძო“ ჯერ არ გყოლიათ. ყველას თმა დავარცხნილი აქვს ხოლმე, ეგ სულ გაჩეხილი დაღის. თანაც, ჩაცმულობაც ორიგინალური აქვს. მიყვარს ასეთი თავისუფალი ხალხი. პროფესიაც მშვენიერი აქვს. თუ დამირეკავს, მაგარი სიურპრიზი ელის“.

„ისე, შუალამისას რომ გამეღვიძოს და ნიკა დაეინახო, შეიძლება, გადავირიო. განსაკუთრებით მაშინ, თუ სიხმარაც საშინელი ვნახე. ნიკას გავიციან, თუ იმის პირობას მომცემს, რომ ღამიანობით არ გამაღვიძებს. არც დილაობით და საერთოდ, სანამ თვითონ არ გავიღვიძებ, გატრუნული იწვება და ხმასაც არ ამოიღებს“.

„ნიკას უთხარით, რომ ქვეყნად არსებობს ერთი გოგო, რომელსაც ძალიან უყვარს. მისი სურათი ჯიბით დამაქვს და იმდენს კოცნი, რომ სულ პომადით არის მოთხუჭნილი. ნიკუმ, ჩემი სიცოცხლე ხარ. ერთხელ მაინც გამაგონე შენი ხმა. სალო“.

„ნიკუმ, მეც შენსავით „ცენტრი“ ვარ, მაგრამ ჩემთვის ვარ და არავის ვაღვიძებ. შენი ინტერვიუს წაკითხვის შემდეგ გადავწყვიტე, ყველა ჩემი რესპონდენტი გავაღვიძო. მე ხომ ჟურნალისტი ვარ. ნათია“.

„ვერ ვეტყვი, ნიკაზე ვიფიქრებ-მეთქი, მაგრამ ვფიქრობ, მასთან ურთიერთობა ძალზე საინტერესო იქნება. არასოდეს მოიწყენ ალბათ, ყველანაირი სიტუაციიდან უცებ მოძებნის გამოსავალს. ცხოვრებაში ყველაფერი მაქვს, საინტერესო თავგადასვლებისა და ხალისინი მეგობრების გარდა“.

„ერთი იმ დღეს მომასწრო, შენ რომ გემინოს და მე რომ გავაღვიძო. იცი, რას ვიზამდი?.. შუა ზამთარში ერთ ველრო ცივ წყალს გადავასხამდი. უ-უჰ, ერთი ამ დროს შენი სახე დამანახავა!.. გოცნინ. ნინო“.

„საინტერესოა, ქორწილშიც მასე უცნაურად ჩაცმული იქნები?.. თუმცა, რა შეგიშლის ხელს?.. შენი ძმაც შენსავით „მებერტყვილია“?.. გამაცანი, რა! შენაირ მაზლს რა სჯობს?.. ერთად ვიცინებთ და ვიხალისებთ. შენი მომავალი რძალი თამი“.

„ნიკუმას ზესტაფონიდან ვიცნობ. მაშინაც ასეთი უცნაური ვინმე იყო, მაგრამ „ფარულ კამერაში“ მუშაობამ მგონი, სულ გადარია. ნიკუმ, წამიყვანე სახლში და მე მოგიყვან ჭკუაზე. ქორწინების წინააღმდეგი, იმეღია, არა ხარ“.

„შვილი მომიკლას, შვილიშვილს გართმევან“, — ახსნაღებს დაზარალებული, რომლის ოჯახშიც წინასწარსწავლად საშინელი ტრაგედია დაბრიალდა

მეზი სანავა

ეს მოხდა თელავის რაიონის სოფელ იყალთოში ზუსტად 11 წლის წინ — 1993 წლის 25 დეკემბერს. მთელი სოფელი წინასწარსწავლად სამზადისით იყო გართული, თანაც, სწორედ იმ დღეს, თანასოფლელების — ახალგაზრდა წყვილის გაბედნიერებასაც ზემოდა, როცა უეცრად, შაშვიაშვილების ოჯახზე თავს დამტყდარმა უხედაურებამ იქაურობა შეძრა. 20 წლის გოგოტა (გიორგი) შაშვიაშვილს ახალგაზრდებმა საბედისწერო „საქმის გარჩევა“ მოუწვეეს და ამის შემდეგ, დანით უმონყალოდ გამოასალმეს სიცოცხლეს. ღრმა, სასიკვდილო ქრილობის შედეგად, გოგოტა ადგილზევე გარდაიცვალა...

მკვლელი, თანასოფელი აღმოჩნდა. სასამართლოს მიერ ის უკვე გასამართლდა და სასჯელაღსრულების დაწესებულებიდან ვაღმდე აღრე გათავისუფლდა კიდევ. განაჩენი დამნაშავეს სოფელმაც გამოუტანა: მკვლელობიდან რამდენიმე დღეში იყალთოს მოსახლეობამ მკვლელის სახლ-კარს ცეცხლი წაუკიდა, ოჯახი კი იქიდან საშუალოდ მოკვითა... სასტიკი მკვლელობა მით უფრო მტანჯველი აღმოჩნდა აწ გარდაცვლილის ახლობლებისა და მეგობრებისთვის, როცა მიხვდნენ, რომ მართლმსაჯულება, ჭეშმარიტების დადგენის ნაცვლად, დანაშაულში მონაწილე სხვა პირებისთვის ხელის დაფარებით იყო დაინტერესებული. „მართალია, მკვლელი დასაჯა, მაგრამ ის ერთადერთი დამნაშავე არ ყოფილა. ამის დამტკიცების საშუალება კი, სამართალდამცველებს არ მოგვცეს“, — აცხადებენ დღეს მოკვლის ახლობლები. თუმცა, როგორც აღნიშნავენ, ასეთ შედეგს ელოდნენ კიდევ, რადგან მკვლელობის თანამონაწილე ნათესავები სწორედ სამართალდამცველი სისტემის მაღალჩინოსნები აღმოჩნდნენ...

გოგოტა შაშვიაშვილს მეუღლე და მცირეწლოვანი შვილი ღარა. ასევე, მარტოხელა, მოხუცი დედა, რომელიც თავისი ერთადერთი შვილის ტრაგიკულ აღსასრულსა და უბედურ ბავშვობაზე მოგვიხსრობს.

ქათივან შაშვიაშვილი:

„ყოველი ახალი წლის მოახლოება ტკივილით სავსე მოგონებებს გვიღვიძებს არა მარტო ჩვენ — გოგოტას ოჯახის წევრებს თუ ახლობლებს, არამედ მთელ სოფელს — იყალთოს თითოეულ მოსახლეს. ამის მიზეზი, ერთი მხრივ, ის განსაკუთრებით, რომ გოგოტა ბუნებით თვინიერი და საოცრად გულკეთილი იყო და ამიტომაც ყველას უყვარდა, თუმცა, მეორე მხრივ, თანასოფლელებს ამგვარი დამოკიდებულება მისი ბედკრული ცხოვრებითაც განხლად გამოწვეული. უბედურ ვარსკვლავზე იყო დაბადებული, განენის დღიდან ტკივილისა და ტანჯვის მეტი არაფერი უნახავს და ამის გამო ყველას ეცოდებოდა. დღით და მამით ობოლი განხლად. უპატრონი, მოუვლელი, მოუსაფარი... სამჯლოდ ზრდიდა ერთი თბილისელი ქალი, რომელიც მალე, უკურნებელი სენით დაავადდა და საწოლს მიუგაჭვა. მცირეწლოვანი გოგოტა კვლავ უპატრონიდ ღარა... თუმცა, მამის ღმერთმა არ გაწირა საცოდავი ბავშვი, რადგან მე შემახვედრა მას და ჩემი სახით, მზრუნველი ღდა და მოსყვარული გამზრდელი მოუვლინა. მაგრამ იმდენად უიღბლო აღმოჩნდა გოგოტა, რომ ბედის ეს წყალობაც ბოლომდე არ შეარგო მუსთაღმაც ცხოვრებაში... ზუსტად იმ რიცხვში დაგვარვე, რა რიცხვშიც, სამი წლით ადრე, ქმარი დავასვლავე. მეუღლის სიკვდილის შემდეგ, ჩემი ერთადერთი ნუგეში და იმედი გოგოტა იყო, ღვიძლი შვილივით მიყვარდა და ვერასდროს ვიფიქრებდი, თუ ბოროტი ხელი მას ასე მოულოდნელად წამართმევდა და დაუნდობლად მომიკლავდა... სულ იმს ვფიქრობ, შეილაღ რომ არ ამეყვანა და ამ სოფელში არ ჩამომეყვანა, იქნებ, უდროო სიკვდილს ასცდნოდა-მეთქი, მაგრამ იმდენად მძიმე ბავშვობა ჰქონდა, შესაძლოა, რაიმე უბედურების მსხვერპლი გაცილებით ადრე გამზადარიყო...

ყველაფერი იმით დაიწყო, რომ 24 წლის ასაკში, ჩემი ბები იყალთოში მცხოვრებ გიორგი შაშვიაშვილს დავეკავებო. იმ დროს, მას უკვე ორი ქალიშვილი ჰყავდა. ერთი ძალიან ახალგაზრდა გარდაიცვალა, მეორე კი, იმვე სოფელში გათხოვდა. 25 წლის მანძილზე ვემსახურე გერს, გულით შევიყვარე და ვცდილობდი, მისთვის მზრუნველი ხელი არ დამეკლი. მაგრამ სრულიად უბედური აღმოვჩნდი მამის, როცა მამა-შვილს

შორის გაჩნდა ბზარი. ვცდილობდი, მთი ურთიერთობა როგორმე მომეყვარებინა, მაგრამ ვერას ვახვდი. ჩემი ქმრის ერთადერთი და აკვიატებული სურვილი იყო, მის ქალიშვილს რომელიმე შვილი ბაბუის გვარზე დაეწერა. ქალიშვილი არ დათანხმდა და უთანხმოებაც ამან გამოიწვია. პირადად მე, ქმართან შვილი არ მიჩნდებოდა. ამიტომაც მეხევეწებოდა მეუღლე — ბავშვი ავიყვანოთ და ჩემს გვარს ღირსეული გამტრძლებელი ყოვლებო. თავდაპირველად, უარი ვუთხარი, მაგრამ მისმა ხეწნა-მუდარამ ვაჭრა და სწორედ ამის შედეგად, დაუფიქრებელი მურველი თბილისში, გლახის მე-6 მიკრორაიონში მცხოვრებ ობოლ ბიჭს — გოგოტა ბარდაშვილს. ბავშვი მამის 10 წლის იყო. მის შესახებ ახლობლებს მითხრა. შემატყობინა, რომ გამზრდელი ღდაც უკვლევოდა და მთლად უპატრონიდ რჩებოდა. მეც არ დაეყოფიე და მუკითხე... იმ პერიოდში, გოგოტას, სარეცელს მივატყვევო ღდაის დაქალი უწვლიდა. თავისებური, ანგარებანი ქალი იყო და ცდილობდა, ამ ბავშვის გაშვილების საქმით რაიმეს გამორჩენოდა და სარეცელი ენახა. ამას გოგოტას გამზრდელი ხელებოდა, მაგრამ მომკვდავი ქალი რას განხლდებოდა? როცა ჩემ შესახებ შეიტყო, გაუხარდა და მთხოვა, რაც შეიძლებოდა, დამეჭკრებინა ბავშვის შვილად აყვანის პროცესი.

იმ ქალს ბავშვი გამზრდელის დაუკითხავად, კორის რაიონის სოფელ მეგვრისხევში წაეყვანა, ვილაც ნაცნობის ოჯახში. ის ოჯახი ისედაც სიღატაკში დაგვავდა სულს, გოგოტას რას მოუვლიდნენ? უცხო ხალხში მოხვედრილი ბავშვი ხან შიმშილის, ხანაც გამზრდელი ღდაის მონატრების გამო ტირიდა თურმე. მის სანახავად სწორედ იქ, მეგვრისხევში ჩავდი. გოგოტა ერთსართულიანი მიწური სახლის სასურავზე იჯდა და იქიდან ქათმებს სიმინდს უყრიდა. არ შემძლოა ვადმოეკეთო ის განცდა, რაც მამის დამეუფლა. გული მომიკვდა, როცა ეს თამაბურძენილი, მოუვლელი ბავშვი დავინახე. სახე გამბურული ჰქონდა, ველური გვერდებოდა. დიდი კაცის შრავალი და ფეხსაცმელი ეცვა. მარჯლისთვის ტოტები გადაეჭრათ და დაემოკლებინათ, უბე მუხლებამდე სწვდებოდა ბავშვს. პაანაქნა სცხვებში გრძელმკვავიანი საფეხბურთი მისური ეცვა, რომელსაც ზურგზე „7“ ნომერი

ეწერა. ის მისური დღესაც მაქვს შენახული... ბავშვს რომ ვაკვირდებოდი, გამზრდელის დაქალიც გვერდში მედგა. ორჯერ ხაზგასმით აღნიშნა საუბრისას – ასეთი ბავშვები 6.000 მანეთი ღირსო... იმწუთას, უდიდესი სიბუდელო და მეუფელა იმ ქალის მიმართ და გულში ვავივლე – ნეტავ, ეს ბავშვი როგორმე მოვაშორო ამ უგულო ხალხს და მშვიდობიანად ჩავიყვანო სოფლამღეთით. გამაფრთხილეს – ბავშვს თავი დეიდად ვაყვანი, რომ არ დაფრთხესო. თავიდანვე ტყეილი უნდა მეთქვა მისთვის და ეს ძლიან ძალუკვება. ტყეილით ურთიერთობის დაწყება ჩემს მომავალ შვილიან ძლიან მიჭირდა, მაგრამ სხვა გზა არ მქონდა... ბავშვმა ამხელ-დამხელა. სახეზე დაეტყვა, რომ ესამოვნა ჩემგან ყურადღება და სიბო. მერე მანქანაში ჩავსხვითი და წავედი. იმ დღიდან, ვოგიტა გვერდიდან არ მომცილებია. ძალი მიხვდა, რომ მისი ბები და მომავალი ჩვენს ოჯახს უკავშირდებოდა. ძლიან ჰკვიანი ბავშვი ვახლდათ. რამდენიმე ხანი, „დეიდას“ მეძახდა, მაგრამ ერთხელაც, მომანლოვდა და მოულოდინელად მკითხა: შეიძლება, „დედა“ დავიძახო? მაშინ ჩემს სიხარულს საზღვარი არ ჰქონდა, იმწუთას უბედნიერეს ქალად ვიგრძენი თავი, მაგრამ ამავე დროს, გული სამინდა ჩამწყდა, როცა ჩემ წინ მორიდებით მდგომ, ცხოვრებისგან დაჩაგრული, უმწყო ბავშვს შეეხლე მუდართა და იმედით საესე თვალებით მიყურებდა. მის მზერას ვვლარ ვაფუქელი. დედა ვარ, შეილო-მეთქი, – ვუთხარი და გულში მგერად ჩავიკარი... ჩემს ქმარს „მას“

ეძახდა. მასაც სიბოვა – „მამას“ დავიძახებო, – მაგრამ ჩემს მეუღლემ უარი უთხრა. ფიქრობდა, რომ მის ქალიშვილის ეს არ ესამოვნებოდა. სამეიეროდ, ხშირად უთქობედა ვოგიტას – ჩემი გვარის გამზრდელბელი შენ ხარ, ამ ეზოში შენ უნდა იცხოვრო, გამზრდელ და იხარო, მიელ ჩემს უძრავ-მოძრავ ქონებას მხოლოდ შენ ვიტოვებო... ვოგიტამ ავლიდად მოიგო ჩემი ქმრის გული, რადგან ძლიან შრომისმოყვარე, დაუნარელი და ყურადღებანი იყო. როცა წამოიხარდა, ფიზიკურად ძალიან ძლიერი, ძალი და მხარბეკიანი ვახდა. სოფლის ასახლავზრდა ვაყებში ძალიანით ყოველითვის გამაირჩიოდა. ყველას ეხმარებოდა, განსაკუთრებით უცვარდა ბავშვები. ხოლო თუ ბავშვი თუნდაც, ერთი მშობლით იყო იბოლი, საოცრად ეკოვებოდა, თან ჰყუბოდა და მუდამ კუდში დასდევდა ხოლმე. ვიდრე პირველ გამზრდელიან ცხოვრობდა, ვოგიტა თბილისის ნიჭიერთა მუსიკალურ სკოლა-ინსტრუმენტში სწავლობდა. ამ მხრივ ძალიან ნიჭიერი ვახლდათ. ვერ კიდევ პატარა, ჩასაბერ ინსტრუმენტებზე შესანიშნავად უკრავდა. მუსიკისადმი ინტერესი არც სოფელში ვახლებოდა. სკოლა რომ დაამთავრა, დაგროვილი ფულით „ამაჰაჰ“ უყუდიე. მის ბედნიერებას საზღვარი არ ჰქონდა. სულ თავს დასტრიალებდა ინსტრუმენტს, უკრავდა, მღეროდა. მისი ამ ნიჭის გამო, სოფელში თუ რაიმე ლხინი იყო, ყოველითვის ვოგიტას ეძახდნენ და დაკვრას სიბოვდნენ. დროთა განმავლობაში, ეს ვოგიტას საქმიანობად და შემოსავლის წყაროდ იქცა. ეს მით უფრო სჭირდებოდა, როცა ცოლი შერთო და ვაჟიშვილიც ვაყვნდა. ფიზიკურადაც ბევრს შრომობდა, მაგრამ ოჯახის სარჩენად თავის ნიჭსა და ვატაცებასაც იყენებდა. თუმცა, სწორედ ეს ვატაცება აღმოჩნდა მისთვის საბედისწერი. მღეროდა ზუსტად იმ მომენტში, როცა ბოროტმოქმედი მისი მოკვლის დაუოკებელი წყურვილით ივსებოდა და ამ სამინელი ვანზრახვის განსხორციელებელ გეგმს ვინებში ადვენდა. ვოგიტა მაშინ თავისი მტრის პირისპირ ივდა. სიმღერას არ წყვეტდა, რადგან აღბათ, ვერც კი წარმოიდგენდა, თუ ის ადამანი მას მოსაკლავად ვამიებებდა და იმეუ ღამით, დანით შეარალებული, რამდენიმე საათის ვანმვლობაში ჩაუსაფრდებოდა. ვოგიტას მასთან განსაკუთრებულად ახლო მეგობრობა არ აკავშირებდა, მაგრამ არც მტრად ჩაუთვლია ოდესმე... დამნაშავე, ჩვენს სოფელში ვაზრდილი,

ვოგიტას თანატოლი – ბიბინა ბ-ლი ვახლავთ. იმ დროს, ის თბილისის პოლიტექნიკურ ინსტიტუტში სწავლობდა, თუმცა დროდადრო, სოფელში ჩამოდიოდა. ისევე, როგორც მისი ძმა, კონვლიტური პიროვნება იყო. ამას სოფელში ყველა აღნიშნავდა. თუკი ვინმეს ოჯახში ლხინის ან ჭირის სუფრაზე მოხვდებოდნენ, უთუოდ ჩხუბს ატეხდნენ. იმ დღესაც ასე მოხდა. მაშინ სოფელში, რაიბულების ოჯახი შვილის ვაბედნიერებას ზეიმობდა. 1993 წლის 25 დეკემბერი იყო. რაიბულებმა ქორწილი ვიწრო წრეში ვადაიხადეს. რა თქმა უნდა, დამკვრელად და მომღერლად ვოგიტა მიიწვიეს. პარალელურად, მღერე თანასოფლელის – დიმიტრი ვიგოლაშვილის ოჯახშიც გამართულიყო ჭიფი. მასთან კი, სტუმრად ძმები იმყოფებოდნენ. როცა მოსალამოვდა, დაახლოებით 6 საათისთვის, მათ ქორწილში მისვლა მოუსურვებათ. დაუპატოებლად სტუმრობა სჩვეოდათ და არც ეს შემთხვევა ყოვილა გამონაკლისი. როცა იქ მისულან, იმ დროს, ვოგიტა სიმღერით იყო თურმე ვართული. ნასვამ ბიბინას ხმამალა შეუნიშნავს – ჩვენ შემოველით და ამან სიმღერა რატომ არ შეწყვიტაო?.. საერთოდ, ძმები სოფელში თავიანთი ავტორიტეტის ხაზგასმის ცდილობდნენ, მაგრამ ვოგიტას თავში აზრდაც არ მოუვიდოდა, მათ გამო სიმღერა შეეწყვიტა და პატივისცემის ნიშნად, ვაჩუქებუდიყო. ბუნებით დამთობი იყო, მაგრამ თავმოყვარობა ნამდვილად არ აკლდა, თავს არავის დაჩაგვრინებდა.

ბიბინა უარესად ვაპრაზებოდა, როცა მის ხმამალა შენიშნვას მისთვის სასურველი შედეგი არ მოჰყოლია. ვადიზანებულმა, ვოგიტას შეურაცხყოფას მძჷო ხელი. ვერ სივარეტის ნამწვა ვუსვრია მისი მიმართოლებით. ვოგიტას ამისთვის ვანებ არ მოუქცევა ყურადღება, ბიბინასკენ მხოლოდ ერთხელ ვაიხვდა თურმე, და სიმღერა ვანავრძი. ამან ბიბინა, როგორც ჩანს, საბოლოოდ ვამოიყვანა წონასწორობიდან. არ ვიცე, ასე რაში დასჭირდა ჩემი შვილის დამკირება. ამდგარა და ვოგიტასთვის სუფრიდან აღებული ძვალი უსვრია, შემდეგ – პურის ნატეხი. ის ვოგიტას თურმე, შუბლში მოხვდა... მერე, მიცვალბულსაც, ეტყობოდა ნაკაწრი...

რა თქმა უნდა, ამის მოთმენ თავმოყვარე კაცს არ შეეძლო. ვოგიტა მაშინვე წამოვარდნილა, მაგიდის თავზე ვადამტარა და ბიბინაზე ვაუწვიე. ბიბინა მის ღონიერ ხელებს თავს მშვიდობიანად ნამდვილად ვერ დადიწვიდა, რომ არა დარბაზში მყოფი ხალხი. ყველამ უყურა ბიბინას დამძკარებელ, შემზარავ საქციელს და როცა ჩემი შვილი და ის ვააშკლეს, აღმეოთებულები უყვიროდნენ

თურმე ბიძინას – ასე როგორ იქცევი, წაღი აქვდა... ის თავისას მინც არ იშლიდა, არ ეპირილეოდა თანსოფელთა მოწოდებას – შეწყვიტა აღვირახსნილი ქედება და ხელივინობა და განაგრძობდა ვინებას ვოგიტას მისამართით. ბოლოს, მასპინძელს მოუხერხებია მისი გაყვება... ბიძინას მისი ძმს და მეზობელ სოფელში მცხოვრები მეგობარი გაჰყვლია უკან. ეზოში ერთად განაგრძობდნენ ვინებას, როგორც ჩემი შვილის, ასევე რაიბულების მისამართით. თუმცა, რამდენიმე წუთში, გასკლიან იქურობას, ყველას ვერან თურმე, რომ საბოლოოდ წაყვინდნენ და დროებით ჩაშლილი ქორწილი კვლავ განახლებულა. ვოგიტაც დაწინარებულა. საერთოდ, არ იყო ბოლმანი და ბოლმის დიდხანს გულში ჩადება არ სჩვეოდა. გაუგრძელებია სიმღერა. ამასობაში, ძმები და მათი მეგობარი ვოგიტასთან „საქმის გარჩევას“ ეჭირებდნენ. ბიძინა ბ-ლი წასულა და დანით შეარაღებულა. ამას იმტომ ვფიქრობ, რომ ის დანა მას პირველი ჩხუბის დროს არ ჰქონდა, წინააღმდეგ შემთხვევაში, მამნე გამოიყენებდა თანც, სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტების თქმით, მიყენებული ჭრილობის მიხედვით, დანა ვრძელი უნდა ყოფილიყო, 15 სმ-მდე მინც, ამხელა დანას ვიბეში ვერ დამალავდა და ყველა შეაჩხევდა... არ არის გამორიცხული, მისი ძმს და მეგობარც ყოფილიყვნენ შეარაღებულები. თუმცა, ამის გარკვევა და დამტკიცება გამოიძიების დროს, შეუძლებელი გასახელს... შეარაღებულები, იქვე, სახლითან შორიასხლოს ჩასაფრებულან. უკვე გვანი საღამო იყო, ვარეთ ბნელიდა და მათი დანახვა ვერც ეზოში მოუხერხებ, მეზობელმა ქვლებმა შეძლეს. ჩხუბიდან 3 საათი მინც იქნებოდა გასული, ვოგიტა კი, მთელი ამ ხნის განმავლობაში, საკრავს არ მოშორებია, შეუწყვეტილად მღეროდა თურმე. ბოროტმოქმედებაც ადგინენ და მოთიხნებით ელოდნენ... ბოლოს და ბოლოს, ის წუთიც დადგა, როცა ვოგიტა დარბაზიდან ვარეთ გამოვიდა. საპირფარეოში ეზოში ადგა. ვოგიტაც იქ მიდოდა, თორმე შესაძლოა, ქრევის დასრულებამდე დარბაზი არ დაეტოვებინა და სხვა სტუმრებთან ერთად გასულიყო ვარეთ; მარტო არ იქნებოდა და იქნებ, ხევათს ასცდებოდა კიდევ ბიძინა ბ-მაც არ დააყოვნა, მოუახლოვდა და წინ გადაუდგა თურმე, ვოგიტას. იქვე ყოფილან მისი ძმც და მეგობარც. უთხრეს – წამოგვეყვი, სალაპარაკო გვაქვსო. ამ საუბარს ჩვენი ერთ-ერთი ნათესავიც შესწრებია. ის ბიჭი ვოგიტას დარბაზიდან უკან გაჰყვლია და როცა ძმებიც შეუნიშნავს, გვერდიდან აღარ მოსცილებია ჩემს შვილს. ბიძინას საზგანძობი უთქვამს – მარტო გამოძევი, უნდა დაველაპარაკო. ვოგიტამაც თუკადრისა, როგორც ჩანს, თანხლებ პირთან ერთად წასვლა,

თავი აღარ დაიმცირა და ნათესავს უთხრა – საშიში არაფერია, დავილაპარაკებო და მღლი დაგბრუნებდი, შენ წაღი... ასეც მოხდა, მარტოდმარტო გაჰყვა სამ ბოროტმოქმედს. მათც, ჩანაფიქრის მიხედვით, უკაცრიელი ადგილისკენ გაიყვანეს ჩემი შვილი. როგორც ვარკვა, აღმოსავლეთით, ხედავ გასულან, შემდეგ ასფალტისანი გზით – სამხრეთისკენ დაახლოებით 250-300 მეტრი უგლიათ და სოფელ იყალითის ხეში ჩაუყვნათ ვოგიტა. როგორც ჩანს, ვერც სცემეს, რადგან ექსპერტის დასკვნის თანახმად, ჩემს შვილს სხეულზე ნაკვდევები და სისხლნაკლენიები აღენიშნებოდა. შემდეგ, ბიძინამ სამხარეული დანა მოიმარჯვა და ორჯერ ხედიხედ ძლიერად ჩასცხო ვოგიტას სხეულში. ერთი დარტყმით მარცხენა იდაყვზე დაყვნა 6-სანტიმეტრიანი ჭრილობა, მეორე დარტყმით კი, მუცელში ნაწლავები დაუფლითა და აორტა დაუზანა. ამ ჭრილობის სიგრძე 12-15 სმ გახლდათ. ვოგიტა გულადამ დავარდნილა მიწაზე. როგორც შემდეგ ექიმებმა ამხსნეს, სისხლი ძლიერად სცილიდა თურმე და გულადამ დაწოლილს, სხეულში უგუბებოდა; ამის გამო, ადგილზევე ვარდაიცვალა. სისხლი ვარეთ რომ გადაიღვრილიყო, დროული სამედიცინო დახმარების შედეგად, იქნებ, გადაგვერჩინა კიდევო, – ამბობდნენ ექიმები... დამნაშავეები, რა თქმა უნდა, მამნევე გაიქცნენ შემთხვევის ადგილიდან და მიიმალნენ. გამოძიებულმა მითხრა – დანა ბიძინას, მკვლელობის შემდეგ, სადაც გადაუგლია და ვერარ ვიპოვეთო...“

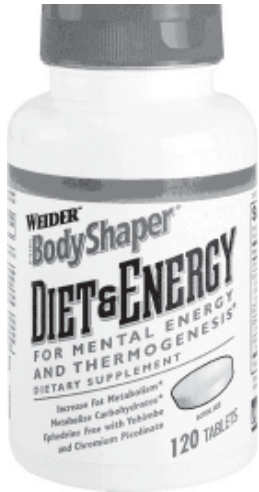
ქეთევან შაშვიანშვილის მონათხრობი პროკურატურისა და სასამართლოს გამოძიების მასალებით გადავამოწმეთ. მომხდარი ფაქტი ოფიციალურ დოკუმენტებშიც ზუსტად ასე აღწერილი, თუმცა – ერთი განსხვავებით: მასალებში არსად არაფერია ნათქვამი დანაშაულის დანარჩენ ორ თანამონაწილეზე, არსადა ნახსენები ბიძინა ბ-ის ძმს და დაზარალებულის მიერ დასახლებული მესამე პირი. ამ უკანასკნელის ვინაობის გამოკვინებისგან დღეს, ქეთევან შაშვიანშვილც იკავებს თავს. მისი თქმით, ამის ერთადერთი მიზეზი ის გახლავთ, რომ არ უნდა, ვოგიტას შვილს – 14 წლის ვიორგის მტრები გაუჩინოს... რაც შეეხება ბიძინა ბ-ს, პროკურატურამ მას, ხელივინობისა და განზრახ მკვლელობის მუხლები მიუყენა. სასამართლომ განსასჯელი დამნაშავედ ცნო და სასჯელის ზომად, 11 წლით თავისუფლების აღკვეთა მიუსჯა.

მთიანეს ვაშვიანშვილი:
„ყველამ მშენებრად იცოდა თავიდანვე, თუ ვინ მიდიო ჩემი შვილის მკვლელობაში მონაწილეობა – სოფელმც და პროკურატურამც. მერამ დამნაშავეებს ძლიერი მფარველები აღმოაჩნდათ. იმ ძმების ძამ სწორედ იმ

პერიოდში, ჩვენი სოფლის უბნის რწმუნებუელი, წოდებით მაირი ვახლდათ. რა თქმა უნდა, სამართალდამცავ სისტემაში სავირო კავშირებიც ჰქონდა. მკვლელობიდან 9 თვე ისე ვავიდა, რომ პოლიციას არც ერთი დამნაშავე დაკავებული არ ჰყავდა. გამწარებული, ფარ-ხმალოს მინც არ ვყრიდი. თელავი და თბილისი ფესქვეშ მოვიფდე. პოლიციისა თუ პროკურატურის კართან ვადამედი და ვათენებდი, საში დღე და დამე პარლამენტის წინ ვიჯექი, ვოგიტას სურათით ხელში, მშიერ-მწყურვალი, დაქნცული და განადურებუელი. აღბათ, იფიქრეს, რომ ერთ-ერთის დაჭერა მინც იყო აუცილებელი, რადგან მტყობდნენ, არ მოვისვენებდი. ის ერთ-ერთი – ბიძინა ბ-ლი აღმოჩნდა. დანარჩენ ორის ვადარჩენა მოახერხეს და საქმი ისე „შეკერეს“, თითქოს როგორც ჩხუბის, ასევე მკვლელობის ერთადერთი ორგანიზატორი და განმხორციელებელი ბიძინა იყო. სასამართლო პროცესი ძლიან ვაჭიანურდა. რას არ ცდილობდა განსასჯელის მხარე, ოღონდაც დრო ვაყვანა – აღბათ, საქმის ჩაწყობას ცდილობდნენ. სწორედ მათი მიზეზით, 14-ჯერ გადაიღო სასამართლო სწლიომ – ხან პატიმარი საქნიდან ვერ გამოიყვანეს, ხან მისი ადვოკატი არ გამოცხადდა... მე არ ვცხრებოდი, როგორც შემეძლო, ისე ვიბრძოდი. განსასჯელის ოჯახის წევრებმა ფულიც კი შემომთავაზეს, ლეხლის სასჯელოდ, მერამ ვერას ვახდენენ... არც იმ მესამე პირის დასახლება მინდა, რადგან ერთხელ შეხვდა და დამეუქნა – ვახსოვდეს, ვოგიტას შვილი დარჩა... შვილიშვილი ახლა ერთადერთია, ვისთვისაც ვცოცხლობ. ის მასულებემულებს და ცხოვრების ძღვას მძღვეს. თუმცა, დარდმა და ნაღველმა არც მასთან მიმართებაში დამტოვა. ვიორგის რატომდაც, მამისეულ სახლში მოსვლას და ჩემთან ურთიერთობას უშლიან. ამყამდ ის დღის ოჯახში ცხოვრობს. ტკბელი სიტყვით რომ ვერაფერს ვავხედი, ამ პრიბლებში მოგვარება სასამართლოს ვზით ვცადე. არც აქ გამიმართლა – ბემად არ მცენეს, რადგან ოფიციალურად ვოგიტას მეურვედ ვიყავი ვაფორმებული და არა დღეად. სასამართლომ ჩემი სარჩელი მინც დააკმყოფილა და ბეშვის მონახულების უფლება ყოველი ვერის პარასკევს მომცა. მიუხერავად ამისა, მინც მღლილად მიხდება შვილიშვილითან შეხვედრა, ვცდილობ, როგორმე ჩემი ქჩრის მიერ ვოგიტასთვის ნახდერებევი ქჩრება მას შეუუნახო და შეუხერჩუნო. ვული იმაზე მტკივა, რომ ამქვეყნად არსებობენ ადამიანები, რომლებიც გამწარებულ და ვაუბელურებულ დღვას მოკლეული შვილის სისხლსა და ხორცთან ახლოს ყოფნისა და სიყვარულის უფლებასაც არიბევენ...“

ახალი წელი!

სასწრაფოდ გჭირდებათ
რამდენიმე კილოგრამის
დაკლება და არ იხით როგორ?
ეს შესაძლებელია!

„ლაითჰანერჯი“ - მცენარეული ექსტრაქტების (მწვანე ჩაი, უოლას უაჯალი, დარიჩინი და უოლუმბიური წითელი წინაყა) ფორმულა. არ შეიცავს ეფედრინს! მნიშვნელოვნად ზრდის ცხიმებისა და ნახშირწყლების მეტაბოლიზმს, რაც ორგანიზმში მათ სრულ წვას განაპირობებს; მასში შემავალი ქრომის პიკოლინატი კი არეგულირებს ინსულინის გამოყოფას და თრგუნავს მადას; ააქტიურებს მენტალურ ფუნქციას.

„ფიბარი“ - მცენარეული უჯრედის (შტოშის და მარწყვის), შოკოლადის ბატონების სახით - მდიდარია ვიტამინებითა და მიკროელემენტებით. ხელს უწყობს ინსულინის თანდათანობით გამოდევნას, რითაც შიმშილის გრძნობას აკონტროლებს. განაპირობებს ნაწლავის მიკროფლორის ნორმალიზაციას და შეუცვლელია საკვების ნორმალური გადაამუშავებისა და ორგანიზმის ეფექტური განმენდისთვის.

„თაიგარზ მილკ“ - პროტეინო-ვიტამინური შოკოლადის ბატონი - ზრდის ფიზიკურ და ინტელექტუალურ ამტანობას და იმავდროულად, განაპირობებს ორგანიზმის ცხიმოვანი დეპოს წვას იმ ენერჯის მისაღებად, რომელიც პროტეინის ათვისებისთვის სჭირდება(პროტეინის ათვისებისთვის ორგანიზმს 40%-ით მეტი ენერჯია სჭირდება, ვიდრე ნახშირწყლებისა და ცხიმების ასათვისებლად).

ყველა ზეადადგანადის უომულაქსური მიღებისას, თქვენ წარმატებულად იატაბთ წონაში, ჯანმრთალობისთვის ზიანის მიყანების გარეშა.

ბისურვიბთ წარმატებულ ახალ წელს!

	<p>კომპანია „ვეიდარ“-ის (აშშ) ოფისიალური დისტრიბუტორი საქართველოში კომპანია „ჯეოვიცი“</p>	
	<p>მის: ილია ჭავჭავაძის 41 (ვაჟის პარკის პირდაპირ) ☎ 29-20-91; 899 10-99-20; 899 14-35-56 ყოველღა, შაბათ-კვირის რაზმლით 9.00-17.00</p>	

ინგა ჩაყელი

სონა მკითხავი და მძევლად აყვანილი გინეკოლოგი...

რეზო გინეკოლოგია, საკმაოდ კარგი სპეციალისტიც, მაგრამ ბავშვობიდან მსახიობობაზე ოცნებობდა და საკუთარ ექიმობას ბედის ირონიად აღიქვამს: მამამისმა, ძია ლადომ, სკოლის დამთავრებისას კატეგორიულად გამოუცხადა: თუ არტისტობას გაბედავ, დეზდემონასავით მიგასწრობ, ისეთ დღეს დაგაყრი, ოტელიო სამუდამოდ შეგძულდებაო! – და სულ არ უკითხავს თანხმობა, ისე ჩაიყვანა ხარკოვში, იქაური მეგობრების და გულდაგულ „დაპაჩკული“ თუმნიანების წყალობით, ცნობილ სამედიცინო ინსტიტუტში მოაწყო. ერთ რამედ ღირდა ხარკოვიდან გამოგზავნილი, რეზოს წერილების კითხვა: იმის ნაცვლად, რომ ქართული ცის და ბუნების ცქერით ვტკბებოდე, თვალებს რუსი კახების „საოხრეში“ ცქერით ვივლემებ და ამათი ნაბიჭვრებით ქვეყანას ვამრავლებო!...

ასე იყო თუ ისე, რეზო ბედს დამორჩილდა და საქართველოში ისეთი სახელით დაგვიბრუნდა, რომ უმალ პაციენტების რიგი დაუდგა კაბინეტთან: მოკვდი კაცი, მაგათ მოხლაფორთებულ ბავშვებს მზის სხივს რომ ვანახებ, არ კმაყოფილდებიან, ჯიბეში ფულს მიჩურთავენ და მეხვეწებიან – მონიღომე, ბიჭი „გამოაძვინე“ და პატივისცემა ჩემზე იყოსო!.. იმათ ჩაოხრებულ საქმეს ჩემი მონღომება რომ შეველოდეს, ღმერთი ვიქნებოდი, ძალად გინეკოლოგი კი არაო!

...ამ ცოტა ხნის წინ, ისეთი გაცეცხლებული მომადგა, მეგონა, თავს წამაცლიდა, წინ რომ დავდგომოდი. რომელიღაც იაფფასიანი „ყვითელი“ გაზე-

თი დამიღო, რომლის გარეკანზეც ამაოდ ვეძებე გამომცემლის და რედაქტორის გვარი და მისამართი; ეტყობა, კარგად იციან, სისულელით გაღიზიანებული მკითხველებიდან, რომელიმეს აუცილებლად გაუჩნდება მათი მოძებნის და მოკვლის სურვილი...

– ხარ თუ არა ჟურნალისტი?! – დამიბრაღა რეზომ თვალები.

– მერე?! – „დავიწრიპინე“ დამფრთხალმა.

– რა არის ეს, პატრონი და გამკითხავი არ ჰყავს ამ ქვეყანას?.. შეიძლება, ამდენი სისულელი ბეჭდოთ და ისედაც გაწყალებული ტვინები მთლად გამოულაყოთ ხალხს?!

– ამ გაზეთთან მე რა კავშირი მაქვს?! – მხრები ავიჩიჩე.

– ჟურნალისტიც სახელს რომ არცხვენს, თქვენ თუ არ მოსთხოვეთ პასუხი, სხვა ვინ დაეძებს ამ საქმეს?!

– მითხრა და ერთ-ერთ სტატიაზე მიმითითა, რომელიც „საქვეყნოდ ცნობილ“ სონა მკითხავს უწევდა რეკლამას: „გსურთ, იცოდეთ ყველაფერი საკუთარი წარსულისა და მომავლის შესახებ? გსურთ, მოიპოვოთ ბენიერება და ერთბაშად მოიგვაროთ ყველა პრობლემა?“ – წერდა „ზღაპრებს“ გაზეთი, სონას უტყუარი შესაძლებლობების შესახებ...

– შენთან სონას რა კავშირი აქვს, ცრუმორწმუნე როდის ყოფილხარ?!

– გავიკვირე.

– მე რა ჯანდაბა მინდოდა მაგ ოჯანდაქვეულთან, მაგრამ ერთი ჩემი პაციენტის ქმარი, რომელიც ყველა უბედურებასთან ერთად, სვანიც აღმოჩნდა, წამოჰკვებია ანკესს – შინ 5 გოგო ჰყოლია და სონა აფერისტისგან მოუნღომებია იმის გაგება, გახდებოდა თუ არა ნანატრი მემკვიდრის ღირსი! – იმასაც მოუხსნია გულისთვის პირი და გადაურეგია ისედაც სიგიჟის ზღვარზე მყოფი: ახლა რომ დაორსულდება შენი ცოლი, ბიჭი იქნება, მაგრამ იცოდე, სამშობიაროში ბავშვს გოგოთი შეგიცვლიან და ყურადღებით იყავი, თორემ, მერე მეც ვეღარ გიშველიო! – უთქვამს. იმასაც დაუღია პირი: ეტყობა, ადრეც სულ ეგრე მიცვლიდნენ ბავშვებს, თორემ, ჩემს გვარში სხვას არავის ჰყოლია ამდენი გოგო და მე რაზედ შემომწყრებოდნენ სალოცავები?!. მოკლედ, წინასწარ მოიყვანა ჩვენთან ცოლი და თავადაც მის პალატაში „დაბანაკდა“ – თუ გინდათ, შარს ასცდეთ, ვიცი, ავი გაქვთ განზრახული და ბავშვის შეცვლა არ გაბედოთ, ჩემი ბიჭი მე მინდაო! – გამოვვიცხადა. მაშინვე პოლიცია უნდა გამოემძახებინა, მაგრამ შემეცოდა, თან, ჩემი რა მიდიოდა, ვიცინოდით და ვმხარულვოდით. 2 დღე და ღამე თვალდ-

ნობის ტელეფონი
ფსიქოლოგიური
კონსულტაციები
 ☎ 822 009 005
 ზარი ფასიანია, 18 წლიდან
 დაკავშირება შესაძლებელია ტელეფონ-ბარათებითაც

არ მოუხუჭავს, იჯდა ცოლის ფეხებთან და ისე იცავდა „გამოსასვლელს“, კაცი არ ვიყო, თუ ჩვენი პრეზიდენტის ჭიშკარს ეყოლება ისეთი დაცვა. მესამე ლამეს ჩაეძინა და ისეთი ხვრინვა ამოუშვა, გვეგონა, მიწისძვრა გვაზანზარებდა. მის ცოლსაც მაინცდამაინც ამ დროს დაეწყო მშობიარობა და მქ იდ-იოტმა, არ გავადვიებინე – ისედაც დაღლილია, ზედმეტად რაზე ვანერვიულოთ, ბავშვი დაიბადება და ერთბაშად გაიხარებს-მეთქი! რატომღაც აზრადაც არ მომსვლია, რომ შეიძლებოდა, გოგო დაბადებულიყო... რომ დავხედე ახალ-შობილს და კაცის ვერაფერი შეგატყვე, ისე ჩავხედე დედამის ფეხებშუა, თითქოს შიგ ჩამოჩენოდა რამე... – დავიღუპეთ რეზო ექიმო? – მკითხა ბებიაქალმა ბავშვი რომ გადავაწოდე... პასუხის გაცემაც ვერ მოვასწარი, რომ ატყდა სამშობიარო ბლოკის კართან ხმაური, არ უშვებდნენ სოზარს (ასე ერქვა სვანს!) მაგრამ ქინქლებივით მიყარ-მოყარა ყველანი დევივით კაცმა. – გილოცავთ, მზეთუნახავი გოგო შეგვიძინათ-მეთქი! – ვცადე, იხტიბარი არ გამეტყუა, მაგრამ... – მაინც მოასწარიით და დამღუპეთ, ხომო! – იღრიალა და მეტი არც მახსოვს რამე... შერე ბებიაქალმა მითხრა – თავისი ცოლის ფეხებშუა გტენიდაო!... გონს მოსული, სამშობიარო სავარძელზე ვიყავი დაბმული და თავს სოზარი მადგა, ვილაცას უყვიროდა: სანამ ჩემს ბიჭს არ დამიბრუნებს, არ გავათავისუფლებო!.. არც ცოლის ხვეწნა-მუდარამ გაჭრა და არც ექთანების მტკიცებამ – მესამე სართულზე ვართ, ბავშვს ფანჯრიდან ხომ არ გადავადებდით, ნახე, გაჩხრიკე ყველაფერიო!.. გაგონილა?! – დადგა კლდესავით და არ იძვროდა: სანამ ჩემს ბიჭს არ გამომიჩენთ, თავისუფლებას ვერ ეღირსებითო!.. პოლიციაც მოიყვანეს, სახანძროც, მაგრამ არც ხვეწნამ გაჭრა და არც მუქარამ: ავხანჯლავ სუყველას და თავსაც მოვიკლავო! – გაჰყვიროდა. ისევ ექთანებმა იმარჯვეს: ყენიამ თავში რკინის სტერილიზატორი ჩაართყა და რომ გათიშა, ზოიამ ნარკოზით გაჟღენთილი დოლბანდი ააფარა ცხვირ-პირზე... დაიჭირეს და გავაშვებინე: არაფერი მინდა, წავიდეს, შვილებს მიხედოს-მეთქი! მაგრამ გუშინ უწყება მომივიდა სასამართლოდან: აქეთ გიჩივის – ჩემი ბიჭი დამიბრუნოსო! სონა მკითხავს დაუკვალანებია: საქმეს ბოლომდე მისდევ და გაიმარჯვებო!..

მარაოების კოლექცია, მეტყეა ძიდიფურის ნაქონი ქისა და ჯაზმენი თოჯინა

მომღერალი თამრიკო ჭობონელიძე და მისი მეუღლე — მსახიობი გია როინიშვილი უკვე ათი წელია, ალექსანდრე ყაზბეგის გამზირის ერთ-ერთ კორპუსში ცხოვრობენ. მართალია, მათ ბინას მცირეოდენი რემონტი სჭირდება, მაგრამ იქ მოხვედრისთანავე იგრძნობთ დიასახლისის დახვეწილ გემოვნებას. დერეფნიდან ხელმარჯვნივ მისაღები ოთახია, სადაც შესვლისთანავე კედელზე დაკიდებული მარაოების კოლექცია მიიქცევს სტუმრის ყურადღებას; ხატების კუთხის გვერდით, ქალბატონი თამრიკოს და მარიამის პრეზენტი, რომლებიც მათთვის სხვადასხვა მუსიკალურ ფესტივალზე გადაუციათ; პიანინოს გვერდით კი მუსიკალური ცენტრია, რომლის თავზეც სამი მუსიკალური თოჯინა დგას. ერთ-ერთი მათგანი, ჩვენი შესვლისთანავე აცეკვდა და თან საქსოფონი ააჟღერა. თოჯინები თურმე ქალბატონი თამრიკოს საყვარელი ნივთებია...

ნათია ქივიციანი

— როდის მიხვდით პირველად, რომ უკვე ჩამოყალიბებული გემოვნების მქონე პიროვნება იყავით?

— ვერ ვიტყვი, რომ ჩამოყალიბებული გემოვნება მაქვს, თუმცა ჩამოყალიბებული დამოკიდებულება რომ მაქვს ბევრი რამის მიმართ, ამას არ უარყოფ. სულ რაღაც ახლის ძიებაში ვარ და ეს მთელი ჩემი ცხოვრება ასე გაგრძელდება, რადგან გემოვნების ჩამოყალიბება შენს სულიერ ზრდასაც ნიშნავს. ისე, ბავშვობაში სულ ვიპრანჭებოდი. დედაჩემის კაბებს ვიცვამდი და სარკის წინ დიდხანს ვტრიალებდი... ბავშვობიდანვე ჩემი გემოვნებით ვარჩევდი, თუ რა უნდა ჩამეცვა. მათე კლასში ვიყავი, ექსტრა-აუანტურნი ჩატულობდა რომ შემოვიდა ძოღაში, მაგრამ რატომღაც ასეთი ჩატულობას ვერ ვიხდენდი, ყოველთვის მკაცრად და ელვანტურად მეცვა, რადგან ეს ჩემს ხასიათში

ზის.
— მამაკაცების მიმართ თქვენი გემოვნება როგორია? ბატონი გია სრულად თუ აკმაყოფილებს მას?

— მამაკაცის გამორჩეული სტერეოტიპი არასოდეს მქონია ჩამოყალიბებული. ჩემთვის მნიშვნელოვანი მისი პიროვნული თვისებები იყო-მეთქი, ვერ ვიტყვი, თუმცა, დავასკვნებ, რომ მთელი ცხოვრების მანძილზე, მხოლოდ ვიამოწმებოდა. მის გაცნობამდე ბევრჯერ მქონია ვილაცის მიმართ სიმპათია და არც ერთი მათგანი ერთმანეთს არ ჰგავდა, ისინი ყოველთვის განსხვავდებოდნენ ერთმანეთისგან. მოკლედ, მამაკაცის ფიზიკური მონაცემები ჩემთვის მეორეხარისხოვანია, მთავარია, მისი მზანაღი სამყარო, ხასიათი, მე ყოველთვის ასაკით ჩემზე უფროსი თაყვანისმცემლები მყავდა, ვიამო კი ჩემი ტოლია და იმ თაყვანისმცემლებისგან განსხვავებით, მას თავიდანვე უფრო კარგად ვუცხვებდი. რატომღაც, ჩემთვის უფრო კარგად ვიქნებოდი, ამიტომ შევჩერე ვიამო არჩევანი. მისით იმდენად მოვიხიბლე, რომ ძალიან ლაღი, ნიჭიერი აღმჩანია, ძალიან უყვარს თავისი პროფესია, მე კი ასეთ აღმჩანებს დიდ პატივს ვცემ. აი, ამიტომ დაიბნაწურა ვიამო ჩემი სიმპათია.

— თქვენი და ბატონი გიას გემოვნება თუ ემთხვევა ერთმანეთისას?

— უფრო ხშირად, ჩვენი გემოვნება ერთმანეთისას არ ემთხვევა და ამის გამო ვკამათობთ კიდევ. ზოგჯერ მოვლევართ გარკვეულ

ინფორმაციულ-მედიაციური კოლაჟი

ეოზა დვალის უბის წიგნაკრებს:

1. ქარცანი და გელა სინონიმები.
2. გივი 6-8-ნიშნის ვიწრო, მსუბუქი ნავი.
3. წარჩინებული პირის მცველს ქემბიკი ერქვა.
4. კვირკველია ტერენტე გრანელის ნამდვილი გვარია.
5. დემოსთენე სიკვდილს უკანასკნელ თავშესაფარს ეძახდა.
6. ბაბილონის გოდლის აგებას 85 მილიონი აგური დასჭირდა.
7. „ხელოვნება ხელოვნებისათვის“ ზურაბ წერეთლის ლექსია.
8. ხალხს არ მოსწონს ის, რაც არ ესმის და არც ის – რისიც შურს.

9. საბჭოთა სახალხო მსატერის წოდება პირველად მოსე თოიძეს მიენიჭა.
10. ეგვიპტის პირამიდაში აღმოაჩინეს თავლი, რომლის ასაკიც 5000 წელია.
11. კირილე და მეფოდი ჩეხეთის მართლმადიდებლური ეკლესიის ფუძემდებლები იყვნენ.
12. კვანძოვანი პარიზის ლეთისმშობლის ტაძრის ყველაზე დიდი ხარის რეკამ დააყრუა.
13. ქალაქი ვენეცია 120 კუნძულზეა განლაგებული. მათი მოქალაქეების მტკიცებით, ყოველ კუნძულს საკუთარი სული აქვს. ამის გამო ვენეციელები თავიანთი ქალაქს „დიდსულოვანს“ ეძახიან.
14. „ლორწე სინიკა ვ რუკე, ჩემ ურავლე ვ ნებე“ – ეს ანდაზა რუსებმა ასე გადააკეთეს: „ლორწე სინიკა ვ რუკე, ჩემ უტკა პოდ კრავატოუ“.
15. ამერიკელი წარმოების ბენზინის ხერხის ინსტრუქციაში წერია: ნუ შეეცდებით მის გაჩერებას შიშველი ხელებით ან გენიტალიებით.
16. ინდოეთში თვლიან, რომ ქალს მართოს არ შეშენის სამოგზაუროდ წასვლა. თუ იგი იძულებულია, სადმე მარტო გაემგზავროს, მამაკაცის ტანისამოსს იცვამს.
17. კონკურენტების განდევნის მიზნით, უცხოეთის ბაზარზე, შინაგან ფასებზე ბევრად აფხვად, ზოგჯერ თვითღირებულებაზე ნაკლებადც საქონლის გაყიდვას დემონი ეწოდება. ამას სხვაგვარად, გადასაყრელ ექსპორტსაც ეძახიან.
18. ლექსო (ირაკლი ხიზანიშვილი), გიორგი (იბ ბართიშვილი), თანდელა (პანტო თა-

კონსენსუსამდე, ზოგჯერ ჩვენ-ჩვენს აზრზე ვრჩებით. თურმე ჩემი და გიას ჰოროსკოპები საერთოდ არ ეთხვევა ერთმანეთს. ამას წინათ წავიკითხე – ამ ჰოროსკოპების აღმანიშნებმა ბედი ერთმანეთს არავითარ შემთხვევაში არ უნდა დაუკავშირონი!..

— თუ ერევით სოლმე ბატონი გიას ჩაცმულობაში ან ის თუ გირჩევთ რაიმეს?

— ახლა უფრო ასერხებს გია, რომ თვითონ შეიძინოს თავისი ტანსაცმელი, თორემ, ჩვენი შეუღლებიდან მიუღი 10 წლის მანძილზე, ფაქტობრივად, ჩემი გემოვნებით ვცდულვობდი მისთვის ტანსაცმელს და მას არაფერზე პრეტენზია არ გამოუთქვამს. ჩემი ნაყიდი პერანგი ან შარვალი ყოველთვის მოსწონდა. სხვათა შორის, ვიაც არ არის ექსტრავაგანტურობისა და ხედულობის მოძრე, მასაც ელეგანტური და მოკრძალებული ჩაცმა უყვარს. რაც აცვია, ყველაფერი ხარისხიანია. საერთოდ, ჩვენს ოჯახში ჩაცმას დიდი ყურადღება არ ექცევა და მაღიზიანებს ის ადამიანი, რომელიც ვინმეს დახასიათებას ჩაცმულობით იწყებს. სხვათა შორის, ერთმა საკმაოდ ცნობილმა მომღერალმა ასეთი რამ მითხრა: ჩემს სოლო კონცერტზე პირველი 5 სიმღერა ჩემთვის დაკარგულია, რადგან ამ დროს ხალხი ჩემს კაბას ათვალიერებდა... ეს ჩემთვის გამაოგნებელი იყო, რადგან იმ მომღერალს თავის დროზე დიდ პატივს ვცემდი. როგორც ჩანს, ის ადამიანი თავის მყურებულსა და მსმენელს არ აფასებს, რადგან ასე ახასიათებს. წარმოვიდგენათ, რა საშინელებაა?!..

— მოდიოთ, სცენასა და მუსიკას მოგვიანებით დაგუბრუნდეთ. ახლა კი მითხარით, თქვენი ბინა ვისი გემოვნებით არის მოწყობილი?

— ეს ბინა აბსოლუტურად ჩემი გემოვნებით არის მოწყობილი, თუმცა აქ ისეთი პირობები ვერ არა მაქვს, რომ ზუსტად ისე მოვაწყო, როგორც მინდა, რადგან ვერ გასარემონტებელია. ამ ბინაში 10 წლის წინ შემოვსახლდით და ფაქტობრივად, დანგრეულ-

ლი იყო. შემოსვლისთანავე წარმოსახვაში ყველაფერი გადავთეთრე და მერე მოვაწყვე, ოთახების წყობაც კი შევეცვალე. მეზობლებს ისე მოეწონათ ჩემი სახლი, რომ თვითონაც შეეცვალეს და თითქმის ჩემნაირად გადააკეთეს.

— როგორც მივხვდი, მართლები ძალიან უნდა გიყვარდეთ...

— ამ კედელს ერთი დიდი მარალი აკლია. საგურამოში სახლი გვაქვს და იქ წავიდე, რადგან იმ კედელს უფრო მოუხდა. ძალიან მიყვარს მარაობები. ვიღრე ეს აქსესუარი თბილისში მოდამი შემოვიდოდა, მე უკვე რამდენიმე მქონდა. ლამაზი მარალი ესთეტიკურ საიმოვნებას მანიჭებს. ნახეთ, როგორი ნამუშევარია, ხომ ძალიან ლამაზია? თითქმის ყველა მათგანი საქართველოში სხვადასხვა სალონში ვიყიდე. ის დიდი მარალი კი მარჩქეს, რადგან ყველამ იცის ჩემი ჰობი.

— ეს ამდენი პრიზი სულ თქვენ გააკუთვით?

— არა, ზოგიერთი მათგანი მარიამის არის. ზემოთ, ქრისტეს მოძღვრება კიდეა, რომელიც ინგლისურ ენაზეა და ჩემთვის ძალზე მნიშვნელოვანია. აი, ის ქალის ქანდაკება, ხელზე ქისა რომ ჰკიდა, ჩემთვის ყველაზე ძვირფასია. რამდენიმე წლის წინ, 28 ნოემბერს ჩემი პირველი სოლო კონცერტი გაიმართა. 6 ნოემბერს კი მეც და მიუღი საქართველოსაც გარდაეცვალა მედია ძიძგური. მედია ჩემი უახლოესი უფროსი მეგობარი იყო. ბოლო პერიოდში, სულ მეუბნებოდა, რომ აუცილებლად უნდა მოემზადებინა სოლო კონცერტი, სადაც ერთად დავდებოდით სცენაზე და ორი თაობის მომღერალი ერთად შეგასრულებდით რუსულ რომანსებს, იმის დასტურად, რომ რუსული რომანსის ტრადიცია საქართველოში არ კვდება. მაგრამ სამწუხაროდ, ეს სურვილი ვერ შეისრულა, მოულოდნელად გამოძევა სელიდნა. ეს ჩემთვის საშინელი სულიერი ტრავმა იყო. ძალიან მალე, ჩემი კონცერტის რეკლამები გამოჩნდა და სხვა გზა აღარ მქონდა, კონცერტი მაინც ჩავატარე. წარმოვიდგინეთ, რამდენად რთული იქნებოდა ბიძინასთვის (მართაშვილი, ქალბატონი მედეას ვაჟი. — ავტ.) ამ კონცერტზე დასწრება, მაგრამ ის მაინც მოვიდა. ამით მან დიდი მხარდაჭერა გამოხატა: თითქოს მედეას რაღაც ნაწილი იყდა ღარბაში და მისმენდა... კონცერტის ბოლოს, ბიძინა სცენაზე ამოვიდა. მასაც ცრემლიანი ჰქონდა თვალები

ჩემთვის მნიშვნელოვანი მისი პიროვნული თვისებები იყო-მეთქი, ვერ ვიტყვი, თუმცა, დავასკვნა, რომ მთელი ცხოვრების მანძილზე, მხოლოდ ვიღაც მომწონებია.

და მეც ავტირდი. მომიტანა ეს ქისა და მითხრა: ეს ჩემმა ბებამ (მედეას დედა) შენთან გამომატანა და მითხრა, რომ ეს მედეას საყვარელი აქსესუარია, რომელიც მას კონცერტზე ეკეთა ხოლმე... ეს აქსესუარი ამ ქისაში დევს. ვერ წარმოიდგენთ, ეს ჩემთვის რამხელა საჩუქარი იყო და მუდამ ერთ-ერთი ძვირფას ნივთად დარჩება, რომელსაც ყოველთვის შევინახავ. ამ აქსესუარს არ ვიკეთებ. ალბათ მოვა დრო, როცა გაგიკეთებ...

ამ „ჯაზმენის“ ისტორიაც მოგვიყვით...

საერთოდ, ჯაზი ძალიან მიყვარს. ეს ესტრადაზე კლასიკად ქცეული ჟანრია. საოცრად მიყვარს ლუი არმსტრონგი, ჯუნიტ ბეისი, ოსკარ პიტერსონი და ა.შ. ეს თოჯინა რომ დავინახე, ძალიან მიამსგავსე ლუი არმსტრონგს. თავიდან, ჩვეულებრივი თოჯინა მგონა; ახლოს რომ მივედი, აღმოვაჩინე, რომ თურმე, საქოფონზე უკრავდა და თან მოძრაობდა. ძალიან მომეწონა. თან იმ დღეს ხელფასი ავიღე. ეს თოჯინა კი იმდენად ძვირი ღირდა, რომ ჩემი ხელფასის ნახევარი სჭირდებოდა. საკმაოდ დიდხანს ვიდექი მაღაზიაში და ვფიქრობდი, მეყიდა თუ არა. ბოლოს, გამყიდველმა მკითხა, შეგეფუთით? — არა, ჩემთვის მინდა-მეთქი ვუპასუხე და ძალიან გაუკვირდა. ის მკორე თოჯინა, პატარა ებრაელი ბიჭია, რომელიც ძალიან სასაცილოდ მოძრაობს. ახლა გაფუჭებულია, მაგრამ აუცილებლად გავაკეთებინებ. საერთოდ, ძალიან მიყვარს თოჯინები. ის პატარა ზანგი, ვილინოზე რომ უკრავს, ბაბუჩემმა ჩამომიტანა საზღვარგარეთიდან. მასაც უყვარდა ორიგინალური ნივთების შეგროვება. ბაბუა — ვალიკო კლანდაძე, „სუხიშვილების“ ანსამბლის ერთ-ერთი პირველი წევრი და სოლისტი გახლდათ. გასტროლებიდან რომ ჩამოდიოდა, ყოველთვის ორიგინალური ნივთები ჩამოჰქონდა. თითქმის ყველა მათგანი დღემდე მანქანაში მაქვს შენახული.

თუ გახსოვთ, პირველად

რა წიგნი წაიკითხეთ და ახლა რომელ ლიტერატურულ ჟანრს ანიჭებთ უპირატესობას?

— ზუსტად არ მახსოვს. წასაკითხ წიგნს ყოველთვის მამა (კუკური ჭობინელიძე. — ავტ.) მირჩევდა. მახსოვს, ჩემთვის ძალიან შთაბეჭდილი აღმოჩნდა „ბიძა თომას ქიზი“. ასევე მიყვარდა „პეპი გრძელიწინა“, „სამი მუშაკური“... იცო, როგორი ჩვევა მქონდა? წიგნის რომელიღაც ეპიკურ ნაწილს რომ წავეკითხავდი, უკან ვბრუნდებოდი და თავიდან განვიცდიდი ამ ეპიკას. ამის გამო, წიგნს საკმაოდ დიდხანს ვკითხულობდი. ქართული ლიტერატურის კითხვა, ფაქტობრივად, ნოდარ ღუმბაძით დავიწყე. არ არსებობს მისი პატარა მოთხრობაც კი, წაკითხული რომ არ მქონდეს. შვილები როცა მეყოლა, მაშინ წავეკითხე ნოდარის ლექსები და თურმე, რა საინტერესო საბავშვო პოეტი ყოფილა!.. აქამდე არ მქონდა წაკითხული მიხელოვანების პუბლიცისტიკა და ახლა ვკითხულობ. ძალიან საინტერესოა. რუსი მწერლებიდან, ყველაზე მეტად ჩეხოვი მიყვარს. პოეზიაც ძალიან მიყვარს და თამამად შემიძლია ვთქვა, რომ უამრავი ლექსი ვიცი ზეპირად.

როგორც ცნობილია, თეატრის მუდმივი სტუმარი ხართ...

— ნებისმიერ მსახიობს შეგვევლინებოდა თეატრის სიყვარულში. მამჩემმა ამასაც ბავშვობიდანვე მიმჩვენა: ძალიან სწორად დავდიოდით თეატრში. განსაკუთრებით ჩეხოვის პიესებზე დადგმული სპექტაკლები მომწონს. ჩვენი შვილები, მარიამი და კოკო ბავშვობაში სწორად დავგვყავდა თეატრში, თავიანთი მამის სპექტაკლებსაც ესწრებოდნენ. ახლა უკვე თვითონ ითხოვენ, თეატრში წავიდეთო. სხვათა შორის, ორივეს საკმაოდ დასვენებელი გემოვნება აქვს. კოკო ახლა ჩეხოვის კითხულობს. ძალიან კარგ და ხარისხიან მუსიკას უსმენს. რაც კი ჩვენს ოჯახში დისკოა, ყველა კოკოსია. მარიამს გემოვნება სიმღერაშიც ეტყობა. რა თქმა უნდა, მის რეპერტუარს მე ვარჩევ, მაგრამ არ მეწინააღმდეგება.

თქვენი რეპერტუარიდან გამომდინარე, ხალხმა თქვენი მუსიკალური გემოვნება ნაწილობრივ მაინც იცის...

— ქართულ ხალხურ სიმღერებზე ვარ აღზრდილი. ჩემს ოჯახში ყოველთვის ცოცხალი შესრულებით ვისმენდი სიმღერებს და არა ჩანაწერით. უამრავი სიმღერა გლეხისგან მაქვს მოსმენილი. ვერ აღწერ, ეს რამხელა სიამოვნებაა. კლასიკურ მუსიკას დიდ პატივს ვცემ. ასევე, მიყვარს ჯაზი, სოული... არ მომწონს უცხოურიდან გადმოთარგმნილი სიმღერები...

ინფორმაციულ-მედიის სექტორი

ეონი ლალია უბის წიგნაკიდან:

თარაძე), ბერატი (პლატო ოსორავლი), არჩილი (არჩილ ბეჭურიძე), ტირიფონი (ტირიფონ ვარდიხი), გოგია (ოტა ბუჭაძე), ზურბო (რამს სულაკაური) — ეს სახელები მთელი „თუმი მეცხვარეების“ ჩამონათვალია.

19. ბაღეშვილი ვარცხნილობის უმკაცრესი სტანდარტები არსებობს, თუმცა საბაღეშვილი სკოლაში იმ ნინოქათვის, რომლის წარმოადგენსაც კი შეუძლებელია „ჩოლკის“ გარეშე, გამონაკლისი დაუშვას.

20. ბერლინის კვლევის აღების შემდეგ, გერმანიის ისტორიის მუშევრმა, ბონის ისტორიის სახლმა, ბავარიის შინაგან საქმეთა სამინისტრომ, ამერიკის ცენტრალურმა სადაზღვეო სამსახურებმა, ყოფილმა პრეზიდენტმა რონალდ რეიგანმა, პრეზიდენტმა ჯორჯ ბუშმა, კენედის ოჯახმა და სხვებმა საჩუქრად მიიღეს ამ კვლევის სტანდარტული ზომის, 3,6 მეტრი სიმაღლის მქონე 2,6-ტონიანი ბლოკები.

21. XVIII საუკუნეში ფრანგი იქითილოგები პარიზის წყალსატევებში კობრს ამრავლებდნენ. მათ ანტირეზისტენტად, თუ რამდენ წელიწადს ცოცხლობდა ეს თევზი. ექსპერიმენტი საფრანგეთის დიდი რევოლუციის გამო შეწყდა. თევზები უბრალოდ შეჭამეს.

22. მწერალმა ფელიქს კრივინმა დისკუსიის ფორმულა ასე ჩამოაყალიბა: „პარანორმალური ობიექტი ნელაუმჩივი. ზაიაც ვირაზილი ობიექტი აპასიენი. ა ლევ ვისკაზალ ობიექტი მენიე“.

23. ქალაქ ბორდოს მცხოვრები, რომელიც სამედიცინო გადარჩევა მზა ტანსაცმლის მაღაზია, მხოლოდ ერთი მარცვლისთვის გასამართლეს, რადგან პირველი ორი ქურდობის შემდეგ მისმა მეუღლემ, ტანსაცმელი მაღაზიაში დააბრუნა.

24. საკუთარი მფარველის, ალექსანდრე მაკედონელის სიკვდილის შემდეგ ტრაურში მყოფი არისტოტელე ქალაქიდან გაიქცა, რათა დანაშაულისაგან ეხსნა ათენელები.

25. სპექტაკლში „კვავი კვავანთარაძე“ არის სცენა, სადაც მთავარ პერსონაჟს, რომლის როლსაც კოტე მახარაძე ასრულებდა, ღვინოს ასხამენ სახეში. კოტეს უკან ბორის წიფურია იდგა. კოტემ იფიქრა, ამას ვუჩვენებო სიერს და ღვინოს შესხმის მომენტში თავი გვერდზე გასწია. წიფურას გულმა წინასწარ უგრძობი, იქიდან გაიპარა და თავის ადგილზე ავთო მახარაძე დააყენა.

„ლალი, იყავი, რა, ჩემი დედა“ — პატარა სალოს მიერ დანერვილი ეს ფრაზა უკვე 30 წლისაა, ქალბატონ ლალის კი ისევ შენახული აქვს, როგორც ერთადერთი განძი, რომელიც ცხოვრებამ არგუნა... მაშინ „სასწრაფო დახმარების“ ექიმად მუშაობდა. გუშინდელი დღესაგით ასსოვს, როგორ შეაღო ნახევრად მიწური სახლის კარი და ჩაბნელებულ კუთხეში მდგარ ხის საწოლზე სიცხისგან გათანგული, 3 წლის გოგონა აღმოაჩინა. მოხუცმა ბებამ თავში ხელი შემოირტყა: რძალი ახალი მკვდარი მყავს, ბავშვების მოვლა, დაბეჩავებულს, სად შემოდლიაო?!

ქმრიანი მამაკახუნი

ვეებ დედას ჩემი შვილებისთვის...

ლელა ჭანკობაძე

ალბათონი ლალი, 65 წლის:

— ბავშვს ლარინგიტი ჰქონდა. რადგან მოხუცს მისი მოვლა არ შეეძლო, „სასწრაფო დახმარების“ მანქანით სალომე საავადმყოფოში გადავიყვანეთ. ჩემს გაცივებას სახლკარი არ ჰქონდა, როცა რამდენიმე დღე ისე გავიდა, რომ მის სანახავად არავინ მივიდა. „სასწრაფოს“ ექიმებმა ხილი და მანონი მივუტანეთ. დედა არა მყავს, მამა მუშაობსო, — თქვა საბრალო ბავშვმა და თითოეულ ჩვენგანში სიბრალოლი გამოიწვია... მერე წლები ისე გავიდა, მის შესახებ არაფერი გამოვა. მაგრამ ბედმა ერთმანეთს ისევ შეგვახვედრა. ჩემი ოჯახის წევრები ძალიან ნერვიულობდნენ, გაუთხოვარი რომ ვიყავი, ხან ვის მირიგებდნენ, ხან — ვის. ყველას ვიწუნებდი. ამასობაში წლები გავიდა. 35 წლის გავხდი. ერთ დღეს ნათესავი მოვიდა და მითხრა: ძალიან ლამაზი კაცი უნდა გავაცნო, ერთი ნაკლი აქვს — ქვრივია და 6 წლის გოგონა ჰყავსო. ყურადღებაც არ მიმიქცევია. რას ვიფიქრებდი, რომ სწორედ ის ქვრივი კაცი იქნებოდა ჩემი ბედი!.. გვიან საღამოს უცნობი მამაკაცი პირდაპირ შინ შესტუმრა. ჩემი დასაწუნი არაფერი ჰქონდა, პირიქით, მისით ნებისმიერი ქალი მოიხიბლებოდა. მეც ძალიან მომეწონა, ჩემს მშობლებსაც. იმის მაგივრად, რომ ეთქვა — თქვენს შვილს ხელისეგულზე ვატარებო, — გამოაცხადა: საკუთარ თავზე ფიქრიც არ შემოდლია, როცა ჩემს შვილს ვხედავ. პირველ რიგში, ჩემი ცოლი მას უნდა უყვარდეს და მოსწონდესო. ვფიქრობდი, რომ ბავშვის აღზრდა არ გამიჭირდებოდა. არც ჩემს მშობლებს ეპარებოდათ ამაში ეჭვი. დილით, სამსახურში მიმავალმა, საოცარი რამ დავინახე. ქუჩაში მალხაზი იდგა, ქერა ბავშვთან ერთად. შორიდანაც ვივინი, ის ბავშვი ჩემი „უპატრონი“ პაციენტი სალომე იყო. სამწუხაროდ დავიბენი. მალხაზი მომვარდა და მითხრა: სალოს ხელი მოჰკიდე, მე კი ტაქსის მოვიყვანო. რამდენიმე წაშში ტაქსიში მალხაზის გვერდით ვიჯექი. ვერაფრის თქმა ვერ მოვასწარი, ისე განვითარდა მოვლენები. სალო

თვალეში მომაჩერდა და მითხრა: ლალი ექიმო, თქვენ უნდა გახდეთ ჩემი დედა? სწორედ სალომე ითამაშა გადამწყვეტი როლი და მალხაზს ცოლად გავყვევ.

— როცა მიჰყვებოდით, თუ იცოდით მისი გრძნობების შესახებ? უყვარდით?

— ალბათ. მე უკვე „ასაკოვანი“, ეწ. შნაბურა ქალი ვიყავი. მართალია, მოხონებები მყავდნენ, მაგრამ მაინც შესაძლებელი იყო, მარტო დავრჩენილიყავი. ასეთია წუნია ქალის ხვედრი. მალხაზს მატერიალურად ძალიან უჭირდა. მე შემეძლო, მისი ოჯახი ფეხზე დამეყენებინა. თუ შვილი არ მტყოლებოდა, ამის გამო ოჯახში უსიამოვნება არ გვექნებოდა. რადგან შვილი მალხაზს უკვე ჰყავდა. ასე რომ, წინასწარი განსჯის გარეშე არ გავყოლივარ. თუმცა, გარკვეული ხანი ვყოფიანობდი. სწორედ მაშინ მივიღე სალომესგან წერილი: ლალი, იყავი, რა, ჩემი დედაო, — მწერდა.

— მალხაზს იოლად შეეგუე?

— ვგრძობდი, რომ უნდოდა, კარგი ქმრის როლი ეთამაშა, მაგრამ არ გამოსდიოდა. ბუნებით მეკაცი იყო. ზოგჯერ ისე გამომხედავდა, შიშის ზარს მცემდა... სამწუხაროდ, ეს მხოლოდ მაშინ ხდებოდა, როცა სალომეს შენიშვნას ხმამაღლა მიცემდით. პირველი წუთიდანვე მალხაზი ჩვენ შორის ჩადგა. სულ ეგონა, რომ ბავშვს ვზარავდი, ამიტომ ჩემს ყოველ მოქმედებას ყურადღებით აკვირდებოდა. გამუდმებით მეკითხებოდა: ბავშვს აჭამე?... ეს კითხვა მალე აუტანელი გახდა ჩემთვის. მივხვდი — ვერ ხედავდა, რომ სალომეს შვილივით შეყვარება მინდოდა... ერთხელ ბავშვს სიცხემ აუწვია. მე მორივე ვიყავი; მალხაზს შეეძლო, სიცხიანი ბავშვი ჩემთან მოეყვანა, მან კი სალომეს პედაგოგთან წაიყვანა. ასე რატომ მოიქცემით? — კვითხე, — შენი შეწუხება არ მინდოდა, სამსახურში მაინც დაისვენე ჩვენგანო, — მიპასუხა. ამას არ მეტყოდა, სალომეს ბიოლოგიური დედა რომ ვყოფილიყავი, ამ ყველაფერმა კი ის გამოიწვია, რომ სალომე ჩემში დედა ვერ დანახა... მერვე კლასში

იყო, მისი დღეები რომ ვიპოვე. საკუთარ პრინციპზე ხელი ავიღე და წავივითხე. ძალიან მინდოდა, გამეგო, ჩემზე რას ფიქრობდა, როცა საკუთარ თავთან მარტო რჩებოდა. ერთგან ეწერა: მამაჩემს რომ ლალი ცოლად არ შეერთო, ბედნიერები ვიქნებოდითო... ერთგან ისიც ეწერა: რა ბედნიერია, მარიამი, მას დედა ჰყავს, მე კი — არაო... გული სამწუხაროდ დამწყდა. საბოლოოდ დავრწმუნდი, რომ მის გულში ადვილი ვერ დავიმკვიდრე.

— მალხაზს არ სთხოვეთ დახმარება? იქნებ, ერთად მოგვეხერხებინათ მდგომარეობის გამოსწორება?

— მალხაზმა დამასწრო და მისაყვედურა: ბავშვს თავი როგორ ვეღარ შეაყვარე, ასეთი ცივი რატომ იყავი მის მიმართო? გაოგნებულმა, თავი ვერ შევიკავე და ვუთხარი: შენ ის კაცი არა ხარ, შვილი საავადმყოფოში უპატრონოდ რომ მიაგლე-მეთქი?... პირველი სერიოზული კონფლიქტი ჩვენ შორის მაშინ მოხდა. ვიჩხუბეთ. ჩხუბში წამომამანა: სახლიდან მაშინ უნდა გამეგლე, ჩემი ცოლის სურათი რომ ჩამოსხენი კვლავიდანო. ცოლი, რომელმაც სიცოცხლეში მისგან ბევრი სიმწარე და დამცირება ნახა, სიკვდილის შემდეგ გააიფიცა. სულ მეუბნებოდა: ნატომ გემრიელი კერძების მომზადება იცოდა, ნატო კარგად ქარგავდა ან — ეს ნივთი ნატოს შეტენილია... მიცვალებულ ქალს ცოცხალი ქალი კონკურენტის ვერ გაუწევს. მე ეს ვიცოდი, ამიტომ არ ვცდილობდი, რომ მალხაზს პირველი ცოლი დავეიწყებინა. არც ის მიცვია, ყველაფერი ისე გამეკეთებინა, როგორც ნატო აკეთებდა. მიცვალებულს რატომ უნდა დავმსგავსებოდი?..

— გამოდის, ბევრჯერ ინანეთ, მალხაზს რომ გაჰყვით ცოლად?

— ძალიან ბევრჯერ. მივხვდი, რომ შეცდომა დავუშვი, მაგრამ ამას ყველაზე მწვავედ ახლა ვგრძობ: სალომე და მამამისი მედავებთან — ბინიდან ჩემი გავლება უნდათ. მალხაზი იმ ასაკში აღარ არის, რომ მესამე ცოლი შეერთოს, მაგრამ მაინც მებრძვის. სახლი ჩემი შვილისაა, სალომეს უნდა დარჩეს მთელი ჩემი ქონებაო, — მეუბნება. მე რა

მეშველება? სალომეს ჩემთან ცხოვრება არ სურს, სად უნდა წავიდე?... სამწუხაროდ, კანონი მათ მხარეზეა. წილი არ მეკუთვნის. ამაზე მაშინ უნდა მეფიქრა, როცა ჩემი და მალხაზის ქორწინება ოფიციალურად არ გაგაფორმე... პრობლემა, რომელსაც წლების წინ თვალი ავარიდე, მთელი სიმწვავეით დამატყდა თავს.

რას განიცდიან მამაკაცები, როცა იტყუებული ხდებიან, მეუღლის დაღუპვიდან მოკლე ხანში, ცოლის შერთვაზე იფიქრონ? რა აიბულებს მამაკაცს, მწუხარება გულში ჩაკლას და ახალი ბედის ძიება დაიწყოს? რას მოითხოვენ ასეთი მამაკაცები მომავალი მეუღლეებისგან? რის იმედი უნდა ჰქონდეს ქალს, რომელიც ქერივ და შევლებთან კაცს მაკვება ცოლად? მუსიერებს აზრი, რომ ასეთ მამაკაცზე გათხოვება სარისკოა, რადგან ბავშვები დაიზრდებიან, მათი მამა კი, ახალი სიყვარულის ძებნას დაიწყებს და რომ არც ქმარი და არც გერები მათთვის თავდაღებულ ქალს ამგვს არ დაუფასებენ. მოუხდავად იმისა, რომ ამის საპირისპირო უამრავი მაგალითი არსებობს, ამ მოსაზრებას ფსიქოლოგებიც იზიარებენ.

იან პირამისაშვილი, ფსიქოლოგი:

— ერთ-ერთი ყველაზე მწარე ცხოვრებისეული გამოცდა, ანობოტელი ადამიანის გარდაცვალებაა. სხვადასხვა კულტურის წარმომადგენლები ამ მოვლენაზე არაერთგვაროვნად და სრულიად განსხვავებულად რეაგირებენ. ზოგიერთ პირველყოფილ ერში, გარდაცვლილზე მწუხარების ნიშნად, ხელზე ცერ ან საჩვენებელ თითს იჭრიან. ზოგიერთ აფრიკულ ტომში კი, ქალები ქმრის საფლავში ცოცხლად იმარხვენ თავს. სხვა ტრადიციათა მიხედვით, ანობოტელი ადამიანის სიკვდილით გამოწვეული გრძნობები ჩანშიბილ უნდა იქნას. მაგალითად, თუ ტას შტატში მცხოვრები ამერიკელი ინდიელები მიიჩნევენ, რომ სიკვდილისადმი პატივისცემის გამოხატვის ერთადერთი ხერხი, გარდაცვლილი ადამიანის სასწრაფოდ დაწვევაა. მიუღ მსოფლიოში ცნობილია გასაოცარი ამავე ძაღლისა, რომელსაც იაპონელებმა ძველი დაუდგეს. ეს ძაღლი ყოველდღე რკინიგზის სადგურამდე აცილებდა სამუშაოზე მიმავალ პატრონს, ტოკიოს უნივერსიტეტის პროფესორს, შემდეგ კი მიუღ დღეს ბაქანზე ელოდა მას. როცა პროფესორი გარდაიცვალა, მისი ოჯახი საცხოვრებლად ტოკიოს სხვა რაიონში გადავიდა. ძაღლმა იქაღანაც გამოიგნა გზა და 10 წლის განმავლობაში, ყოველ საღამოს ელოდა ნაცნობი ფიგურის გამოჩენას, მგზავრთა შორის... ძველიც ამას გამოხატავს: ძაღლი პატრონის მოლოდინში გაქცევებულა... ღრმ მწუხარება ადამიანზე დამანგრეველად მოქმედებს და ხშირად მას „ემოციური გამეშვულობის“ მდგომარეობაში აყვებს. მაგრამ გაღის გარკვეული ღრო და ის მკაცრ სინამდვილეს უბრუნდება. ეს რეალობა გან-

საკუთრებით სასტიკია დაქვრივებული მამაკაცისთვის, რომელსაც მცირეწლოვანი შვილები ჰყავს. ასეთი მამაკაცები იბულებული არიან, მწუხარება ბავშვებს დაუმლონ, რაც დამორგუნველად მოქმედებს ადამიანის ფსიქიკაზე და შემდგომში, მძიმე დარღვევითა მიზეზი ხდება. საყვარელი ადამიანის სიკვდილზე ფიქრის აკრძალვით, დანაკარგის სიმწარის საკუთარი სულის სიღრმეში ჩაფვლით იზრდება მრავალგვარ ფსიქიკურ პრობლემათა გაჩენის, ხანგრძლივ დეპრესიაში ჩაგარდნის, ან ნუგემის ალკოჰოლში ძიების რისკი.

დაქვრივებული მამაკაცები არცთუ ისე იშვიათად, უარს ამბობენ მცირეწლოვან შვილებზე ზრუნვაზე, განსაკუთრებით მაშინ, როცა ბავშვი წლისაც კი არ არის. სამწუხაროდ, გამოსავალს ზოგჯერ ახალშობილის გაშვილებაში პოულობენ. არაერთი მაგალითი შემიძლია დავისახელოთ იმისა, რომ დღის სიკვდილის შემდეგ, დაიბლებული ჩვილი მამამ გააშვილა, მას არც ბუბია-ბაბუებმა შეუმალეს ხელი და ეს მომავალში, დაქვრივებულ კაცს სანანებელი გაუხდა. ჩემი პაციენტი იყო 12 წლის გოგონა, რომელსაც დედა მოუკვდა. მამამ მეორე შვილი — 3 თვის გოგო გააშვილა, შემდეგ მისი უკან დაბრუნება სცადა, ცხადია — ამაღ... მგლოვიარე მამაკაცს, რომელსაც მეუღლე გარდაეცვალა, არ შეიძლება, სწორი გადაწყვეტილებების მიღება მოეზოვოთ. თუ მისი დახმარება გვსურს, უნდა მივცეთ საშუალება, მწუხარებისგან „დაიკალოს“, ნაღველი და ცრემლი გადმოაფრქვიოს: ღიად, ამკარად გამოხატულ ნაღველსა და მწუხარებას უდიდესი სამკურნალო ძალა აქვს. ზოგიერთი ერის ტრადიციისამებრ, მიღებულია, მწუხარების გამოხატავად ადამიანის განზრახ პროვოცირება. ერთ-ერთი ამგვარი ტრადიციანა, დასავლეთ საქართველოში გავრცელებული გარდაცვლილის სახლში ეწ. „მოტირალთა“ მოწვევა. რომლებიც თავიანთი ტირილითა და მთქმით მწუხარების ღიად გამოხატვას, გრძნობების გადმოფრქვევას, შოკის მდგომარეობიდან გამოსვლას აიბულებენ ჳირის-უფავლს...

ხშირად გაივინებთ ფრანგებს — მისი ცოლი ერთი თვის წინ გარდაიცვალა, ის კი დაოჯახებაზე ფიქრობსო, ან — 5 წელი მაინც არ უნდა ევლოვა, საბრალო ქალიო?.. განსოვდეთ — არც ერთი გადაწყვეტილება, რომელიც საყვარელი ადამიანის გარდაცვალებიდან ერთი წლის განმავლობაშია მიღებული, არ შეიძლება შეფასდეს, როგორც სწორი გადაწყვეტილება. ამიტომ დაქვრივებულმა მამაკაცებმა თავი უნდა შეიკავონ ასეთი გადაწყვეტილებების მიღებისგან, რომლებსაც მათ ცხოვრებაში არსებითი ცვლილებები მოჰყვება. მაგალითად — სახლის გაყიდვის ან ვიქტაი, სხვა ქალაქში საცხოვრებლად გადასვლისგან. მსგავსი გადაწყვეტილება ხშირად, რეალური აუცილებლო-

ბით კი არ არის ნაკარნახევი, არამედ ავადმყოფური მდგომარეობით და მძიმე მომენტში მისი მიღება შესაძლოა, სანანებელი გაუხდეთ...

ქალბატონი მარიაში რესპუბლიკის დამსახურებული პედაგოგია. მან ბევრი თაობა აღზარდა, უამრავ ბავშვს დაეხმარა იმში, რომ კეთილშობილ, პატიოსან ადამიანად ჩამოყალიბებულიყო. ყველა მოსწავლე საკუთარი შვილივით მიყვარდა, — გამძნობლა, თუშტა საკუთარი შვილი არ ჰყოლია. 45 წლის პედაგოგმა შეხვედრა რომ მოხოვა, მეგონა, განათლების რეფორმაზე ენობებოდა ჩემთან საუბარი. შეხვედრაზე რამდენჯერმე ზრდილობანი უარი რომ ვუთხარი, მითხრა: ჩემი ნაცნობ-მეგობრებიდან ისეთი არავინ აღმოჩნდა, ვისაც გულის დარღს გაუწუხარებდა, უცნობი ადამიანი მჭირდება, რომელიც არ შემბრალებს, არ დამხნობს და დაუფარავად მეტყვის, სად დაუშვი შეკლომო... ამის შემდეგ, ქალბატონ მარიამს მინ ვესტუბრე და მისგან საოცარი ამავე მოვისმინე. დავბარდი, რომ მის ვინაობას საიდულოდ შევინახავდი.

ყველაფერი მაშინ დაიწყო, როცა 25 წლის დამწვებ პედაგოგს გაკვეთილების შემდეგ, ახოვანი მამაკაცი გამოეცნაურა და უთხრა: ბდრისა და ნინოს მამა ვარ; ტყუბი და-მს ობლები არიან, იქნებ, მათ მიმართ ცოტა მეტი სიბითი და გულისხმიერება გამოიჩინოთ...

ალაბატონი მარიაში:

— მეორე დღეს, ობლები გულში ჩავიკარი და სიმწრის ცრემლი გადავვლავე, მეც ობოლი ვიყავი. მეექვსე კლასში ვიყავი, დედა რომ გარდამეცვალა. მისმა მონატრებამ ბავშვობა ვოჯოხინეთად მიქცია. ვიცილი, თუ რა მტანჯველი იყო, როცა სახლში აღარ იდვა დღის სუნი... მეჩემ მამამ სხვა ქალი მოიყვანა ცოლად და ყველა ოთახი უცხო ქალის სურნელით გაივსო. რატომ-ღაც იმ ოთახში არ შედიოდა, სადაც ძველმანებს ვინახავდით. ამიტომ ვფიქრობდი, რომ იქ დარჩა დედაჩემის სუნი. გამბუდებით საკუჭნაოში ვიჯექი და ერთ დღეს, როცა დედა-ნაცვალს იქ წავაწყდი, აღელვებისგან გონება დავკარგე. მეგონა, რომ საშუადმოდ დავკარგე დღის სურნელი... ერთი სიტყვით, ტყუბი და-მს ძალიან შემეცოდა. მათ მიმართ საოცარი სიბითითი და სიბრაღულით განვიმსჯვალე. ნინო ისეთი გამძნარი იყო, რომ შეეყვრებოდა, გული მეწურებოდა. სულ მეგონა, მშვირები იქნებოდნენ, მათთვის მანთით ტბილეული მიმქონდა; თუ სკოლაში არ მოვიდოდნენ, მათი სახლისკენ მიმქმარებოდა... ბავშვებს კარგი მამა ჰყავდათ, ამას ყველა მშობელი და მასწავლებელი აღნიშნავდა. შვილებს თავს ევლებოდა და ცდილობდა, მათთვის უდიდობა არ ეგრძნობინებინა. მაგრამ ერთ დღეს, სამინელი რამ მოხდა. სამსახურიდან სკოლისაკენ მიმავალ ღერის მანქანა დაეჯახა. შვილების წასაყვა-

ნად სკოლაში რომ არ მოვიდა, მივხვდი, რაღაც ცუდი მოხდა. ბავშვებს ხელი ჩაკვიდე და შინ წავიყვანე. მხოლოდ მესამე დღეს შევიტყვე, რომ ლერი საავადმყოფოში იწვა. 3 კვირის მანძილზე, მის შვილებს მე ვუვლიდი, ცივ ნიავს არ ვაკარებდი... საავადმყოფოდან გამოსულს, სიარული არ შეეძლო, რადგან ფეხი ჰქონდა მოტეხილი. ამიტომ დილაუთენია მასთან მივდიოდი, ბადრი და ნინო სკოლაში რომ წამეყვანა. საღამოს ობლებს ტანსაცმელს ვურეცხავდი, საჭმელს ვუჭზადებდი და შინ შებინდებულზე ვბრუნდებოდი. ერთ დღეს, ლერიმ შემომთავაზა: იქნებ, ამაღამ ჩვენთან დარჩე, კოკისპირულად წვიმს. ასეთ ამინდში სად უნდა წახვიდეო?... მერე ნინო ავად გახდა, მთელი ღამის განმავლობაში მის საწოლს ვერ მოვცილდი... ბოლოს, ადმოვჩინე, რომ ლერის და მის შვილებს ძალიან მიეჩვიე. ლერიმაც დაუფარავად მითხრა: ჩემს ობლებს დელობას თუ გაუწევ, უბედურესი კაცი ვიქნები. დავთანხმდი.

— ალბათ, გადანწყვტილება თქვენს ოჯახთანაც შეთანხმეთ, არა?

— არა. ვაღაწვევტილება დამოუკიდებლად მივიღე. რადგან ვიცოდი, მამჩემი და ჩემი დედინაცვალის ამის წინააღმდეგები იქნებოდნენ. ასეც მოხდა. დედინაცვალმა ისე შეიცხადა, თითქოს მოგკვდი: მთელი ცხოვრება ვგრძობდი, რომ მამაშენს კი არ უყვარდი, ვჭირდებოდი და ამ გრძობამ ნაადრევად დამაბურა, შენც ამის გამო დაიტანჯებო, — თქვა ატრირებულმა. მამამ მისი არ შესძლო. მამამ სიკვდილამდე არ მამაგადაცხადებია. ისე მოკვდა, ჩემს სახლში ერთხელაც არ მოსულა და ცხადია, არც მე მომცა მასთან მისვლის უფლება. ხანდახან დედინაცვალის მომაკითხავდა და ვიცოდი, რომ მამამ ამის შესახებ არ იცოდა... მაინც არ მინანია, ორი შვილის მამას რომ გავყვევი ცოლად. პრობლემა მამის შემქმნა, როცა დავეყვებოდი. მეგონა, ლერის რომ ვეცოდი: ბავშვს ველოდები-მეთქი, გაუნარადებოდა, მაგრამ შეეცდი. ბავშვები უკვე დედას გეძახიან, ნამდვილი დედისგან არ განსხვავებენ; შვილს თუ გააჩენ, დაჩაგრებიან, ინერვიულებენ და მათთვის დედა კი არა, დედინაცვალი გახდება, — მითხრა. არ მოველოდი, თუ შვილის გაჩენის უფლებას არ მომცემდა. სამინლად შეწყინა. გადავწყვიტე, უკან არ დამეხია. არც ლერიმ დამითხო, — მეტი შვილი აღარ მინდაო, — ამბობდა. ბარგი ჩავალაგე და მეგობართან წავედი. მეგონა, ლერი უკან გამოძიქვდი. მან კი შემომითვალა: თუ აბორტს არ გააკეთებ, სახლში არ დაბრუნდესო. ჩემი ამბავი მამჩემის ყურამდეც მივიდა, მომაკითხა და მითხრა: შეცდომას ყველას მოსდის, მათთვის ევ უფულო კაცი, ბავშვი გააჩინე და შენს ბედნიერებაზე იზრუნე... 2 თვის მანძილზე ვცხოვრობდი მეგობართან. ბადრისა და ნინოს ხმები მთელი დამე ჩამესმოდა. თითქოს უჩემოდ უჭირდათ,

ვერ იძინებდნენ, ტიროდნენ და დაბრუნებას მოსოვდნენ... ზაფხული რომ არ ყოფილიყო, მათ სკოლაში მაინც ენახავდი.

— ლერისთან დალაპარაკება არ გიცდიათ?

— ნასვამი მოვიდა, გულში ჩამიკრა და ატირდა. მეგონა, შენ მაინც გესმოდა ჩემი, მაგრამ ასე არ ყოფილაო, — თქვა. ლერი ძალიან მიყვარდა, მის გამო ყველაფერზე მზად ვიყავი, ამიტომ როცა შემომთავაზა, რამდენიმე წლის განმავლობაში ბავშვს ნუ გააჩენო, უარი არ ვუთხარი, მაგრამ პირველი აბორტი საბედისწერო აღმოჩნდა და აღარ დავფენხმობდი... არც ეს მიქცევია ტრაგედია. ლერის შვილები ჩემი ცხოვრების აზრად ვაქციე, არასდროს უგრძობიათ, რომ მათი სისხლი და ხორცი არ ვიყავი... წლები გავიდა. ბავშვები გაიზარდნენ, დაფრთხილდნენ, მე და ლერის წლები მოგვემატა. შვილების დაოჯახებაზე დავიწყე ფიქრი. მინდოდა, ქართული ტრადიციული ოჯახები შექმნათ. მაგრამ ერთ დღეს შევნიშნე, რომ ნინოს თავს რაღაც ხდებოდა. დედის გულს რა გამოეპარება?... აფფორიაქი. ბადრის ვთხოვე, თუ რამე იცი, არ დამიცილო-მეთქი. — არა, დედაო, — მიპასუხა, — შეყვარებული არ ჰყავს, თორემ, ხომ გავიგებდიო. მაინც ვერ მოვისვენე. ნინომ იგრძნო, რომ სიმართლეს ვაგარკვევდი, ამიტომ გამომიტყდა: ფეხმძიმედ ვარო. მოულოდნელობისგან ელდა მეცა. მთელი დამე თეთრად გავათენე. საკუთარ თავს ვეკითხებოდი — ნეტავ, ნამდვილი დედა როგორ მოიქცეოდა-მეთქი? ნინომ გადაწყვეტილება მიიღო: რადგან აბორტი დავგანებულა, დამეხმარე, ბავშვი ისე გააჩინო, რომ მამჩემს არაფერი გაიგოს; სამშობიაროში დავტოვებ და ამ საიდუმლოს საფლაგში ჩავიტანო. კიდევ უფრო აფფორიაქი. ნინო ნათესავებთან დავმალე, მე კი მუხლებში ჩავუყარდი ლერის და ვთხოვე, ნინოსთვის ეპატებიან; ვუთხარი, იცოდე, ნინოს ხელს ჩაკვიდე და ისე გადავიკარგები, სიკვდილამდე ვერ გვიპოვი-მეთქი. ხვეწნა-მუდარამ გაჭრა: ლერის გული მოუღება და ნინო შინ დაბრუნდა.

— ვერ გაიგეთ, ფეხმძიმედ ვისგან იყო?

— არა. ამას საიდუმლოდ ინახავდა და ვერავრით ვერ ვათქმევინეთ. 9 თვის ფეხმძიმე იყო, როცა ჩემი მეზობლის ბიჭი დაქორწინდა. ყველანი ქორწილში წავედით, ნინო კი შინ დარჩა. უკან რომ დავბრუნდით, სისხლში მოსვრილი დავგვხვდა — ვენები გადაეჭრა. მამის მივხვდი, რომ ორსულად სწორედ იმ ბიჭისგან იყო, ვისაც ასე მსურვალედ მივეულოცე დაოჯახება. საუბედროდ, ნინოს გადაარჩენა ვეღარ მოხერხდა. ბავშვი გადაარჩინეს და ეს ნამდვილი სასწაული იყო... ჩვენს მწუხარებას საზღვარი არ ჰქონდა. ახალშობილი ჯერ ინკუბატორში იწვა, შემდეგ სახლში წამოვიყვანეთ. ლერიმ რომ დიანახა, კინაღამ გადაიარა: როგორ გაბედა,

ძალის ლეკვის სახლში მოყვანაო?! — იღრიალა და მეცა.

ბადრი ამეფარა. როგორც კი ლერის მუშტებს თავი დავაღწიე, სახლიდან გავვარდი. ჩემს დედინაცვალს მივაკითხე. მამჩემი უკვე დაღუპული იყო. დამეხმარე-მეთქი, — ვთხოვე. დამთანხმდა და ახალშობილი მას დავუტოვე. 6 თვე ვწვალობდი, რომ ლერის არ გავეო — ბავშვი დავიტოვე, მაგრამ ერთხელ ჩანთაში პამპერსები მიპოვა და მამჩემი მიხვდა, რომ ვატყუებდი. სამინლად მეცმა. პატარა ლუკა 2 წლის ხდებოდა, ქუჩაში შემთხვევით ლერის რომ შევხვდი. მეგონა, მანქანით გადაგვივლიდა, მან კი საჭეზე თავი დაღო: მივხვდი, ცრემლი დავვიძალა... ახლა ლუკა 7 წლისაა. ნიჭიერი, ყოჩაღი ბიჭია. ბადრი წელს 26-ის გახდა. ის გერმანიაში ცხოვრობს. უნივერსიტეტი იქ დაამთავრა, დიდი გეგმები აქვს. მეუბნება — რომ დაბრუნდები, კოცნით დავახრჩობ, თუ რაიმეს მივალწი, შენი უძილო ღამეების შედეგია; იმის შედეგია, მამჩემმა სწორედ შენ შეგირთო. როგორ ვუთხრა ჩემს კარგ შვილს, რომ მიტოვებული, დამცირებული და სამინლად გულნატკეპნი ქალი ვარ?..

— რა მოხდა? ასე რატომ ამბობთ?

— უკვე 3 თვეა, რაც ლერი არ მინახავს. წავიდა და 45 წლის ქალი, მარტო დამტოვა. მე და ლუკა ყოველ საღამოს ველით, იქნებ, დაბრუნდეს... გული მიგრძობს, მარტობისთვის ვარ განწირული, ვერავის ვეუბნები, ქმარმა მიმატოვა-მეთქი, მრცხვენია... რომ მიდიოდა, მითხრა: მადლობელი ვარ ყველაფრისთვის, მაგრამ დროა, საკუთარ თავზეც ვიფიქრო; თან, ის ქალი ჩემგან ფეხმძიმედა, ფეხმძიმე ქალს კი, განსაუღლოში ვერ მივატოვებო... ახალგაზრდა ქალთან გადაბარგა. ახალი ცხოვრება დაიწყო და ჩემთან გატარებული 20 წელი წამალა...

ბაბა ალთუნაშვილი, ფსიქოლოგი:

— ცოტანი როდი არიან მამაკაცები, რომლებიც სხვადასხვა მიზეზის გამო, მეორედ ცდილობენ საკუთარი კერის შექმნას. უკვე გამოცდილი, ტრავმირებული ადამიანები ამ გადაწყვეტილებას მეტი სიფრთხილით ეკიდებიან. და მაინც, ბევრ მათგანს შეიძლება გაცნობიერებულად არ ჰქონდეს, რომ წინ უამრავი საეციფიკური პრობლემა ელის.

— რას ურჩევთ ქალს, რომელიც ქვრივ მამაკაცზე აპირებს გათხოვებას?

— ძალიან დიდი განსხვავებაა თავად ქვრივ მამაკაცებს შორის. მათი დაყოფა 2 კატეგორიად შეიძლება: პირველი, ის კაცია, რომელიც ეძებს დედას თავისი მცირეწლოვანი შვილებისთვის, მეორე — ის გახლავთ, ვინც ეძებს მეწყვილეს, სულიერი და ფიზიკური სიმარტოვისგან თავის დასაღწევად. არიან კიდევ ნევროტიკები, რომლებიც შეც-

დომებს ხშირად უშვებენ და ყოველ ქორწინებას მხოლოდ მორიგ შეცდომად აღიქვამენ, განსაკუთრებით რთულია იმ ქალების მდგომარეობა, რომლებიც ცოლად მიჰყვებიან ჩვილი ბავშვების მამებს. ასეთ დროს, მამაკაცი ნაკლებად ფიქრობს გრძნობებზე, ქალს არ აღიქვამს სექსუალურ პარტნიორად. ხშირად ასეთმა მამაკაცმა ისიც კი არ იცის, რა ფერის თვალები აქვს იმ ქალს, რომელზეც უნდა დაქორწინდეს... მას სურს, რაც შეიძლება სწრაფად იპოვოს თავისი მტირუწლოვანი შვილებისთვის დედის მგერი, დედის შემცვლელი, რომელიც საკუთარ თავზე აიღებს საოჯახო საქმეებს, ბავშვების მოვლა-პატრონობას. მაგრამ როგორც კი ოჯახში მდგომარეობა გამოსწორდება, ბავშვები რეუქში ჩადგებიან, მყუდრო გარემო შეიქმნება, კაცს გაუჩნდება სიმშვიდის განცდა და სიყვარულის მოთხოვნილება. წყვილის ურთიერთობაში ეს ყველაზე სასიყვარულო მომენტია: მამა გადაიქცევა ტიპურ მამაკაცად, წამით დაივიწყებს შვილებს, გარდაცვლილ ცოლს, წარსულ პრობლემებს და ქალს, რომელსაც გონებაში მხოლოდ ძიძის სტატუსი მინიჭდა, მუშტრის თვალით შეხედავს. მოსალოდნელია, რომ ამ ქალმა მასში ერთიკიველი მუხტი ვერ აღიარას... წლების შემდეგ, იმედგაცრუებული და გულნატკენი ქალი აცრემლებული მოჰყვება ამბავს, თუ როგორ გაუზარდა შვილები, ასწავლა, დააფრთიანა და როცა შვებით უნდა ამოესუნთქა, უძალურმა კაცმა ზურგი შეაქცია მას. არადა, განხეთქილება მათი ქორწინებიდან 2-3 კვირის შემდეგ დაიწყო — უბრალოდ, მამაკაცი ამას არ აღიარებდა, ქალი კი — ვერ ამჩნევდა, არ უნდოდა შეეჩინა...

რატომ?

— ქალები ხშირად ამბობენ, რომ თავი შესწირეს ოჯახებს, ქმრებისგან კი სამაგიერო ვერ მიიღეს; მით უფრო ხშირად იმეორებენ ამ ფრაზას ის ქალები, რომლებიც სხვის შვილებს ზრდიან. სამწუხაროდ, ჩვენი ქალები ვერ აცნობიერებენ, რომ მამაკაცი მათ აფასებენ არა იმ ნიშნით, თუ როგორ კერძს აკეთებენ ან როგორი რულუნებით უვლიან ბავშვებს, არამედ იმ ნიშნით, თუ რამდენად სასურველი არიან... ქვრივი კაცი, რომელმაც არ იცის, თუ როგორ გაართვას თავი საოჯახო საქმეებს, როგორ „გაუმკლავდეს“ შვილებს, რომელიც უამრავ შეკითხვას სვამს, ვერ შეამჩნევს მონაკლები მეუღლის სერიოზულ ნაკლსაც კი. მაგრამ როგორც კი დარწმუნდება, რომ მის შვილებს ცოლი დელობას უწევს, მაშინვე შეამჩნევს ამ ქალის უმნიშვნელო ნაკლსაც და ამას ტრაგედიად გადააქცევს. ამიტომაც რჩება იმ ქალების უმეტესობა მარტო, რომლებმაც სხვისი შვილები თუნდაც, საკუთარივით შეიყვარეს...

ქოცე ყუბანეიშვილს გამელავენებელი გეგმები ცუდად აქვს დასცილი

რამდენიმე დღის წინ, პოეტი ქოცე ყუბანეიშვილი 53 წლის გახდა. დაბადების დღე კაფეში გადაიხადა. იქვე იყო ნაჩვენები დათო კვაჭაძის მიერ გადაღებული, 40-წუთიანი დოკუმენტური ფილმი მის შესახებ. ბატონი ქოცე წინა ხელისუფლების დროს თითქმის ყველა მიტინგსა და საპროტესტო აქციაზე ჩანდა და აქტიური ოპოზიციონერი იყო. დღევანდელი ხელისუფლების ნამოქმედარიდან კი, ზოგი რამ მოსწონს, მაგალითად — პატრული, ბევრი რამ კი — არა. ამზობს, რომ კურის პოეტი ვერასდროს გახდება, თუმცა არც პარანოიკი ოპოზიციონერია. თან დასძენს — ისე ამ ქვეყანაში პარანოიკებისთვის უფრო იოლია ცხოვრება.

ნათია თენიშვილი

— ოპოზიციონერობისთვის არ მცალია. ჩემი საქმე ლიტერატურაა და მთავარია, იქ გამოვივად ის, რისი გაკეთებაც მინდა. მე მართლა პოეტი ვარ. ლექსებს ვწერ და მეტი არაფერი არ ვიცი და არ შემიძლია. ჩემი შემოსავლის წყაროც ეს ლექსები და ის სარეკლამო სლოგანებია, რომლებსაც დროდადრო სხვადასხვა ორგანიზაცია მიკვეთს და რაშიც ფულს მიხდიან. მუშაობის პირობები არა მაქვს ისეთი, როგორიც საჭიროა. ახლა ზამთარია, ხან შუქი არ არის, ხან — გაზი და სახლში ცივა. ამ პირობებში რისი გაკეთებაც შეიძლება, იმაზე მეტს ვაკეთებ.

— 53 წლის ასაკში როგორ გრძნობთ თავს?

— ჩვეულებრივად. ვგრძნობ, რომ შარშანდელთან შედარებით ერთი წლით დაბერდი. მთავარია, ისე არ დაბერდე, რომ ვეღარ იაზროვნო. ზოგჯერ ხდება — გამოხვალ სახლიდან და მერე აღარ გახსოვს — სად უნდა დაბრუნდე... პრინციპში, წლებთან ერთად, გამოცდილებაც გემატება. სამწუხაროა, როცა შენი გამოცდილება არ ემთხვევა ქვეყნის გამოცდილებას, როცა ან შენ ასწრებ, ან ქვეყანა გასწრებს...

— თქვენს შემთხვევაში როგორ

არის? ემთხვევა თუ უსწრებთ რომელიმე?

— კარგა ხანი, ვასწრებდი. მაგრამ ახლა ესენი რაღაც ძალიან სწრაფად მიდიან. ვერ გაგიგე, იმასაც ვფიქრობ, საერთოდ სხვა მხარეს ხომ არ გადაუხვიეს-მეთქი?... არ ვიცი.

— ერთი პერიოდი, საკუთარი კლუბი გქონდათ. რა ბედი ეწია მას?

— ის მართლა გენიალური ადგილი იყო. ნამდვილი ლიტერატურული კაფე. ეტყობა, ზედმეტად პოპულარული გახდა და ისე მოხდა, რომ დაიხურა. მოხდა ის, რაც ხდება ხოლმე საქართველოში: როცა რაღაც კარგი კეთდება, უცებ აღმოჩნდება, რომ ვიღაცას ხელს უშლის, ვიღაცას — ნერვებს და ა.შ. ისე, მიფიქრია ხელახლა კლუბის გახსნაზე, მაგრამ ყველაფერი პრივატიზებულია და ეს საქმეც დიდ თანხებთან არის დაკავშირებული. ფული კი მე არ მაქვს.

— ისე, როცა ეს კაფე მუშაობდა, ფინანსური მოგება გქონდათ?

— როგორ შეიძლება, კაფეში, სადაც 20 თეთრი ღირს ყავა და იმაზეც არავინ გუბუნება, გადაიხადო, მოგება იყოს?... აქ პატიოსნად თუ იმუშავე, მოგების მიღება ძნელია. ამიტომაც არის ბევრი პატიოსანი ადამიანი

ჩვენ მშვიდობა გვგონია. არადა, ახლა, გახურებული მესამე მსოფლიო ომია დაწყებული...

აქედან გაქცეული.

— თქვენ არ გიფიქრიათ აქედან ნასვლაზე?

— მე სულ ვფიქრობ, უბრალოდ, ფული არ მყოფნის. აუცილებელი ხარჯების გარდა, ჩემდა წილად 3 ათასი დოლარი რომ მქონდეს, წავიდი და ერთი 3 თვე არ დავბრუნდებოდი.

— სად წახვიდოდით?

— წასასვლელის მები რა არის?! მაგალითად, საბერძნეთში წავიდი, დღეფოში. ვნახავდი კვიპროსს, გაათავისუფლეს თუ არა. ვნახავდი, სად ბანაობდა აფროდიტა და ა.შ. თითოეულ ადგილას ერთი-ორი კვირა გაჩერდებოდი, სანამ იმათ ჩემი ლექსები არ მოჰპყრდებოდათ და მე — იმათი სახეები. მერე სხვაგან გადავინაცვლებდი და ასე დავარტყამდი ერთ პატარა წრეს. საქართველო ის ადგილია, საიდანაც 3-4 თვით უნდა წახვიდე. მერე ჩამოხვალ, დახედავ — რა ხდება? რა შეიცვალა? — და ისევ წახვალ, იმ იმედით, რომ როცა დაბრუნდები — აქ უკეთესობა დაგხვდება. მიკლელ, აქ დიდი ხანი არ უნდა გაჩერდე... ახალგაზრდა რომ ვიყო, ვფიქრობდი, ქვეყნისთვის რამე სასარგებლო გამეკეთებინა. მაგრამ ახალგაზრდა არა ვარ, რაც მაქვს სათქმელი და რაც შემიძლია, სიტყვით ვამბობ. პროგრამებს ვწერ, მაგრამ არავის ესმის და ნერვები მემოტება. ახლა ძალიან ბევრმა დაიწყო წერა, მაგრამ სანამ გაირკვევა, ვინ როგორ წერს, ვინ კარგია და ვინ — ცუდი, ბევრი დრო გავა.

— თქვენ როგორ ფიქრობთ —

ვინ წერს კარგად?

— არავინ. კარგი დაწერილი მე არც პოეზიასა და არც პროზაში კარგა ხანია, არ წამიკითხავს. ქართულ ლიტერატურას ვკითხულობ იმდენად, რამდენადაც მაინტერესებს, რამე ახალი ხომ არ ხდება. გადაშლილი წიგნს და პირველსავე ორ ფრაზაზე მიხვდები, რომ არ ვარგა.

— როგორი იყო 2004

წელი თქვენთვის, შემოქმედებითი თვალსაზრისით?

— ძალიან ბევრი ვიმუშავე, კიპლინგი ვთარგმნე და კიდევ რაღაცები. ამ წელს ისეთი რაღაცები შევქმელი, რაც წინა წლებში, ჩემი აზრით, არ შემიძლო. ვფიქრობ, რომ ნაყოფიერი წელი იყო, თუმცა, იმას არ ვამბობ, ციდან ვარსკვლავები ჩამოვხსენი და შეუძლებელი შევქმელი-მეთქი. ერთი მხრივ, ამ უღიმღამო ცხოვრების მაღლიერი ვარ. ბევრი ცდუნება და გასართობი არა მაქვს. სამეგობროდ, მაქვს წიგნები, ვზოვარ და ვმუშაობ. რაც გიყვარს, რასაც ბევრ დროს უთმობ და რაშიც მიეღ სულს და გულს დებ — ის გამოგდის. ეს ყოველთვის ასეა.

— რაიმე კონკრეტული გეგმა თუ გაქვთ, რაც მომავალ წელს უნდა განახორციელოთ?

— ზუსტი გეგმა არა მაქვს. მაქვს მსოლოდ იდეები. რამდენჯერაც წინასწარ ჩემს გეგმებზე მილაპარაკია, იმდენჯერ არ გამოსულა და გეგმა გეგმად დარჩენილა. გადავწყვიტე, დავერიოზულდე, გეგმები უთქმელად განვახორციელო და მერე ამაზე სხვებმა ილაპარაკონ.

— მომავალი 2005 წელი ჰოროსკოპის მიხედვით მამლის იქნება. ამბობენ, რომ მამლის წელი აგრესიულია...

— ჩვენ მშვიდობა გვგონია. არადა, ახლა, გახურებული მესამე მსოფლიო ომია დაწყებული. წელს, თუ 5 ქვეყანა მონაწილეობდა ამ ომში, მომავალში ეს ყველაფერი გეომეტრიული პროგრესიით გაიზრდება და 25 ქვეყანა იქნება ამ ომის მონაწილე... მე ბუნებით პაციფისტი ვარ და არ მიყვარს ომი. არანაირი საქმე არ გადაწყვეტილა და არ ვაკეთებულა ომის შედეგად. ერაყში ომი დაიწყო, სადაში დაიჭირეს. მერე რა? ერაყელი ხალხი ბედნიერია დღეს?.. ან გროზნი გაათავისუფლა იმან, ვინც ჩვენთვის იმი დაიწყო?.. ნებისმიერი ომის შედეგი ასეთი იქნება. თუმცა, ომი ბევრს ხელს აძლევს: ის ხომ ფულის შოვნის საუკეთესო საშუალებაა! ძალიან რთული გახდა ცხოვრება. ხან გაზის წნევა დაბალი და არაა საკმარისი, რომ ცხელი წყალი ჩართო, ხან შუკი არ არის; ცევა, ყველაფერი ძვირია, ფული არ არის, საბუმლო არ არის. ეს მე ვარ ასეთ დღეში, მე, ვინც ყველაგან გაბჭრება და საკუთარ თავს არაფერს მოაკლებს!.. მე ის მიკვირს, ის ხალხი როგორ ცხოვრობს,

ვისაც 100-ლარიანი ხელფასი ან 20-ლარიანი პენსია აქვს მხოლოდ... ერთი ლექსი მაქვს დაწერილი, ფაქტობრივად, პროგრამაა, თუ რის შემდეგ რა უნდა გაკეთდეს, რომ ამ მდგომარეობიდან გამოვიდეთ:

უმთავრესი პოზიცია არის ქვეყნის გამყარება, მობილური პოლიცია და წესრიგის დამყარება. სახელმწიფოს განმტკიცება, საქმისადმი ერთგულება. კანონების დამტკიცება, მერე მათი შესრულება. მეზობლებთან გარიგება, დაზუსტება ვერსიების. ხელფასების დარიგება, მომსახურება პენსიების. რეფორმების ჩატარება, იმელების გამართლება, რომ მიიღონ პატარებმა, კვლამდობი განათლება. და მიხერხდეს კრიზისიდან ქვეყნის უცებ გამოყვანა. ნავთის მლიც, ინგლისიდან ტურისტების ჩამოყვანა. ხალხიც ნელა შეიცვლება, მიღწევებს რომ დათვილის აძლენს. და უეცრად შეიძლება საქართველოც გამოიღიანდეს.

თუმცა, ეს რაღაც ნატვრას უფრო ჰგავს.

— ახალი წლის შესვენდას სად აპირებთ?

— ჯანდაბაში და ღოზანაში! რა ვიცი, შეიძლება, ვაზში, მანქანაში ან ქუჩაში, ახლოობებთან ან კიდევ სადმე. არ ვიცი. დავდივარ ხოლმე, ერთ ადგილას ვერ ვერდები.

— ბავშვობაში როგორ ხედიდით ხოლმე ახალ წელს?

— სახლში ვხვდებოდი და მერე გავდიოდი. ყველა ახლობელს და მეგობარს ჩამოვუვლიდი ხოლმე. ბავშვობა გავიდა და იქ ვეღარ დავბრუნდები... თუმცა, ახლაც ბავშვივით ვარ. დიდი ვერ გავხდი. მე ჩვეულებრივი, უბრალო ადამიანი ვარ. ჩვეულებრივი მამა, რომელიც არაფერს ვუძლი ჩემს შვილებს. თუ რაიმე პრობლემა აქვთ ან რაიმე სჭირდებოთ, მიჩვენა, ეს პირველმა მე გავიგო. მეც ჩემს წუხილს ჩვეულებრივად ვუყვები მათ, ისევე, როგორც ჩემს... ახლობლებს. როცა პატარები იყვნენ, ზღაპრებს ვუწერდი. ერთ-ერთი ასეთია: უმუქობის დროს დაწერილი „ღვევის და დენის ზღაპარი“.

— საახალწლოდ შეილებს საჩუქრებს მიართმევთ?

— რა თქმა უნდა! КОЗЛИАМ НАЗЛО მაგას მოვანერხებ...

— საკუთარ თავს?

— საკუთარი თავის საჩუქარი ის იქნება, როცა ჩემს ახლობლებს გავანარებ...

ოპოზიციონერობისთვის არ მცალია. ჩემი საქმე ლიტერატურაა

უხერხული სიზუსტია

„მივხვდი, იუბილარი მარტო არ იყო და სასწრაფოდ დავიწყე ჩაცმა...“

ყოველდღიური ცხოვრება გარკვეულ ლოგიკასა და დანერჩილ თუ დაუნერჩელ კანონებს ემორჩილება. თუ საზოგადოებაში დამკვიდრებული ნორმებიდან გადავხვებით, უხერხულ სიტუაციაში აღმოვჩნდებით. მაგალითად, თუ მეტროს ვაგონში უმიზეზოდ, ხმაბლად დაიყვირებთ ან ქუჩაში უკუსვლით ივლით, გარშემო მყოფთა ყურადღებას მიიპყრობთ, ზოგმა შესაძლოა, საფეთქელთან თითიც კი დაიტრიალოს. თუმცა, გულს ნუ გაიტყნობ — ეს ხომ უმნიშვნელო გადახრაა მიღებული ქცევის ნორმიდან! თანაც, ფსიქოლოგები ირწმუნებიან, რომ როცა რამის გაკეთება გინდა, აუცილებლად უნდა გააკეთო: ეს თურმე ხელს უწყობს სტრესული მდგომარეობიდან გამოსვლას...

მარი ჯაშარიძე

„ჯერ ფული უნდა გადაიხადო, მერე — შეჭამო...“

„ერთ ზაფხულს ოჯახის წევრები დასასვენებლად წავიდნენ. შინ მარტო დავრჩი და როგორც ასეთ დროს ხდება ხოლმე, ყოველ საღამოს მეგობრები ჩემთან იყრიდნენ თავს. ერთხელ გვიან ღამეზე ტელევიზორის ყურებას შევეყვით. მერე მოგვშივდა. მთელი სამზარეულო გადავებრუნეთ, მაგრამ საკბილო ვერაფერი ვიპოვეთ. მე, როგორც მასპინძელმა, გადავწყვიტე, მაღაზიაში ჩავსულიყავი. ყველა მაღაზია დაკეტული იყო, გარდა სუპერმარკეტისა. შევედი, კალათს ხელი მოვკიდე და დახლებს ჩამოვუარე. რაც მინდოდა, ყველაფერი ავიღე და უეცრად ბანანი შევნიშე. უზომოდ მიყვარს ეს ტროპიკული ხილი. დანახვისთანავე ნერწყვი მომდგა. ავიღე და ისიც კალათში ჩავდე, მაგრამ გულმა არ მომითმინა, გაუფტქენი და ჭამა დავიწყე. ირგვლივ კიდევ ერთხელ მიმოვიხედე, ხომ არაფერი მავიწყდება-მეთქი და ბანანიც მთლიანად შემომეჭამა. ქერქი კალათში ჩალაგებულ პროდუქტს ზემოდან დავადე და სალაროსთან მივედი. მოლარეს გაოცებისგან თვალები ბუდიდან გადმოუცვივდა. ეს რა არისო? — მკითხა. — ეს ბანანის ქერქია, წელან შეგჭამე და ფულს ახლა გადავიხდით-მეთქი. ქალმა მხრები აიჩინა და ისეთი მზერა გამომაყოლა, მივხვდი, გიჟი ვეკონე. წესი ასეთია — ჯერ ფული უნდა გადაიხადო, მერე — შეჭამო. პირიქით თუ მოვიქცე, მერე რა მოხდა? პატრისკემით, დათო“.

თუ შევადგენთ იმ ნივთების სიას, რომელიც მამაკაცებს ქალიშვილის უჩუქებათ, ვფიქრობ, მის ძილმა არც ერთი

არსებითი სახელი არ დარჩება. მამაკაცები ხომ ხელგაშლილობით გამოირჩევიან და მზად არიან, გასცენ ყველაფერი, რაც კი ხელში მოხვდებათ.

ქალებს კი, უზომო სიამოვნებას ჰკვირის საყვარელი მამაკაცის მიერ მირთმეული, თუნდაც, უმნიშვნელო საჩუქარი. მაგრამ აქაც მოქმედებს დაუწერელი კანონი — თუ ვის როგორი საჩუქარი უნდა მიართვა. ნორმიდან გადახვევის შემთხვევაში, უხერხულ სიტუაციაში აღმოჩენა გარანტირებული გაქვთ...

„ძმაკაცს — „პროტივოგამი“, ცოლს — ქვაბი და საცვალი, შეფს...“

„2003 წლის ბოლოს გადავწყვიტე, საყვარელი და საჭირო ადამიანებისთვის საახალწლო საჩუქარი გამეკეთებინა. ჩამოვწყვე სია: ცოლი, ქალიშვილი, ვაჟიშვილი, ძმაკაცი, შეფი (ქალი). ბიჭს კომპიუტერი ვუყიდე, გოგონას — ძვირად ღირებული მობილური ტელეფონი. ამ ორ შემთხვევაში, ყველაფერი მშვიდობიანად დასრულდა, მაგრამ დანარჩენებთან ისე ავურ-დავურე, რომ კარგა ხანს, სირცხვილით თავს გარეთ ვერ ვყოფდი და მთელი თვე, ცოლი არ მელაპარაკებოდა. გადავწყვიტე, ძმაკაცს გავხუმრობოდი და ძლივს ვიშოვე „პროტივოგამი“. ცოლს ბაზრობაზე ქვაბი მოეწონა და ოცნებად ჰქონდა გადაქცეული მისი შექმნა.. ამას ძალზე ძვირფასი და

„რუშებიანი“ საცვალი დავამატე. შეფისთვის — ფრანგული სუნამო შევიძინე. ვიშოვე 3 ერთნაირი ყუთი, საჩუქრები ჩავალაგე, საგანგებოდ შევაფუთვინე და ღია ბარათებიც დავურთე, შესაბამისი წარწერებით. მერე, როგორც ჩანს, ყუთები ამერია და ცოლს „პროტივოგამი“ შეხვდა, წარწერით — „ამ აქსესუარში გაცილებით უკეთ გამოიყურები, გილოცავ ახალ წელს!“; შეფს — ქვაბი და საცვალი, წარწერით — „ჩემო სიცოცხლე, ეს შენი ოცნების ქვაბია, ეს კი — ჩემი ოცნების საცვალი; მასში ძალზე სექსუალური იქნები და გპირდები, 2 ანვარს, ბედობის დღეს, დაუვიწყარ ღამეს გაჩუქებ. შენი ფისო“. ძმაკაცს — ფრანგული სუნამო, წარწერით — „ამ თავბრუდამხვევი სურნელით ბევრი მამაკაცის გულს მოინადირებ, დაუვიწყარ ახალ წელს გისურვებ...“; მადლობა ღმერთს, სამსახურიდან არ გამომაგდეს და არც ოჯახი დამეწვრა. ამ სამიდან ყველაზე კმაყოფილი კი, ძმაკაცი დარჩა. მტერს არ ვუსურვებ, ჩემნაირ სიტუაციაში მოხვედრას. გელა“.

როგორც უკვე აღვნიშნეთ, მამაკაცები ძალზე გულუხვები არიან და არაფერი ენანებათ საყვარელი ქალბატონისთვის, საკუთარი თავიც კი. თუმცა, სიფრთხილე ყოველთვის საჭიროა...

შიშველი საჩუქარი

„რამდენიმე წლის წინ შეყვარებული ვიყავი ერთ განათხოვარ ქალბატონზე. ის სულ მარტო ცხოვრობდა და მშობლების უკმაყოფილება რომ არა, მასთან დაერჩებოდი და შინ აღარც წამოვიდოდი... მოკლედ, ამ ჩემი სატრფოს დაბადების დღე ახლოვდებოდა. მოვილაპარაკეთ, რომ ორნი აღვნიშნავდით ამ დღეს და სხვა სტუმარი არ გვეყოლებოდა. თან, მინდოდა, სიურპრიზი მომეწყო და ასეთი რამ მოვიფიქრე: ვიშოვე მაცივრის ყუთი, მე ჩავვდე შიგ, მეგობარი დავიხმარე, რომელმაც ეს ყუთი ლამაზად შეფუთა, ზედ წითელი ლენტრიც შემოავლო, შემდეგ შესაბამის სამსურში დარეკა, მანქანა გამოიძახა და ტვირთის გადაზიდვა სთხოვა. ოთხმა მუშამ ძლივს ამთრია მეთხე სართულზე. გზაში ახალი იდუა მომივიდა და ტანისამოსი მთლიანად გავიხადე... როდესაც ყუთი ოთახში შეათრიეს, რამდენიმე ადამიანის ხმა შემომესმა. მივხვდი, ოუბლარი მარტო არ იყო და სასწრაფოდ დავიწყე ჩაცმა, მაგრამ ისე უცებ გასწნეს ყუთი, რომ საცვლის ჩაცმაც ვერ მოვაწარი და შიშველი წარვდექი მისი დაქალების წინაშე, რომლებიც გაუფრთხილებლად მოსულან თურმე, სტუმრად. ყველამ კარგად იხალისა, მაგრამ მე ისეთ უხერხულ სიტუაციაში აღმოვჩნდი, რომ ამ ამბის გახსენებაზე დღემდე უსიამოდ მაურყოლებს“.

ჟურნალისტობა ისეთი პროფესია გახლავთ, რომლისთვისაც უცნაურ, უხერხულ და სასაცილო სიტუაციაში მოხვედრა უცხო არ არის. მაგალითად, ერთ-ერთ ჩემს კოლეგას, რომელიც კრიმინალურ ამბებზე მუშაობდა და ყველა სასამართლოში ცნობდნენ, რედაქტორმა დაავალა, გაუპატიურების საქმე „ემოვა“ და საზიზღარი მოძალადის „საქმენი საგმირონი“ საზოგადოების სამსჯავროზე გაეტანა. ნინომ მიიღო თუ არა „საბრძოლო დავალება“, ერთ-ერთ სასამართლოს მიაღება. თან იფიქრა — ამ საჩუქარო საკითხზე ასაკოვან, მამისტოლა კაცთან საუბარი გამიჭირდება და ახალგაზრდა მოსამართლის კაბინეტის კარი შეადლო. ო-ო-ო, მოდი, ნინო, მოდი, — სიხარულით შეხვდა მასპინძელი — რამ შეგაწუხა? — რამ შემაწუხა და „გაუპატიურება“ მინდაო, — უპასუხა ნინომ... უხერხული სიჩუქე ჩამოწვა, მაგრამ შემდეგ, მოსამართლის გულიან ხარხარს, გაწითლებულმა ნინომ თავისი უხერხული სიცილი შეაგება... არანაკლებ საინტერესო გახლავთ ის ამბავი, რომელიც ჩემმა სხვა კოლეგამ დამიმხიჯა:

„მეძავი – 2 ლარად, ჟურნალისტი – 1 ლარად“

„ჟურნალისტი გახლავართ. მოგესვენებათ, ჩემი პროფესიის ადამიანებს ათასი ჯურის ხალხთან ურთიერთობა უწევთ. რედაქტორმა დაძავა, ჩელუსკინელების ხიდთან მდგომ მეძავებთან ინტერვიუ ჩამეწერა. მივედი და გავერიე ამ ქალებში. ინტერვიუზე ყველა უარს მეუბნებოდა. ბოლოს, როგორც იქნა, ერთ-ერთი დავითანხმე, განვცალკევდით და იქვე, რამდენიმე მეტრის მოშორებით, ბორდიურზე ჩამოვსხედით. ლაპარაკის დროს, ჩვენ წინ თეთრი „ჟიგული“ გაჩერდა. წვერგაუპარსავმა მამაკაცმა ფანჯრიდან თავი გამოყო და ჩემს რესპონდენტს 2 თითი დაანახვა — 2 ლარად წამოხვალო? გოგომ თავი გაუქნა — ვერ წამოვალ, არ მცალიაო. მამაკაცმა მე დამასო მხერა, კარგა ხანს მიყურა, ერთი თითი დამანახვა და მითხრა — მაშინ, შენ წამოდი ერთ ლარადო. სახეზე აღძური მომეკიდა, ძალზე გავბრაზდი და თანაც, ისეთ უხერხულ სიტუაციაში აღმოვჩნდი, რომ აღარ ვიცოდი, რა მექნა. ავდექი და მეც ერთი თითი დავანახვე, ოლონდ — შუათითი...“

საინტერესო ცხოვრება აქვთ „თელასის“ თანამშრომლებს. ყოველდღიურად იმდენი ადამიანი მიდის და ზოგიერთს ისეთი უცნაური თხოვნა აქვს, რომ ნამდვილად არ მოიწყენენ.

ნახვრეგი კართან და „თელასის“ გაქცეული აბონენტი

„თელასის“ თანამშრომელი ვარ. ერთ დღეს, ოთახში ვსხედვართ და საუბრით ვიქცევთ თავს. ამ დროს კარი გაიღო და ისეთი მაგარი ნაშა შემოვიდა, რომ ყველანი გავჩუმდით და პირდაღებულები მივაჩერდით. გოგონას მრიცხველის დადგმა უნდოდა, ახალნაყიდ ბინაში. როდესაც ესა თუ ის სადარბაზო მრიცხველიანდებოდა, დაკეტილ ბინაში, სადაც არავინ ცხოვრობდა, კართან ხერხელს ვაკეთებდით, რომ შემდეგ საღნი შეგვეყვანა... ერთ-ერთმა დამხვედრმა მისამართი ჰკითხა. ა-ა, ეგ ის ბინაა, სადაც არავინ ცხოვრობდა, ხომ? — ჰკითხა შემდეგ. — დიას, ახლა ვიყიდე, მაგრამ ნახვრეტი მაქვს, მხოლოდ „შნური“ უნდა შემოვიყვანო... ისეთი ხარხარი ატყდა, რომ უხერხულ სიტუაციაში ჩავარდნილმა გოგომ გაქცევით უშველა თავს“.

შუალამის სტუმარი არცთუ ისე სა-

სიამოვნოა, მით უმეტეს მაშინ, თუ ის მთელ კორპუსს შეყრის.

„სალომე, ჩადი!..“

„ცხრასართულიან კორპუსში ვცხოვრობ. სახლის უკან ვიწრო სამანქანო გზა გადის და იქვე, კიდევ ერთი კორპუსი დგას. საძინებელი ოთახის ფანჯრები სწორედ ამ გზას გადაჰყურებს. გვერდით სადარბაზოში, მე-8 სართულზე ერთი „პატიოსანი“ ბოზი ცხოვრობდა. ყველამ ვიცოდით, რომ აქეთ-იქით „გულაობდა“, მაგრამ თავი ძალზე უბიწო ქალად მოჰქონდა. ერთხელ, ღამის 3 საათზე გამაღვიძა გაბმული სიგნალის ხმამ. რომ აღარ გაჩერდა, ავდექი და ფანჯრიდან გავიხედე. წინა კორპუსის ყველა ფანჯარაში ადამიანების სილუეტები ჩანდა და თურმე, ჩვენს კორპუსშიც ისინი იმავეს ხედავდნენ. ბოლოს, მანქანის მძღოლი გადმოვიდა და დაიძახა — სალომე! სალომეო! მეზობელმა ნაზი ხმით უპასუხა. ჩამოდი! — დაუძახა სტუმარმა. — არ ჩამოვალ! — გაეპასუხა მასპინძელი და კარგა ხანს ისმოდა „ჩამოდი — არ ჩამოვალ“. ბოლოს, წინა კორპუსიდან ვიღაცამ დაიძახა — სალომე, ჩადი, რა!.. — არ ჩავალ! — ახლა იმას გაეპასუხა სალომე. ცოტა ხანში, ორივე, კორპუსი მთელი შემადგენლობით ყვიროდა — სალომე, ჩადი!.. ბოლოს, როგორც იქნა, ერთობლივად დავითანხმეთ ქალბატონი სალომე ჩასვლაზე და დაიძახა — კარგი, დამელოდე, ჩამოვალ... მდლიერმა სტუმარმა ისევ გაბმული სიგანლითა და ხელის აწევით გადაგვიხადა მდლობა და ცოტა ხანში, სალომესთან ერთად, თვალს მივეფარა“.

ყველა ერს, სხვა ტრადიციებთან ერთად, სიყვარულის ახსნისა და ხელის თხოვნის საკუთარი წესი აქვს. მკორის ტომის ინდიელებს, თურმე ასეთი ადათ-წესი ჰქონიათ: ყველა უცოლო მამაკაცი თავს იწონებს ხისგან გამოთლილი ჯოხით, რომელზეც ორნამენტებია ამოკვეთილი; ყველა ორნამენტი ინდივიდუალურია და არც ერთ ჯოხზე არ მეორდება; თუ მამაკაცს გულის სწორი ჰყავს და სურს, რომ ხელი სთხოვოს, ღამით ქოხის კედელში (ისინი პალმის ტოტემისგან იშენებენ ქოხებს) შეყოფს ჯოხს. გოგონა ხელით მოსინჯავს ორნამენტს და თუ თანახმა ცოლად გაჰყვებს, ჯოხს თავისკენ გასწევს. აი, ასეთი უცნაური წესიც გამოიგია, სხვანაირი ტრადიციების შესახებაც მსმენია, მაგრამ ის, რაც 26 წლის მალხაზმა მომწერა, ღმერთმანი, პირველად მესმის...

გადაყლაპული ბეჭედი

„მეყვარებული მყავდა. მისი გაცნობის ამბავიც საინტერესოდ მეჩვენება. ქირით ვცხოვრობდი და ძალზე ავი დიასახლისი მყავდა. საღამოს 10 საათზე კარს კეტავდა და მორჩა – შინ ვეღარ შეხვიდოდი. კარგი ბიჭი იყავი და გაგლევიდებინა! ჰოდა, ერთ მშვენიერ ღამეს, ნასვამი, ტაქსით მივედი სახლამდე და მერე გამახსენდა, რომ შინ ვერ შევიდოდი. ამიტომ იქვე, სკვერში, სკამზე წამოვწექი და გემრიელად დავიძინე. დილით უჩვეულო სმამ გამაღვიძა. თავზე მშვენიერი გოგონა მადგა და მეკითხებოდა – ხომ არაფერი გიჭირთო? თავიდან მეგონა, რომ მოგკვდი, სამოთხეში ვიყავი და თავზე ანგელოზი დამტრიალებდა. მერე მივხვდი, რომ მაწანწალასავით ქუჩაში მეძინა. შემოცნება. ამიტომ გოგონას ვუთხარი, – ცუდად ვარ და იქნებ, სახლამდე მიმაცილომეთქი. არ დამზარდა, ხელკავი გამოძლო და შინ შემომყვა. უკვე დილა იყო და სახლში დაუბრკოლებლად შევედი. მერე ყავაზე დავპატიჟე. მერე ძალზე შემიყვარდა ჩემი „მშველელი“. გადავწყვიტე, ხელი მეთხოვა. საქორწინო ბეჭედი ვიყიდე და ჩემს სატრფოს პაემანი დავუნიშნე. კარგად რომ შებინდა, სწორედ იმ სკვერში ჩამოვსხედით, სადაც პირველად ვნახეთ ერთმანეთი. ბეჭედი პირში შეუმჩნეველად ჩავიდე, ნათიას მოვეხვიე და ტუჩებში ვაკოცე. ამ დროს ბეჭედი პირში ჩავუდე. მოულოდნელობისგან გოგონამ რაღაც უხერხული მოძრაობა გააკეთა, ხველა აუტყდა, ბეჭედი ჯერ სასულეში გადასცდა, შემდეგ კი გადაყლაპა. ორივე ძალზე უხერხულ სიტუაციაში აღმოვჩნდით. ნათიას ჰგონებია, რომ კბილი ჩამომძვრა და ის გადაყლაპა. მერე ავუხსენი, რაც მოხდა და ძალზე შეწუხდა. მოკლედ, ბეჭედი არ დაგვიკარგავს. ეს როგორ მოვახერხეთ, საინტერესო აღარ არის. დავქორწინდით და დღემდე ვხალისობთ ხოლმე ამ ამბით“.

„თუ დაგჭირდეთ, არ მოგერიდით...“

„ჩემი ცხოვრება კურიოზებით არის სავსე. ერთ-ერთს ახლა მოგიყვებით. საერთოდ, მიყვარს ლამაზი თეთრეული. მიმაჩნია, რომ ძვირფას საცვლებში ქალი გაცილებით სექსუალურად გამოიყურება და უფრო მომხიბვლელია. ორიოდ კვირის წინ ტანისამოსი გავრეცხე და

გარეთ გავფინე, მათ შორის, ჩემი საცვლებიც. საღამო ხანს აივანზე გავედი სარეცხის შემოსატანად. როდესაც ოთახში ტანისამოსის დახარისხება დავიწყე, შევნიშნე, რომ ერთი „ტრუსიკი“ მაკლდა, თანაც წითელი, რომელსაც ჰქონდა წარეწრა – BAB. გავვარდი გარეთ, ძირს ჩავიხედე და რას ვხედავ? ეს ჩემი საცვალი ერთი სართულით ქვევით, სარეცხის თოკზე ფრიალებს. იქ მართოხელა მამაკაცი ცხოვრობდა. რა უნდა მექნა? ავიღე იატაკის საწმენდი ჯოხი და დავიწყე ჩალიჩი, ჩემი „განძის“ დასაბრუნებლად... ბოლოს ჩემმა საცვალმა ძირს მოაღინა ტყაპანი. ვდგავარ და ვნატრობ, ძალე დაბნელდეს, რომ ჩემი „თავხედი“ საცვალი ამოვითანო, მაგრამ ჩემმა მეზობელმა და მისმა ძმამაცმა გადაწყვიტეს, ეზო დაესუფთავებინათ. ვდგავარ გაწითლებული აივანზე და ვუყურებ, როგორ გადიან და გამოდიან ჩემს საცვალზე. თანაც, ჩემი მეზობელი „ნაზ“ მზერას მტყორცნიდა ხოლმე მალიმალ. დილით კართან დამხვდა პატარა ფუთა, შიგ კი აღმოჩნდა „პირისაგან მიწისა ალგვილი“, რაღაც საცვლის მსგავსი, რკინის „შპილკები“ და ბარათი: „რკინის „შპილკები“ უკეთ დაიმეგრებს თეთრეულს; თუ დაგჭირდეთ, არ მოგერიდით, ჩამოდით და გათხოვებთ...“ კიდევ კარგი, მეორე კვირას ჩემი ჯენტლმენი მეზობელი საცხოვრებლად სხვაგან გადავიდა. ისე, ის რკინის „შპილკები“ კარგად მადგება“.

„კოლ-ლევა, გა-ამიშვი, რა! ჩემი ტყააავი უნდა დახსნიო?...“

„თექვსმეტსართულიანი კორპუსის პირველ სართულზე ვცხოვრობ. ამ 2 წლის წინ ეზოში პატარა, ბურთივით მრგვალი ლეკვი შემოეხეტა. იმ დღიდან ის ძალიან ეზოს „ლიუბიმიჩიკი“ გახდა. დიდი და პატარა მასზე ზრუნავს. პატარა სახლიც ავუშენეთ და არც საჭმელ-სასმელს ვაკლებთ. ჰოდა, ეს ჩვენი პატარა ბათურა უზარმაზარი ძალიან გახდა. ეზოს ერთგულად დარაჯობს და თითოეულ მცხოვრებს ცნობს. ეგ არის, ერთი უცნაური ჩვევა აქვს – არავის ერჩის, გარდა მთვრალი კაცისა. თუ სასმლის სუნი იგრძნო, სადარბაზოშიც კი არ შევიშვებს. ამას წინათ სადარბაზოსთან ჩოჩქოლი ატყდა და ბათურას ყეფა გავიგონე. გარეთ გავიხედე და რას ვხედავ?... მესამე სართულზე მცხოვრები მეზობელი, ან-

ალგაზრდა მამაკაცი ჩემს კართან დგას, მის წინ ბათურა ჩაყუნცულა და როგორც კი კაცი ნაბიჯს გადადგამს, ძალი ეშვებს აჩენს და უღრენს. რეზო პოლიციელია და შინ გვიან, თან საკმაოდ ნასვამი ბრუნდებოდა. კარი რომ გავაღე, ასეთ სურათს წავაწყდი: რეზოს ხელში ეჭირა პოლიციელის „ქსივა“, ბათურას ცხვირწინ უტრიალებდა და ეუბნებოდა: „კოლ-ლევა, გა-ამიშვი, რა! ჩემი ტყააავი უნდა დახსნიო?... ძმაო, ეგრე არ შშმიდილება...“ მერე „ქსივა“ უფრო ახლოს მიუტანა თვალებთან, ბათურა კი ეცა და ხელზე უკბინა. ისეთი ამბავი ატყდა, გვეგონებოდათ, მესამე მსოფლიო ომი დაიწყო. გამწარებული რეზო ბათურას ჩაეჭიდა და კბილები ყურში ჩაავლო. ძალი აწკმუტუნდა, მაგრამ თვითონაც არ დარჩა ვალში და ახლა ფეხზე უკბინა რეზოს. ის კულზე სწვდა კბილებით და ორივე კოტრიალ-კოტრიალით დაგორდნენ კიბეზე. ბოლოს, ისევე ბათურამ დაუთმო და თავისი სახლისკენ წავიდა. გულიანად ვიცინე, მაგრამ გული მწყდება, რომ მართო ვუყურებდი ამ სეირს“.

ახლა კი მოკლე, „უხერხულ სიტუაციებს“ გავეცნობ:

„ცეკვის დროს ბოლოკაბა ჩამძვრა...“

„უხერხულ სიტუაციაში მაშინ აღმოვჩნდი, როცა ერთი ბიჭის გამო მთელი სამყარო დამიპირისპირდა. მათ ჯინაზე ჩვენ ერთად ვართ. მიყვარხარ, ლუი!“ „ვეღარ მოვითმინე და დაუშთავრებელი ბოლოკაბა ჩავიცვი კარნავალზე. ცეკვის დროს ჩამძვრა. თათია“.

„ბედნიერი მაშინაც არა ვარ, როცა მგონია, რომ ბედნიერი ვარ. ნარკომანი ვარ. მერე რა, ჩემს თავს თუ ვიკლავ? სხვებს ხომ არაფერს ვერჩი!.. ცუდი გოგო არა ვარ. სითბო მენატრება“.

„როცა დედაჩემი მოსწავლე ყოფილა, თავისი მასწავლებელი ჩაცმულობით თანაკლასელისთვის მიუმსგავსებია და ერთი გემრიელი პანდური უთავაზებია. ამაზე უხერხული სიტუაცია რაღაა?...“

ვიფიქრობ, ჩვენი მკითხველების კურიოზებზე კარგად იხალისეთ. დღეს ვზავნილებს ამით ვამთავრებთ. მომღეგნონომრის თემად კი ვთავაზობთ – დაუვიწყარი ახალწლის ღამე... გამოვზავნეთ მესიჯები ტელეფონის ნომერზე: 8(77) 45.68.61. ვემშვიდობებით მომავალ ხუთშაბათამდე.

რუსთაველის თეატრის მსახიობი ვემბლ ლაღანიძე საკმაოდ საინტერესო, თბილი და სიკეთით სავსე ადამიანია. მისი დევიზია: „სიკეთე, სიკეთე, სიკეთე ვთხოვო!“ (ციტატა ბერტოლდ ბრესტის პიესიდან — „კავკასიური ცარცის წრე“). ბატონი ჯემალი ოჯახში კონფლიქტური არ არის, მაგრამ ბუზღუნას მაინც ეძახიან. ბედნიერია, რომ მან მეუღლის სახით იპოვა ის, ვისზეც ოცნებობდა. მას უდიდეს სიამოვნებას ჰგვრის, როცა ნაცნობ ქალბატონებს საჩუქარს უძღვნის, თუნდაც, ძალიან უბრალოს, რადგან მთავარია, რომ ის გულით მირთმეული იყოს...

სახის კრებით მომხალებული ერბოკვერცხი ანუ სიყვარულის გამოცდა

კაა მინდაკა

— გვიამბეთ, როგორ შეიქმნა თქვენი ოჯახი?

— ჩემი პირველი, სერიოზული და ერთადერთი სიყვარული ჩემი მეუღლე ლენა მერქესაშვილია. ერთმანეთი 1967 წელს გავიცანი. მაშინ მიხეილ თუმანიშვილმა დადგა სპექტაკლი — „ზღვის შვილები“, სადაც ერთ-ერთ როლს ვასრულებდი. მოგვსწეებოდა, იმ დროს თეატრზე უდიდესი მოთხოვნილება იყო, ამიტომ ბილეთები ძნელად იშოვებოდა. ერთ დღეს, თეატრთან მისულს, როგორც ყოველთვის უამრავი ხალხი დამხვდა საღმარის წინ. უეცრად, ნაცნობი გოგონა შემხვდა და ორი ბილეთი მთხოვა, მითხრა — ვერაფრით ვიშოვეო. მე, რა თქმა უნდა, ვუშოვე. ის და მისი მეგობარი გოგონა მაღლობის მოსახლელად, სპექტაკლის შემდეგ გარეთ მივდიდნენ. სწორედ მაშინ გავიცანი ლენა, ის ჩემი ნაცნობის დაქალი იყო. შემდეგ, რამდენჯერმე კიდევ ავუღე ბილეთი იმ ჩემს ნაცნობ გოგონას, რომ ლენას შეგხვედროდი. სპექტაკლის შემდეგ კი, ვინაიდან მანქანით ვიყავი, სახლამდეც მიმიყვანა ორივე. აი, ასე, ნელ-ნელა დაიწყო და აიკინდა ჩვენი ურთიერთობა. მაგრამ სანამ მე მას ცოლობას ვთხოვდი, ჭკუის დასარბევლად დამიბარა სერგო ზაქარაიძემ და მითხრა: ჯემალ, შენ ახლა ცხოვრებას იწყებ, არ დაგავიწყდეს, რომ თეატრს თავისი ადგილი აქვს და ოჯახს — თავისი; არ შეიძლება, შენს საქმეში ოჯახმა შევიშალოს ხელი...

მივედი ჩემს მომავალ მეუღლესთან და ვკითხე — თანახმა ხარ, მსახიობის გვერდით ცხოვრებაზე, რომელიც ოჯახის გამო ვერ მიატოვებს თავის საყვარელ საქმეს-მეთქი?

მანაც თანხმობა მომცა და შევეუდღობით. აი, უკვე 50 წელიწადია, თეატრში ვარ და თუ რაიმე შემოქმედებითი წარმატებისთვის მიმიღწევია, ამაში უდიდესი წვლილი ლენას მიუძღვის. მან ეს პირობა მართლაც რომ, პირნათლად შეასრულა.

— გაიხსენეთ, რა საჩუქარი მიართვით ერთმანეთს პირველად?

— მასხოვს, მე და ლენაკამ მანქანით ქალაქგარეთ გავისეირნეთ. ის პერიოდი იყო, როცა ყველაფერი ყვარდა. ლენამ სეირნობისას, გაფურჩქილიყვავილებიანი ტოტი მოტეხა და მომართვა, მე კი სანაცვლოდ, მას ვაკოცე. აი, ასე გავცვალეთ საჩუქრები.

— პირველ რიგში, რით დაგატყვევებთ თქვენმა მომავალმა მეუღლემ?

— პირველ რიგში იმით, რომ ის უღამაზესი, თვალში ჩასავარდნი გოგონა იყო. ამიტომაც, მისი პორტრეტი არაერთ მხატვარს დაუსაბუავს. გარდა ამისა, ლენა ძალიან თბილი, სტუმართმოყვარე და ერთგული ადამიანია.

— თქვენ რთი მოაზრონეთ თავი თქვენს გულის სწორს?

— რა ვიცი, რომ გითხრათ, მეც შეხედულებით მოვხიბლე-მეთქი, ტყუილი იქნება. თანაც, იმ პერიოდში საშინლად გამხდარი ვიყავი. ალბათ სცენაზე ადამიანი სხვანაირი ჩანს. შეიძლება მან ჩემში ნიჭი აღმოაჩინა. მას ალბათ ჩემში ისიც მიუწონა, რომ ალალი და უბოროტო ადამიანი ვარ.

— მეუღლისთვის ყველის მირთმევა თუ გიყვართ?

— ლენას ძალიან უყვარს იასამანი. ამიტომ, ყოველ სეზონზე ვცდილობ, ტრადიცია არ დავარდვიო და იასამნის პირველსავე შემოსვლაზე პირველმა მივართვა, რათა სხ-

ვამ არ დამასწროს.

— რას საქმიანობს ქალბატონი ლენა?

— დამთავრებული აქვს უნივერსიტეტის აღმოსავლური ენების ფაკულტეტი, თურქული ენის განხრით. მაგრამ ვინაიდან თურქული მაშინ საჭირო არ იყო, მან მუსიკალური ტექნიკუმიც დაამთავრა და დღემდე მუსიკის პედაგოგად მუშაობს.

— მეუღლეს თუ ეხმარებით საოჯახო საქმეებში, თუნდაც, ბაზარში სიარულში?

— დიახ. დღესაც ბაზარში უნდა წავსულიყავით მე და ლენაკა, მაგრამ თქვენს გამო ვერ მოვახერხეთ (იკინის)...

— ბოდიში, თუ მოგაცდინეთ.

— არა უშავს, სხვა დროს წავალთ.

— ალბათ ბაზარშიც გცნობენ, არა?

— სხვათა შორის, ბაზარში სიარული და ვაჭრობა ძალიან მიყვარს, მაგრამ როცა მცნობენ და ფულს არ მართმევენ, უხერხულად ვგრძნობ ხოლმე თავს. სამაგიეროდ, ძალიან მიხარია, როცა საგზაო პოლიცია მცნობს.

— თქვენს პირველ სიყვარულს ხომ არ გაიხსენებდით?

— სკოლაში ერთი გოგონა მიყვარდა, რომელსაც ასეთი წერილი მივწერე: ამალია, ისე მიყვარხარ, როგორც საკუთარი და, — ქვემოთ კი ისარგარჭობილი გული დავხატე. სწორედ ის პატარა გოგო იყო ჩემი პირველი ბავშვური სიყვარული, რომელიც მთელი ცხოვრება დამამასხოვრდა. სხვათა შორის, ამას წინათ, ქუჩაში ერთმა ჩემსავით მოხუცებულმა კაცმა გამაჩერა და მითხრა: მე იცით, ამალიას მეუღლე ვარო...

— სიყვარულზე ლექსი ხომ არ დაგინერიათ?

— არა, სიყვარულზე ნამდვილად არასოდეს დამწერია. ისე, ერთსტრიქონიან კაჟებს ვწერდი.

— ხშირად ანებივრებით თქვენს მეუღლეს საჩუქრებით?

— არა მართლმეუღლეს, არამედ ყველა ჩემს ახლობელ ქალბატონს. თუ რაიმე ღირსშესანიშნავი დღეა, ყოველთვის ვცდილობ, ვაჩუქო რაიმე ნივთი — მნიშვნელობა არა აქვს, თუ რა იქნება, მთავარია, გულით მირთმეული იყოს.

— მეუღლის მიერ მორთმეული საჩუქრებიდან ყველაზე მეტად რომელი დაგამახსოვრდათ?

— მეუღლის ყველაზე დიდი საჩუქარი, ჩემი ქალიშვილი ნათიაა. სამასწოვრო საჩუქარი ნათიამაც გამიკეთა: ჩემმა ქალიშვილმა დაბადების დღეზე გერმანიიდან მანქანა გამოიგზავნა. როცა 65 წელი შემისრულდა, რესტორანში აღწიშნე, მორე დღით ეზოდან დამიძახეს. ჩავედი და ვხედავ, ახალგაზრდა ბიჭს მანქანით, რომელიც მომიახლოვდა და მითხრა: ეს მანქანა გერმანიიდან ნათიამ გამოიგზავნათ.

— თქვენი ქალიშვილი რა პროფესიის არის?

— ჩემი ქალიშვილი მუსიკოსია. დამთავრა კონსერვატორია, ფორტეპიანოს განხრით, ხოლო შემდეგ, ასპირანტურა გერმანიაში დამთავრა.

— ქალიშვილის გათხოვება ალბათ გაგიჭირდათ — მამები ხომ მტკივნეულად განიცდიან ამ ამბავს. როგორ გადაიტანეთ?

— ძალიან იოლად. ალბათ იმიტომ, რომ ნათია არსად გაუშვით — ის ჩვენთან ცხოვრობს.

— როგორი ურთიერთობა გაქვთ სიძესთან?

— კარგი. მე მას პირველსავე დღეს ვუთხარი: ფრიდონ, დღეიდან შენ ჩემი სიძე კი არა, ძმაცაა ხარ და მოდი, ძმაცაყურად ვიცხოვროთ-მეთქი. მგონი, ცუდი სიძემრი არა ვარ და სხვათა შორის, ის ჩემით ამცობს კიდევ.

— შვილიშვილს ხომ არ სურს, ბაბუის კვალს გაჰყვეს?

— სანდრო საშუალო სკოლას წელს ამთავრებს და სამსახიობოზე ჩაბარება სურს. ვფიქრობ, მას მართლაც, აქვს ნიჭი, რომ ნამდვილი მსახიობი გახდეს. ის ბრწყინვალედ ცეკვავს.

— ოჯახში ვინ არის უფრო კონფლიქტური?

— ოჯახში მე ბუზღუნას მეძახიან. ისე, კონფლიქტურები არა ვართ, მაგრამ ხშირად ვკამათობთ. ამჟამად ჩვენი საკამათო თემა, შვილიშვილია. ჩემი აზრით, არ არსებობს ოჯახი, სადაც კონფლიქტი არ ხდება. სხვათა შორის, მე და ჩემმა მეუღლემ პირველი ჩხუბი პურმარლით აღვნიშნეთ (იცინის)...

— გაიხსენეთ კერძი, რომელიც თქვენმა მეუღლემ პირველად მოგიმზადათ...

— ცოლი როცა ახალი მოყვანილი მყავდა, ყოველ დღით, სამსახურში წასვლის წინ საუზმეს დედა მიმზადებდა. ერთ დღეს კი, სამზარეულოში მოფუსფუსე ლენაკა დავიხანხე. სანამ პირი დავიბანე და წვერი გავიპარსე, ლენამ კვერცხი შემიწვა. მაგიდასთან დავეჯექი თუ არა, მამინვე რაღაც განსხვავებული სუნი ვგრძობდი. ჩავედი ლუკმა და რას ჩაიღებ — საშინელი გემო აქვს! არადა, ვიფიქრე — შემწვარი კვერცხია, სხვა ხომ არაფერია!.. თანაც, არც ის მინდოდა, შემეძწნია, რომ მისი ნახელავი არ მომეწონა. რაც არ უნდა იყოს, ის ჩემს ოჯახში ახალი შემოსულისა-მეთქი, — ვიფიქრე. მოკლე, როგორც იქნა, სამი ლუკმა ძლივს ჩაგვლაპყამ დროს ლენამ რატომღაც მაცივარი გამოაღო და უეცრად იევილა — არ შეჭამოი!.. თურმე, კარაქის მაგივრად, სახის კრემი აუღია. აი, ეს იყო მისი პირველი კერძი. მერე ყველაფრის კეთება ისწავლა. ამჟამად უკმრთილეს კერძებს ამზადებს. განსაკუთრებით მიყვარს მისი გაკეთებული ჩაქაფული და აჯაფუსანდალი.

— თავად თუ გეხერხებათ სამზარეულოში საქმიანობა?

— ძალიან, ხანდახან, ლენასთან ერთად, მეც მიყვარს სამზარეულოში ფუსფუსი. ყველანაირი კერძის გაკეთება შემიძლია. ლენას დაქალბეს იმდენად მოსწონთ ჩემ მიერ გაკეთებული ესა თუ ის კერძი, რომ სულ ამბობენ — ეს თუ ვაგმალის მომზადებულია, უმძველად გემრიელი იქნებაო. ძალიან გემრიელი გამოდის ჩანახა, შემიძლია კარგად შევაზავო ლობიოც.

მეუღლის ყველაზე დიდი საჩუქარი, ჩემი ქალიშვილი ნათიაა (ნათია შვილთან სანდროსთან ერთად)

ულამაზესი, თვალში ჩასაფარდნი გოგონა იყო. ამიტომაც, მისი პორტრეტი არაერთ მხატვარს დაუხატავს (მეუღლესთან, ლენა მერმესაშვილთან ერთად)

— ალბათ ქეფი და დროს ტარებაც გიყვართ...

— აი, ბოლოს და ბოლოს, მივადექით ჩემს საყვარელ საქმეს... 71 წლის კაცი ვარ და დღემდე არ გამიშვია ჭიჭი ხელიდან. ძალიან დიდი და კარგი სამეგობრო წრე მყავს, თითქმის ყოველ მორე დღეს მიწვევს ქეფი და თუ შესაძლებელია გადასცილდება, ვიღებ ტელეფონს და ჩემს მეგობრებს ვეკითხები: ცოტა ხანი არ გავიდა-მეთქი?

— როგორი თამადა ხართ?

— ამბობენ, რომ კარგი. 5-კაციანი სუფრის თამადაც ვყოფილვარ და 500-კაციანისაც. მსახიობი კაცი ვარ, სიმღერა და ცეკვა ვიცი და თამადაობას მეტი რა უნდა?..

— ოჯახში როგორი ეგუებიან თქვენს ხშირ სმას?

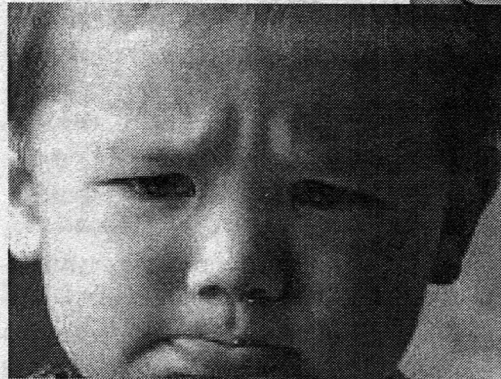
— ნორმალურად. რაც უფრო ვთვრები, მით მეტი სიმღერა და ცეკვა მინდა. სიმთვრალე ნორმალური მაქვს და არც „პანშელია“ ვიცი. ოჯახში დაბრუნებული კარიდანვე ვკითხულობ — ოჯახში რა ამბავა-მეთქი? თუ მიპასუხებენ, მშვიდობააო, მაშინვე გეხს საძინელისკენ ვიღებ...

— დაბოლოს: როგორც სტაჟიანი მეოჯახე, რას ურჩევთ ახალმეუღლეებულეებს?

— ოჯახს სანამ შექმნით, ჯერ კარგად დაფიქრდით, ნამდვილად გიყვართ თუ არა ერთმანეთი. ეცადეთ, სიყვარული შეინარჩუნოთ ოჯახში — ამით თქვენ ოჯახსაც შეინარჩუნებთ.

დამნაშავე ანტიბიოტიკი

სტატისტიკური მონაცემებით, სამ წლამდე ასაკის ყოველ მეორე ბავშვს ერთხელ მაინც აქვს ჩატარებული ანტიბიოტიკოთერაპიის კურსი.

ვლ რიგში, ბიფიდო და ლაქტობაქტერიების) ერთობლიობა ბავშვის ორგანიზმის თავისებურ სისტემას წარმოადგენს, რომელიც საჭმლის მონელების პროცესში მონაწილეობს და ამავე დროს, ნაწლავური ინფექციებისათვის ადგილობრივ ბარიერს ქმნის. თავად მიკრობებს დღეს პრობიოტიკებს უწოდებენ, რაც „სიცოცხლისთვის აუცილებელს“ ნიშნავს.

მზრუნველი პრობიოტიკები დაუალავად შრომობენ ბავშვის ჯანმრთელობის დასაცავად, მაგრამ ამავე დროს კატეგორიულად ვერ იტანენ ანტიბიოტიკებს.

როცა სასარგებლო მიკრობები იღუპებიან, მათ ადვილს იკავენენ ნაკლებად ლოიალური, ლობობითი და პათოგენური მიკროორგანიზმები (ემურიხიები, პროტეუსები, შიგელუბი, სალმონელუბი, ენტეროკოკები, სოკოები) და ვითარდება ნაწლავის დისბაქტერიოზი. მისი ნიშნები ანტიბაქტერიული თერაპიის დაწყებიდან უკვე პირველი ოთხი დღის განმავლობაში ჩნდება: ბავშვი კუჭში გადის დღეში 3-4-ჯერ,

მუცელი უყურყურებს, აწუხებს გაზები, უუარესდება საერთო მდგომარეობა. მიკრობული ფლორა მხოლოდ საჭმლის მონელებაში როდი მონაწილეობს – იგი ხელს უწყობს იმუნიტეტის გააქტიურებას, აგრეთვე ბავშვის ორგანიზმისთვის სასიცოცხლოდ აუცილებელი ვიტამინების ათვისებას და განსაზღვრავს ნივთიერებათა ცვლის მდგომარეობას.

ანტიბიოტიკოთერაპიასთან ასოცირებული დიარეის შედეგები აზარალებს არა მხოლოდ ნაწლავებს, არამედ პატარა ორგანიზმის ყველა ორგანოსა და ქსოვილს.

მსგავს შემთხვევაში რეკომენდებულია, ბავშვს დაენიშნოს ე.წ. ჩანაცვლებითი მიკროფლორა – ბიფიდო და ლაქტობაქტერიების შემცველი სპეციალური პრეპარატები. მაგრამ აქაც ერთი წინააღმდეგობა იქმნება: ვიდრე ანტიბიოტიკოთერაპიის კურსი არ დამთავრდება, ცოცხალი სასარგებლო ბაქტერიების შემცველი პრეპარატების დანიშვნას აზრი არა აქვს, რადგან ანტიბიოტიკების ზემოქმედებით ისინი მაინც დაიხრცება. ამიტომ ასეთი პრეპარატები კურსის დამთავრების შემდეგ უნდა დაინიშნოს, თანაც უნდა ვიცოდეთ, რომ მიკროფლორის აღდგენას სამაღ დრო სჭირდება.

ეს პრეპარატები მრავალი ინფექციისაგან გვიხსნის და გვიცავს ბაქტერიული გართულებების და გრიპისა და გაცივების დროს. მაგრამ ამასთან ერთად, გვერდითი ეფექტებიც აქვს. ყველაზე ხშირი მათ შორის, ერთ წლამდე ასაკის ბავშვებში ანტიბიოტიკოთერაპიასთან ასოცირებული დიარეა (კუჭის აშლა) გახლავთ. მის განვითარებას ორი ძირითადი მიზეზი აქვს:

პირველი მიზეზია ბავშვის კუჭ-ნაწლავის ალერგიული რეაქცია წამალზე. კუჭისა და ნაწლავების მფარავ ნაზ ლორწოვან გარსში ვითარდება ანთება და საჭმლის მონელება ირღვევა. ამ ფონზე ხშირად ვითარდება წვრილი და მსხვილი ნაწლავების ანთება, რომლის მასსიათებელი ნიშნებია: მადის დაქვეითება, გულისრევა, სისუსტე, გაზების ჭარბად წარმოქმნა, მუცლის ტკივილი, თხიერი, ლორწოვანი განავალი.

მეორე მიზეზი კი ისაა, რომ ანტიბიოტიკები ანადგურებს არა მხოლოდ მვენე ბაქტერიებს, რომელთა საწინააღმდეგოდაც მათ ჩვეულებრივ ნიშნავენ ხოლმე, არამედ სასარგებლო მიკრობებსაც, რომლებიც ნაწლავში ბინადრობენ და რომელთა 500-მდე სახეობა გვხვდება კუჭ-ნაწლავის ტრაქტში. სასარგებლო მიკროორგანიზმების (პირ-

პრეპარატი ფინსი გაძლევთ უნიკალურ შანსს

ფსორიაზი
ქავება
ნეიროდერმიტი
სეპორეა
ოპორნალეთ

ენფეთ საუკუნოვანი გამორევილები!

იკითხეთ ავთიაქაზში

საუკუნოვანი გამორევილები მამონე, ყველაზე ეფექტური, არაპორმონალური მაღამოს საშუალებით

სხელი ხაზი: 39 66 03

ფი ... ლან- ბძე	ახალგაზრდა, გასათხოვარი ქალი იგალიაში	მუხის ნაყოფი	საბჭოთა ავტომობილი	გამის ნოტი	სოფელი თბილისთან	სახის ნაწილი	ქართული ფულის ერთეული
ქ	ს	ი	ნ	ი	ლ	ი	შ
ლი ხილი	ბოსტნეული	მელიკანებზეგებით გამოწვეული ძილი მგრძნობელობის დაკარგვით	მგაცხებელი ფრინველი	მდინარე დასავლეთ საქართველოში	წვრილი სისხლძარღვი	ამონ	

„...რამეთუ მშვიდ ვარ და მდაბალ გულითა...“

როგორ დაგამარცხოთ მრისხანება?

მრისხანება რომ ღვთისთვის სათნო საქმე არ არის და ადამიანს უმძიმეს ცოდვად ეთვლება, ამის ახსნა არც ერთ ქრისტიანს არ სჭირდება... რა შემთხვევაში სცოდავს ადამიანი მრისხანების ცოდვით? რომელი ცოდვები მოჰყვება მრისხანებას? როდის იბადება მრისხანება ადამიანში და რა ვნება შეიძლება მოუტანოს ამ ცოდვამ ადამიანს? რომელი სათნოება ითვლება მრისხანების საპირისპიროდ?... ამ და სხვა საკითხებზე რელიგიურ ლიტერატურაზე დაყრდნობით გესაუბრებით.

შორენა მერკვილაძე

„ნუ მოწაფე ხარ სულსა შინა თვისთა გულისწყრომად, რამეთუ გულისწყრომა წიაღთა შინა უგუნურთასა განისუენებს“ – კვითხულობთ „ეკლესიასტეს“ წიგნში. ეფესელთა მიმართ მიწერილ ეპისტოლეში კი წმინდა პავლე მოციქული ბრძანებს: „ყოველგვარი მძვინვარება, რისხვა, ყვირილი და გმობა მოშორდეს თქვენგან ყოველ სიბოროტესთან ერთად“ (ეფეს. 4, 31). ამასვე შეგვაგონებს პავლე მოციქული კოლასელთა მიმართ მიწერილ ეპისტოლეში: „ხოლო აწ განიშორეთ თქვენცა ყოველივე: რისხუა, გულისწყრომა, უკეთურება, გმობა, უშუერი სიტყუა...“ (კოლ. 3, 8). წმინდა იაკობ მოციქულის წერილში კვითხულობთ: „იყავნ ყოველი კაცი მოსწრაფე სმენად, მძიმე სიტყვად, მძიმე გულისწყრომად. რამეთუ გულისწყრომამან კაცისამან სიმართლე ღმრთისაი არა ქმნის“ (იაკობი, 1, 19-20). იაკობ მოციქულის ამ შეგონების თანახმად, ადამიანი უნდა იყოს სმენაში მარდი, სიტყვაში ნელი და რისხვაში ნელი, რადგან ადამიანის რისხვა არ ქმნის ღმრთის სიმართლეს. ე.ი. „წმინდა წერილი“ სასტიკად გვიკრძალავს მრისხანებას, რომელსაც თეოდორე სტუდიელი უწოდებს ველურ ურთიერთობებს ადამიანებს შორის.

როდის შეიძლება იშვას მრისხანების ცოდვა ადამიანში და რა ვნება შეიძლება მოგვიტანოს ამ ცოდვამ?

„არასოდეს ეცადო შენი ნების გატანას, რადგან აქედან იბადება მრისხანება“ – გემოდღვრავს წმინდა ბარსონუვი და იოანე. ე.ი. მრისხანება ხშირად იბადება იმ შემთხვევაში, როდესაც

ადამიანი ჯიუტად ცდილობს საკუთარი ნება-სურვილის გატანას. წმინდა ეპისკოპოსი გაბრიელი განმარტავს: „რისხვა არის სულის ის არასასიამოვნო გრძობა, რომელიც იბადება ადამიანში, ან იმის წარმოდგენისას, რომ მას ართმევენ რაიმე მის კუთვნილ სიკეთეს, ანდა იმ შეურაცხყოფის განცდისას, როდესაც მას ვინმე სხვა აყენებს. ეს გრძობა ზოგჯერ ჩვენში იბადება შინაგანი მიზეზებით, როცა მაგალითად, ჩვენ რისამე გამო უკმაყოფილოები ვართ საკუთარი თავით“. მრისხანებამ ადამიანს მრავალგვარი ზიანი და ვნება შეიძლება მიაყენოს. უპირველესად კი, ეს ცოდვა გვაშორებს ყველაზე მთავარს – სიმშვიდეს, რომელიც უფლის სათნომყოფლობაა და გულს გვიღრღნის არასასიამოვნო შეგრძნებებით. ამასთანავე, როგორც სრულიად საქართველოს კათალიკოს-პატრიარქი გვიქადაგებს: „რისხვა უარყოფითად მოქმედებს გონებაზე, გულზე, ნერვულ სისტემაზე და საერთოდ, მთელ ორგანიზმზე. ღირსი მამა იოანე კასიანე მრისხანებას სასიკვდილო შხამს უწოდებს. მრისხანე კაცი ვეღარ საზღვრავს, მან შეიძლება შეურაცხყოს სუსტი, დაამციროს, გაანაწყნოს უძლური, შეიძლება ისეთი საქციელი ჩაიდინოს, სულს მოუშუშებელ ჭრილობად რომ დარჩება სიცოცხლის ბოლომდე“. მრისხანება ასევე აღგვიძრავს მოყვასის მიმართ სიძულვილს. ამით კი ვეწინააღმდეგებით უფლისგან მოცემულ მცნებას: „შეიყვარო მოყვასი შენი, ვითარცა თავი თვისი“. გარდა ამისა, მრისხანება ადამიანს უკარგავს ლოცვის სურვილს და უძლურს ხდის, აღასრულოს ქველი, კეთილი საქმეები.

რა ცოდვები შეიძლება მოჰყვეს მრისხანებას?

მრისხანებისგან ნაშობი ცოდვებია: ჯავრი; გაღიზიანება; სიძულვილი; დაუნლობლობა; ცუდი გუნება-განწყობა; ახირება; ქიშპობა; მტრობა; სურვილი შურისძიებისა, რასაც ხშირად მიჰყავს მძვინვარებამდე, ზოგჯერ გაცოფებამდეც კი. ასეთ დროს ადამიანს იმდენად იპყრობს ეშმაკი, რომ მზად არის, ყველაფერი გააცამტვეროს, ადამიანიც კი მოკლას. ე.ი. მრისხანებას შეიძლება მოჰყვეს ისეთი უმძიმესი ცოდვა, როგორცაა მკვლელობა. გარდა ამისა, როგორც მამა ტიხონ კორნეევილი განმარტავს: „როდესაც ვინმე სხვა ადამიანს შეურაცხყოფას აყენებს, ამით ის ღმერთსაც შეურაცხყოფს, ვინაიდან ღმერთმა ადამიანი „სახედ და ხატად თვისა შექმნა“ და შეიყვარა იგი... ვინც ადამიანის მიმართ სცოდავს, ის ღვთის წინაშეც ჩადის ცოდვას“.

როგორ ვებრძოლოთ მრისხანებას?

როდესაც ვატყობთ, რომ მრისხანება გვიახლოვდება, ცოტა ხნით განვერიდოთ იმ ადამიანს, რომლის მიმართაც გულისწყრომა გავკინდა და გულში ვიმეორეთ „იესოს ლოცვა“ მანამ, სანამ გულისწყრომა არ გადაგვივლის. თუკი შევატყობთ, რომ მრისხანებას ვძლიეთ და გული დაწყნარებული გვაქვს, ვილოცოთ გულში მათზე, ვინც გვაწყენინა – ასე გვირჩევენ წმინდა მამები. მღვდელი ალექსანდრე ელჩანინოვი კი შეგვაგონებს: „როდესაც ვინმეზე გაბრაზდები, მაშინვე წარმოიდგინე, რომ ისიც და შენც უნდა მოკვდეთ. რამდენად უმნიშვნელო გახდება მაშინ მისი დანაშაული და უსამართლო შენი სიბრაზე, თუნდაც უაღრესად სამართლიანი იყოს ფორმალურად“. მრისხანების საწინააღმდეგოდ საუკეთესო საშუალებაა ღუმილიც: „მღუმარებით დაითმინე, როდესაც შეურაცხყოფენ და უფალს გაუხსენი შენი გული“ – გემოდღვრავს ღირსი სერაფიმე საროველი. ამასვე გვირჩევენ წმინდა ანტონ დიდცი: „ეცადე, ღუმილით მოერიო მრისხანებას და კარგად დაფიქრების შემდეგ გასცე პასუხი მოკამათეს. გაიხსენე ყველა ის სიკეთე, რომელიც შენთვის გაუკეთებიათ ადამიანებს და გაიხსენე საკუთარი შეცდომები და ნაკლოვანებები“. თუკი ასე მოვიქცევით ყოველი გულისწყრომის დროს, ჩვენც ადვილად შევინახუნებთ სიმშვიდეს, ჩვენი მოწინააღმდეგეების ბაგეებსაც დავახშობთ და რაც მთავარია, თავს ავარიდებთ ისეთი უმძიმესი ცოდვით ღაცემას, როგორიც მრისხანებაა.

როგორ უნდა მოიქცეს ადამიანი იმ შემთხვევაში, თუკი ვერ სძლევს თავს გულისწრომისას და მაინც შესცოდავს მრისხანების ცოდვით?

„თუკი შესცოდავ, დაუყოვნებლივ ითხოვე შენდობა ღმერთისგან სიმდაბლით, გულის შემუსვრილებითა და მისი მოწყალების მიმართ სასოებით და ისწრაფე სულიერი მოძღვრისაკენ აღსარების სათქმელად, რამეთუ სინანულის გარეშე დატოვებული ყოველი ცოდვა არის სასიკვდილო და წმინდამაც რომ ითხოვოს სხვისთვის ასეთი ცოდვის შენდობა, არ იქნება შესმენილი. ამასთანავე, თუკი არ შეიმუსრავ გულს შენ მიერ ჩადენილი ცოდვის გამო, მალე ხელახლა ჩავარდები იმავე ცოდვაში“ – ასეთნაირად გვმოდვრავს ცოდვით დაცემულთ ეპისკოპოსი პლატონი. ბუნებრივია, ასევე უნდა მოიქცეს ის ადამიანიც, რომელიც შესცოდავს მრისხანების ცოდვით. ამრიგად, თუკი ეშმაკის საცდელს ვერ ვძლეოთ და მაინც მოგვიწევს მრისხანების მომაკვდინებელი ცოდვით დაცემა, ნებსით მოხდება ეს თუ უნებლიეთ, აუცილებლად უნდა მოვიწინიოთ მღვდელმსახურის წინაშე და პატიება ვთხოვოთ იმ ადამიანსაც, ვის მიმართაც ვმრისხანებდით და გული ვატკინეთ. თუ ჩვენი სინანული გულწრფელი იქნება, უფალი აუცილებლად მოგვითვალისწინებს, რამეთუ ვერც ერთი ჩვენ მიერ ჩადენილი ცოდვა ვერ სძლევს ღმერთის გულმოწყალებას, „რომელსაც ნებას ყოველთა კაცთა ცხოვრებაი და მეცნიერებასა ჭეშმარიტებისასა მოსვლიაი...“

რომელია მრისხანების საპირისპირო სათნოება?

მრისხანების საპირისპირო სათნოებაა სიმშვიდე. უფალი გვასწავლის: „აღიღეთ უღელი ჩემი თქვენ ზედა და ისწავლეთ ჩემგან, რამეთუ მშვიდ ვარ და მდაბალ გულითა, და ჰპოოთ განსუენებაი სულთა თქვენთა“ (მათე 11, 20).

წმინდა ეპისკოპოს ეგნატე ბრიანჩანინოვის სწავლებით, სიმშვიდეში იგულისხმება: „მრისხანების გულისსიტყვებისა და მძვინვარებისაგან თავის დაცვა; მოთმინება; შედგომა ქრისტესი, რომელიც თავის მიმდევართ ჯვარცმისაკენ მოუწოდებს; გულის მშვიდობა; გონების დაყუდება; ქრისტიანული სიმტკიცე და სიმხნევე; შეურაცხყოფის მიმართ უგრძობლობა; უწყინარობა“.

qarTuli kulturis kvireuli aTensI

ლიბია მუხუციანი

ქართველებს, ერთი და საბედნიეროდ არა ერთადერთი ძალიან ლამაზი სიტყვა გვაქვს, „ღღე-სასწაული“, ღღე, რომელსაც ლამაზი ოცნებების ასრულება შეუძლია. ღღე, რომელმაც ჩვეულებრივი ღღე სასწაულად შეიძლება გადაგვიტყოს. საბედნიეროდ, აქაური ქართველები განებზერებულები ვართ ღღესასწაულებით და მისი მთავარი სულის ჩამდგმელი, ათენის ქართული ინსტიტუტი და მისი დირექტორი, ბატონი ავთანდილ მიქაბერიძე გახლავთ.

ჩემი წერილებიდან ალბათ გახსოვთ, რამდენი ბუნდური წუთი უწუქებია ქართულ ინსტიტუტს აქაური ქართველებისათვის. ეს გახლდათ შარშან ჩატარებული, ქართული ხალხური სიმღერისა და ცეკვის სახელმწიფო ანსამბლ „რუსთავის“ და ქართული საეკლესიო საგალობლების, ხალხური სიმღერისა და ცეკვის ანსამბლ „ნეკრესის“ კონცერტები. აგრეთვე უამრავი საერთაშორისო ფესტივალი და საბერძნეთში მცხოვრებ და მოღვაწე ქართველ და უცხოელ მხატვართა გამოფენები.

ცოტა ხნის წინაც, ევროპული პროგრამა Equal-ის ფარგლებში და ათენის ნეა სმირნის მუნიციპალიტეტის ხელშეწყობით, გაიმართა თემატური გამოფენა – „თბილისი-ათენი-გოლოსი-თესალონიკი-თბილისი“; მისი თემა ასე განისაზღვრა: „მხატვრული სახეები, მოგონებები, შემოქმედებითი გზები“.

გახსანაზე დამსწრეთ მიმართა ნეა სმირნის მერმა, ბატონმა გიორგოს კუტელაჯიძემ. საპატიო სტუმრებს შორის იყვნენ: ევროპული პროგრამის წარმომადგენელი ქალბატონი დიმიტრა იუნი, ათენის უნივერსიტეტის პროფესორი ნიკოს ზიასი, ევრობანკის ვიცე-პრეზიდენტი, ლუკას პაპალიმასი, საქართველოს სამხედრო ატაშე ნიკოლოზ ხუნიკაშვილი.

გამოფენაში მონაწილეობდა 21 ხელოვანი საქართველოდან; მხატვრები: ნანა ალი-

ბეგაშვილი-კესილე, ზეიკო ბაშაღიშვილი, ლიანა ბერიძე-ბორისოვა, ზურაბ ბერძენიშვილი, რევაზ (კობა) გელაძე, ლევან გოგიტაძე, ავთანდილ თოფურია, ბესიკ კიკილაშვილი, ლელა მჭედლიშვილი, ირმა ქვლიციძე, თამარ რუსაძე-კესილე, რომან (როინ) ტვილდიანი, გიორგი ტულუმი, მზევანარ ლამბარაშვილი, მოქანდაკეები: გელა კესილი, ანასტასიოს კრატიდი, ელგუჯა მალულარია, თემურ მჭედლიშვილი, გიორგი შხვაცაბაია (კოლხი), გელა ქრისტოტიმოლი, მალხაზ ჩალაძე.

ამ გამოფენის გახსნიდან რამდენიმე დღეში გაიმართა ანსამბლ „ნეკრესის“ კონცერტი, რომელზეც აუღერდა ქართული ხალხური სიმღერები, საეკლესიო საგალობლები. შესრულდა ჩვენი ცეცხლოვანი ცეკვები.

კახურ „მრავალკუთხედი“, იბერული „მაყრული“ ენაცვლებოდა, თუმშურ „სატრფალი“ – მოხვეური მელიოდიები; ცეკვა „აჭარულს“ – „სევანური“; „სულიკოს“ შესრულებების დროს კი, მთელი დარბაზი ფეხზე წამოდგა და თვალცრემლიანმა მყურებელმა და „ნეკრესის“ წევრებმა ერთად ააუღერეს ეს უკვდავი სიმღერა...

ქართული კულტურის ამ კვირეულის განმავლობაში, იმართებოდა თამაშის ერთდროული სენსები ჭადრაკში, 10 დაფაზე. რომელშიც ცნობილი ქართველი მოჭადრაკეები: ნიკოლოზ მანაგაძე, ირმა ზურცილავა და საქართველოს დამსახურებული მწვრთნელი თენგიზ ხარლაშვილი მონაწილეობდნენ.

კვირეულის დასკვნით დღეს დილით, წმინდა თეოდორეს სახელობის ეკლესიაში, ცნობილი ბერძენი ზუცესის, მამა ტიმოთეოსა და ქართველი მამა თეოდორეს მიერ აღევლინა ქართულ-ბერძნული წირვა, სადაც საგალობლებს ანსამბლ „ნეკრესის“ წევრები ასრულებდნენ.

ქართული კულტურის კვირეულის გახსნა-დახურვას, რა თქმა უნდა, თან ახლდა ტრადიციული სუფრა, უგემრიელესი ქართული კერძებითა და ქართული ღვინით, რაზეც საზოგადოება „დოსკურიაში“ იზრუნა.

ათენი 2004 წ.

შევა „ოქროს ბურთს“ ჯაოლო მალდინის მიანიჭებდა...

ბიოგრაფია:

დაბადების თარიღი: 1976 წლის 29 სექტემბერი
 დაბადების ადგილი: ღვირკივშინა (კიევის ოლქი)
 სიმაღლე: 183 სმ
 წონა: 73 კგ
 ძირითადი ტიტულები: უკრაინის ჩემპიონი (1995, 1996, 1997, 1998, 1999); უკრაინის თასის მფლობელი (1996, 1998, 1999); იტალიის ჩემპიონი (2004); ჩემპიონთა თასის მფლობელი (2003); „ოქროს ბურთის“ ლაურეატი (2004).

გადაჭარბებული არ იქნება, თუ ვიტყვით, რომ ანდრეი შევჩენკო დღეს ერთ-ერთი ყველაზე ბედნიერი ადამიანია პლანეტაზე. „მილანისა“ და უკრაინის ნაკრების ფორვარდს მრავალწლიანი დაუღალავი შრომა დაუფასდა – წლეულს ის ევროპის საუკეთესო ფეხბურთელად დასახელდა და „ოქროს ბურთი“ გადასცეს. უფრო ადრე კი, შევას ამერიკელ მოდელს, კრისტინ პაზიკთან ვაჟიშვილი შეეძინა, რომელსაც ჯორდანი დაარქვეს. რაღა სჭირდება ახალგაზრდა კაცს ბედნიერებისათვის?... საყოველთაო დიდება, მილიონობით თავყანისმცემელი, წარმატებული კარიერა, ფული, მშვენიერი მეუღლე და გვარის გამგრძელებელი – უკრაინელმა ვარსკვლავმა თავისი შრომისმოყვარეობით ამ მდგომარეობას უკვე მიღწია და ახლა ისღა დარჩენია, რომ სიცოცხლით დატკბეს...

დიდი საფეხბურთო მწვერვალისკენ მიმავალ გზაზე ანდრეის უამრავი დაბ-

რკოლება ხვდებოდა. გასაკვირია, მაგრამ წლების წინ, კიევის ფიზკულტურის ინსტიტუტში შევჩენკომ ფეხბურთის სპეციალიზაციით მისაღები გამოცდა ვერ ჩააბარა. მიუხედავად ამისა, მწვრთნელებმა ნიჭიერი მოზარდი მანც შენიშნეს და კიევის „დინამოს“ მეორე გუნდში ჩარიცხეს. მანამდე, შევა ამავე კლუბის სპორტულ სკოლაში სწავლობდა და უკვე გამოირჩეოდა არაჩვეულებრივი დრიბლინგითა და გოლის გატანის უტყუარი ალლოთი. მას თავისუფლად შეეძლო, რამდენიმე მცველისთვის გვერდი აეგლო, მეკარეც ზედ მიეყოლებინა და გოლი ცარიელ კარში გაეტანა.

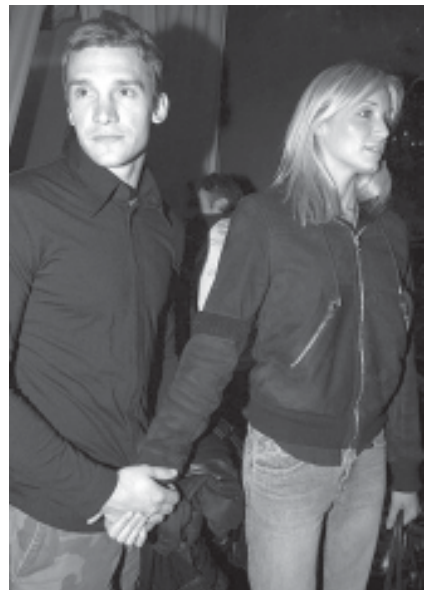
ანდრეი შევჩენკოს დიდ ფეხბურთელად ჩამოყალიბებაში უდიდესი წვლილი ცნობილმა უკრაინელმა მწვრთნელმა და ათწლეულების მანძილზე კიევის „დინამოს“ თავკაცმა, ვალერი ლობანოვსკიმ შეიტანა.

„ის დიდი ადამიანი და ფანტასტიკური მწვრთნელი იყო. მან ძალზე მნიშვნელოვანი როლი შეასრულა ჩემს ცხოვრებაში, არა მარტო მინდორზე, არამედ მის მიღმაც. ვალერი ლობანოვსკიმ ხელი შემიწყო იმაში, რომ ძლიერ პიროვნებად ჩამოყალიბებულიყავი. ჩემს მიღწევებში მას უდიდესი წვლილი მიუძღვის“, – ამბობს ანდრეი შევჩენკო, რომელმაც 2003 წელს „მილანთან“ ერთად ჩემპიონთა ლიგაში გამარჯვების შემდეგ, პრესტიჟული ვეროთასი სამშობლოში ჩაიტანა და ლეგენდარული მწვრთნელის ძეგლიც მოინახულა. „ამ გამარჯვებას ვალერი ლობანოვსკის ვუძღვნი“ – დასძინა მაშინ გოლეადორმა.

1999 წელს, როდესაც „მილანმა“ ანდრეი შევჩენკო 25 მილიონ დოლარად შეიძინა, კლუბის მიერ გადადგმულ ნაბიჯს ფეხბურთის არაერთი ქომაგი და მიმომხილველი სკეპტიკურად შესვდა. დღეს კი, იტალიაში ველარავინ იტყვის, რომ სილვიო ბერლუსკონის მიერ უკრაინელის საფასურად გადახდილი თანხა, ფუჭად გადაყრილი იყო. „ოქროს ბურთის“ მოპოვება არა პირადი, არამედ გუნდური მიღწევაა. მარტო, ასეთ დიდ წარმატებას ვერასოდეს მივალწევდი. მართალია, ძალიან სასიამოვნოა ის, რომ ევროპის საუკეთესო მოთამაშედ სწორედ მე დამასახელეს, მაგრამ არასოდეს დავივიწყებ – ნების-

ანთა დიდი ჯგუფის დამსახურებაა. რაც შეეხება „ოქროს ბურთისადმი“ ჩემს დამოკიდებულებას, ჩემი გადასაწყვეტი რომ ყოფილიყო, ამ პრის ისეთ დიდ სპორტსმენს გადავცემდი, როგორც პაოლო მალდინია. „მილანის“ კაპიტანმა იტალიის და საერთოდ, მსოფლიო ფეხბურთის განვითარებაში უდიდესი წვლილი შეიტანა“, – ამბობს შევა, რომელიც არც უკრაინაში მიმდინარე პოლიტიკური პროცესებისადმი გულგრილია: „მე ფეხბურთელი ვარ და არა პოლიტიკოსი და ამ საკითხზე საუბარი არ მსურს. ძალიან ველეავ ჩემს ქვეყანაში მიმდინარე მოვლენების გამო. პირველ რიგში, უბრალო ადამიანების ბედი მაწუხებს, რომლებიც ასეთ ვითარებაში ყველაზე მეტად ზარალდებიან ხოლმე. ჩემი ხალხისთვის ვთამაშობ და ვიცი, თუ რამხელა ბედნიერება მომაქვს უკრაინელებისთვის მაშინ, როდესაც გოლები გამაქვს“.

მიუხედავად წარმატებული საფეხბურთო კარიერისა, ანდრეი შევჩენკო თავის უმთავრეს საზრუნავად ახალშექმნილ ოჯახს მიიჩნევს: „ეს წელი ჩემთვის ძალზე მნიშვნელოვანი იყო. პირველი ვაჟიშვილი შემეძინა. მე და ჩემს მეუღლეს კრისტინს გვსურს, რომ ისეთივე ჯანმრთელი და ბედნიერი ოჯახი გვქონდეს, როგორც პაოლო მალდინის აქვს. მყარი ოჯახის შექმნა ადამიანის ცხოვრებაში უმთავრესი მისიაა“.

ბინდათ შედეგი? გააკითხე რეკლამა „გზაში“!

შავიკრიტიკის საერთაშორისო: მიხვალდი მამას ერთი ფოტო 200 ათასი გირვანჯა სტარლინგი ღირს!

მას შემდეგ, რაც მარია შარაპოვამ უიმბლდონის ტურნირში გაიმარჯვა, იგი რიგითი რუსი გოგონადან, მსოფლიო ჩოგბურთის სუპერვარსკვლავად და სექსისიმბოლოდ იქცა. 17 წლის სპორტსმენი უცაბედად საყოველთაო ყურადღების ცენტრში მოექცა, თანაც მისით არა მხოლოდ ყვითელი პრესა და საზოგადოება, არამედ ცნობილი ფირმებიც დაინტერესდნენ. ერთი სიტყვით, მთელი ცივილიზებული სამყარო „მარიამანიამ“ მოიცვა.

ბოლო წლების განმავლობაში, სპორტის სამყაროში მთავარ სექსისიმბოლოდ ანა კურნიკოვა მიიჩნეოდა. სწორედ მისი წყალობით, ქალთა ჩოგბურთის პოპულარობა უსაზღვროდ გაიზარდა. შეიძლება, ევროპასა და ამერიკაში რიგით მოქალაქეს რუსეთის პრეზიდენტის სახელი არ სცოდნოდა, მაგრამ კურნიკოვა ყველასათვის ცნობილი იყო. ასეთ პოპულარობას ანა საპრომოუტერო კომპანია Octagon-ს უნდა უმადლოდეს. „ანა კურნიკოვას“ ბრენდის წარმატება მოსვენებას არ აძლევდა სამენეჯერო კომპანია IMG-ის, რომლის თავკაცი, მარკ მაკკორმიკი რამდენიმე წლის განმავლობაში ეძებდა გოგონას, ვისგანაც მეგავარსკვლავს შექმნიდა. თანაც, ახალი სექსისიმბოლო არა რუსი, არამედ ამერიკელი უნდა ყოფილიყო. გავიდა დრო, მაგრამ აშშ-ში შესაფერისი კანდიდატურა ვერ გამოიძებნა, მაშა შარაპოვა კი მაკკორმიკის მოთხოვნებს გარეგნობითაც, ნიჭითაც და შრომისმოყვარეობითაც აკმაყოფილებდა. მიუხედავად ამისა, IMG-ის თავკაცი დიდი ხნის მანძილზე, შარაპოვას მაინც უგულუბელოვდა. ამომავალ რუს ვარსკვლავს მხოლოდ მას შემდეგდა მიაქციეს ყურადღება, რაც მაკკორმიკი ლოგინად ჩავარდა და დაუხმარებლად ფეხზე აღვომას ვეღარ ახერხებდა.

იშოვიდნენ. თუ ვინმე ფიქრობს, რომ მაშა შარაპოვას არავისი ემინია და მხოლოდ თავისი მებრძოლი ხასიათის წყალობით ამარცხებს ანასტასია მისკინას, ლინდსეი დევენპორტსა და სერენა უილიამსს – ძალიან ცდება. რუსი ლამაზმანის ჯანმრთელობაზე სამედიცინო კლინიკები ზრუნავენ, მისი კვებისა და ენერჯის ადღვენის პროგრამას საუკეთესო სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტები ადგენენ. უიმბლდონის ტურნირზე მაშას ასპარეზობას IMG-ის ავენტების, ექიმისა და მასაჟისტის გარდა, მხოლოდ მისი ახლობლები – მამა, კოლეუმბიელი მწვრთნელი მაურიციო პადალა და ფიზიომომზადების ხელმძღვანელი მარკ ველინგტონი ესწრებოდნენ, ხოლო საჩოგბურთო სამყაროში ისეთი ცნობილი პერსონები, როგორებიც ნიკ ბოლელტერი და რობერტ ლენსდორფი არიან, მატჩს მხოლოდ ტელევიზორის მეშვეობით ადვენებდნენ თავალს (შეგახსენებთ, რომ ნიკ ბოლელტერის საჩოგბურთო აკადემიაში მარია შარაპოვა აშშ-ში ჩასვლისთანავე მიიღეს). „ბაბუა ნიკი“, როგორც მას იქ უწოდებენ, მიიჩნევს, რომ სულ მალე, მისი აღზრდილი, მსოფლიოს პირველი ჩოგანი გახდება.

პროექტი „მარია შარაპოვა – სუპერვარსკვლავი“ დაამტკიცეს, IMG საქმეს შეუდგა. ეს იყო რამდენიმე წლის წინ, უფრო ზუსტად – მაშინ, როცა მაშა 11 წლის გახლდათ. ახლა კომპანია თავისი შრომის ნაყოფს იმეის და როგორც ვარაუდობენ, უახლოეს მომავალში, კიდევ უფრო მეტს მოიძიებს: ექსპერტთა პროგნოზებით, მსოფლიოში ყველაზე მაღალანაზღაურებად სპორტსმენ გოგონად ქცეული შარაპოვა უკვე ერთი წლის შემდეგ, შემოსავლით, წელიწადში 100-მილიონიან ზღურბლს გადააბიჯებს!..

65 წლის რობერტ ლენსდორფის ხელში კი, რომელმაც პიტ სამპრასი და ლინდსეი დევენპორტი აღზარდა, შარაპოვა 1998 წელს მოხვედრილა. ლენსდორფს რუსი გოგონას აგნტიისთვის შემდეგი სექმა შეუთავაზებია: მაშა მასთან, როლინგ-ჰილზზე (კალიფორნია) ორი კვირით უნდა მისულიყო, შემდეგ უკვე ბრადენტონში (აკადემია) 2-3 კვირით გაემგზავრებოდა და ისევ უკან დაბრუნდებოდა. ასე უნდა გაგრძელებულიყო მანამდე, სანამ შარაპოვა 14 წლის არ გახდებოდა...

როდესაც მარია პროფესიონალურ ტურნირზე პირველად გამოჩნდა, რუსეთის ჩოგბურთის ასოციაციის პრეზიდენტს შამილ ტარპიშჩევს უთქვამს: „იგი კურნიკოვაზე მაგარი იქნება“. ასეც მოხდა. ეს გოგონა არა მხოლოდ თვალში საცემი სილამაზით, გრძელი, მოხდენილი ფეხებითა და შრომისუნარიანობით იყო დაჯილდოებული. მას დიდი სპორტული პოტენციალი ჰქონდა, რომლის რეალიზებასაც პროფესიონალურ სპორტში მისვლისთანავე შეუდგა. 17 წლის ასაკში, მაშამ უიმბლდონის ტურნირში გაიმარჯვა. IMG-ის მესვეურებისთვის კი, ნათელი გახდა – რუსი გოგონას საშუალებით ისინი მილიონებს

ლენსდორფი ყოველთვის საკუთარი მეთოდით მუშაობს ახალგაზრდებთან. ის აღსაზრდელს კორტზე ეთამაშება და ყოველთვის თავად ასრულებს დარტყმებსა და ჩაწოდებებს. „ამ გოგონაში კორტის შეგრძნების საოცარი უნარი აღმოვაჩინე, თანაც ის შეცდომასაც იშვიათად უშვებდა“, – ამბობს ამერიკელი.

3 წლის წინ, მარიასთან იოგას სპეციალისტმა სიბელ ბოსმა დაიწყო მუშაობა, რომლის კლიენტიც, NBA-ს არაერთი მოთამაშე იყო. „შარაპოვამ გადაწყვიტა, რომ იოგა თავისი ცხოვრების ნაწილად ექცია, – ამბობს ბოსი, – ამ დისციპლინის საშუალებით მას საკუთარი სხეულის დაჭიმვისა და მოღუნების მანძი მიეცა და უფრო მოქნილი, თავისუფალი გახდა. უიმბლდონის ტურნირის მსვლელობისას, მატჩების წინ, მარია

რამდენიმე დამაბალანსებელ პოზას ასრულებდა, რათა თამაშზე კონცენტრაცია გაედლიერებინა. ფინალურ შეხვედრაში გამარჯვების შემდეგ, როდესაც იგი კორტზე დაეცა და ხელები ზეცისკენ ატყურო — ეს სხვა არაფერი იყო, თუ არა „გმირის პოზა“.

უიმბლდონის ტურნირის შემდეგ, მარია შარაპოვაზე პაპარაცებმა ნამდვილი ნადირობა დაიწყეს. 200 ათასი გირვანქა სტერლინგით დასაჩქერდება ის, ვინც რუს ლამაზმანს ფირზე დელიშობილად პირველი აღბეჭდავს. ხოლო თუ ფოტომონადირე მასს მეგობარ ბიჭთან ინტიმური ურთიერთობის მომენტშიც წაასწრებს, მისი ჰონორარი კიდევ 50 ათასით გაიზრდება. შესაძარებლად იმასაც გაცნობებთ, რომ ანასტასია მისკინასა და მისი ბოიფრენდის, ჰოკეისტ სტეპანოვის პაემნის ამსახველი ფოტო მხოლოდ 10 ათას გირვანქად შეაფასეს...

სამყარო „შარაპოვამანიაში“ მოიცვა. სოჭში კი, მარიას ბიძაშვილი, დაშა შარაპოვა იზრდება, რომელიც ჩოგბურთის ვარსკვლავს საოცრად ჰგავს. თანაც, დაშა მარიას პირველ მწვრთნელთან იური იუდკინთან უფლება ჩოგბურთის საიდუმლოებებს. უიმბლდონის ტურნირის ტრიუმფატორის მსგავსად, ის ძალზე ნიჭიერი და შრომისმოყვარეა. აი, ფოტოგადაღებას კი, დაშას უკრძალავენ. როგორც ჩანს, ამ უკანასკნელსაც „შარაპოვას პროექტში“ ჩართვას უპირებენ. ერთი სიტყვით, ახალი ზღაპრული ამბავი იწერება — ამჯერად დაშასთვის. ამ ზღაპარში კი, რაც შეიძლება ნაკლები რეალური ფაქტი უნდა იყოს — ეს ვარსკვლავად ქცევის პროცესში დაუწერელი კანონია. სწორედ ამიტომაც, მარიას ბიძა თავის ვოგონას ფოტორეპორტიორებსა და კორესპონდენტებს არიდებს.

გემის მიხედვით, მარიას აღმასვლა აშშ-ის ღია პირველობაზეც უნდა გაგრძელდებოდა, მაგრამ მოულოდნელად, მეოთხედფინალში შარაპოვამ ტურნირის მთავალ გამარჯვებულთან, სვეტლანა კუზნეცოვასთან წააგო. სხვადასხვა ექსპერტის მოსაზრებით, ეს წაგება რუს ლამაზმანს, საერთო ჯამში, 15-20 მილიონი დოლარის ღირებულების გაუფორმებელ კონტრაქტებად დაუჯდა...

აოლინი მომღერლობას აპირებს

„მანჩესტერ იუნაიტედის“ ფორვარდ უეინ რუნის საცოლემ კოლინ მაკლაფლინმა მომღერლობა მოისურვა, თანაც, როგორც ჩანს, კარიერის შექმნას თავისი ბოიფრენდის ფულით აპირებს. ორი თვის წინ, კოლინი ლივერპულის ერთ-ერთ ხმის ჩამწერ სტუდიაში ყოფილა მისული, სადაც მისთვის უთქვამთ, რომ შესანიშნავი ხმა აქვს. ამიტომ ინგლისელი ფორვარდის საცოლეს საქმე აღარ გადაუდვია და უმაღლვე შესდგომია ჯენიფერ ჯონთან ვოკალის გაკვეთილებზე

სიარულს. „ჯენიფერი ამბობს, რომ კოლინს ყოველგვარი დამაბვის გარეშე შეუძლია სიმღერა, — იტყობინება მაკლაფლინის ერთ-ერთი მეგობარი, — მას ეს პროფესია იტაცებს და რამდენიმე კომპოზიცია უკვე ჩაწერა კიდევც. გარდა ამისა, მის განკარგულებაში ზომ დიდი დრო და ფულიცაა“.

ანას საყვარელი იაპონიაში ეახლა

ვიდრე გერმანიის ეროვნული ნაკრები იაპონიის გუნდთან ამხანაგური მატჩის ჩასატარებლად ემზადებოდა, ოლივერ კანი თავის მეგობარ ქალ ვერენა კერტთან ერთობოდა. თუმცა, ამ გარემოებას ბუნდეს-ნაკრების თავკაცი იურგენ კლინსმანი სულაც არ გაუღიზიანებია. „გამოვიტყდებით, ჩემთვის არავის უცნობებია, რომ ვერენა ვარჯიშზე მოვიდოდა, — ამბობს კლინსმანი, — მაგრამ ეს ჩემს პრინციპებს სულაც არ ეწინააღმდეგება. მოთამაშეებს უფლება აქვთ, ვისთანაც სურთ, იმასთან გაატარონ თავისუფალი დრო. ჩემთვის მნიშვნელობა არა აქვს, ეს მათი მამა იქნება, მმა თუ საყვარელი“. ასე რომ, კერტი კანს იაპონიაში ეახლა და ამომავალი მზის ქვეყანაში მაღაზიების გარდა, 269 მეტრის სიმაღლის ცათამბჯენიც მოინახულა.

ცნობილი მსახიობი და მომღერალი ეკა კახიანი ვეგეტარი-
ანელი ყოფილა და გამონაკლისს მხოლოდ ახალ წელს
უშვებს — საცივს მიირთმევს. სამზარეულოში კი ტრიალებს,
მაგრამ უმეტესად, როგორც დედის თანაშემწე... როგორ
ხვდებოდა ბავშვობაში ახალ წელს, რას სთხოვს თოვლის
ბაბუას მისი პატარა ქალიშვილი, რა შეიძინა მაიმუნის
წელიწადში და რა ვითარებაში აპირებს მამლის წლის პირვე-
ლ წუთებთან შეხვედრას — მისი ინტერვიუდან შეიტყობთ.

ეკა კახიანი: ახალწელს ღამეს ანაბ-ნაბი სიჩხილი კახიან ბლეს

ეკა მინდაეკ

— დღესასწაულებს შორის ბავშვო-
ბიდან, ყველაზე მეტად ახალი წელი მიყ-
ვარს. ისე მიხარია ახალი წლის დადგო-
მა, როგორც პატარა ბავშვს. მართალი
გითხრა, ცოტა გული მწყდება, წლები
რომ მემატება. მაგრამ როდესაც ჩემს
შვილებს ვუყურებ, ძალიან მიხარია, რომ
ტყუილად არ მიცხოვრია...

— თოვლის ბაბუას თუ გჯერო-
და ბავშვობაში?

— როგორც ყველა ბავშვს, მეც მჯეროდა
ზღაპრების და თოვლის ბაბუის. დიდხანს
მეგონა, რომ ყოველი ახალი წლის ღამეს
ჩემად მოდიოდა თოვლის ბაბუა სურ-
ჯინით და საჩუქრებს მიტოვებდა. ამიტ-
ომ გაღვიძებისთანავე სასწრაფოდ ბალიშს
ვწევდი და მის ქვეშ ყოველთვის საჩუ-
ქრების შეკვრა მხვდებოდა. ცოტა რომ
წამოვიზარდე, გავიგე, რომ საჩუქარს თოვ-
ლის ბაბუა კი არა, შშობლები დებდნენ
და ეს ყველაფერი ბავშვური ფანტაზიები
იყო, ძალიან გული დამწყდა. დღეს კი
თოვლის ბაბუის სჯერა ჩემს ვოკონას,
რომელიც ხუთი წლის არის. სხვათა

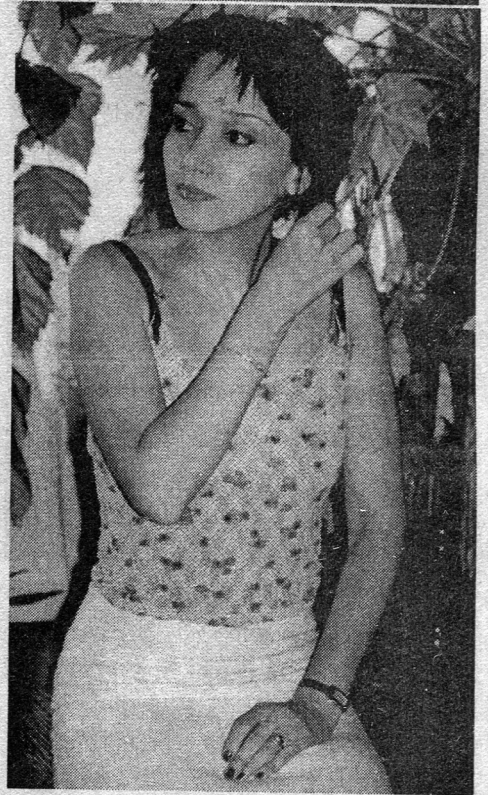
შორის, გუშინ მივწერეთ წერილი თოვ-
ლის ბაბუას. ის მკარნახობდა და მე მის
სურვილებს ვიწერდი, ბოლოს კი მივაწ-
ერე — 5 წლის ქეთო თოფურიძე. შემდეგ
მოვიკიდე ამ წერილს ხელი და მის თვალ-
წინ ჩავაგდე საფოსტო ყუთში. ქეთო ამ
სურვილების ასრულებას მოუთმენლად
ელოდება... მას რომ ვუყურებ, ჩემი თავი
მასხენდება. მეც ხომ მასავით ველოდე-
ბოდი ახალი წლის ღამის დადგომას.

— უფრო ხშირად, რა გინდო-
და, თოვლის ბაბუას რომ მოეტანა
შენთვის?

— ძალიან მინდოდა, თოვლის ბაბუას
ბევრი კანფეტი და სათამაშო მოეტანა.
ეს ჩემმა შშობლებმა იცოდნენ და ზუს-
ტად იმას მიღებდნენ ბალიშის ქვეშ, რაც
მიყვარდა.

— ნაძვის ხის მორთვაში თუ
მონაწილეობდი ხოლმე?

— კი, როგორ არა. ნაძვის ხეს ძირი-
თადად, მე და ჩემი ძმა ვრთავდით. ამაში
უფროსები არ ერეოდნენ. ეს ჩვენთვის
ერთ-ერთი საყვარელი პროცესი იყო. ვდ-
გამდით დიდ ნაძვის ხეს, უამრავი სათამა-
შოთი ვრთავდით და გარედან ფიფქებს

ვაყრიდით, ქვემოთ კი პატარა თოვლის
ბაბუას ვათავსებდით. დღეს ამას ჩემი
შვილები აკეთებენ. სანამ პატარები იყვნენ,
მეც ვეხმარებოდი, ახლა კი აღარ ვერევი
ამ საქმეში. სხვათა შორის, ნაძვის ხეზე
დღემდე ვკიდებთ ჩემი ბავშვობის დროინ-
დელ სათამაშოებს. მე მათ განსაკუთრე-
ბულად ვუფრთხილდები. როცა ასეთ სათა-
მაშოებს ნაძვის ხეზე დავინახავ, მაშინვე
ჩემი ბავშვობა მასხენდება.

— ყოფილხარ თუ არა მეკვლე,
ახალი წლის ღამეს?

— კი. 2 წელი ზედიზედ მივდიოდი
ჩემს მეზობელთან, რომელსაც ასევე კარ-
გი ფეხი აქვს ჩემთვის. ამიტომ, ჯერ მე
ვიყავი მისი ოჯახის მეკვლე, ხოლო შემ-
დეგ ის მოდიოდა ჩემთან.

— თქვენს ოჯახში თუ არის
მეკვლის ტრადიცია?

— რა თქმა უნდა. ყოველწლიურად
ჩვენი ოჯახის მეკვლეები ჩემი შვილები
არიან. 12 საათი რომ შესრულდება, ვუ-
ლოცავთ ერთმანეთს, ხოლო შემდეგ ბავშ-
ვები იღებენ ტკბილეულს, გარეთ გადიან,
რამდენიმე წუთში უკან შემოდიან, ყრიან
შოკოლადებს და ამბობენ: შემოვლგი ფეხი
— გწყალობდეთ ღმერთი!

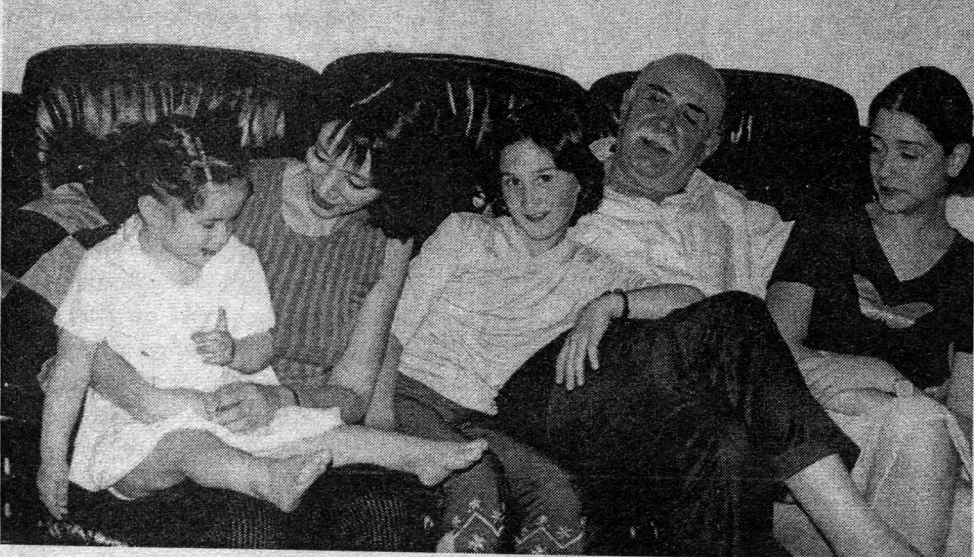
— ამბობენ, ნამდვილი მეკვლე
ბარბარობის დღეს შემოსული სტუ-
მარიაო.

— მართალი გითხრა, მეც მჯერა ამის.
მე ამ დღეს შემთხვევით შინ მოსულ
ადამიანს ვერ შემოვუშვებ, ვინც არ უნდა
იყოს ის, — ჯერ ჩემი შვილები უნდა
შემოვიდნენ და მერე ის ადამიანი.

— გჯერა თუ არა, რომ ახა-
ლი წლის ღამეს, ჩაფიქრებულნი
სურვილი ასრულებდა?

— ალბათ. 12 რომ შესრულდება და

მე მის სურვილებს ვიწერდი, ბოლოს კი მივაწერე — 5 წლის ქეთო თოფურიძე. შემდეგ
მოვიკიდე ამ წერილს ხელი და მის თვალწინ ჩავაგდე საფოსტო ყუთში (კახიანების ოჯახი)

წელს კი, მე ცალკე ოჯახი მაქვს. ვეცდები, ისე გავაკეთო ყველაფერი, როგორც დედა აკეთებს...

შამანურის ჭიქას რომ მივაჭახუნებ, იმ წამსვე ჩავიფიქრებ ხოლმე სურვილს და შემდეგ ვსვამ. რა ვიცი, მე მჯერა, რომ ამისრულდება...

— როგორი იყო შენტვის 2004 წელი?

— ძალიან კარგი და ვისურვებდი, რომ ასეთივე კარგი წელი ყოფილიყო 2005-იც.

— იქნებ, გაიხსენო შენტვის დაუფინცარი, ახალი წლის დამე?

— ყველაზე უჩვეულო ახალი წელი 1985-ის დამლევს იყო: სამშობიაროში ვიყავი. ნინი დაიბადა 27 დეკემბერს და 31 დეკემბერს ჩვენ ჯერ კიდევ სამშობიაროში ვიყავით. ეს იყო ჩემთვის ყველაზე ბედნიერი ახალი წელი და ყველაზე დიდი საახალწლო საჩუქარი. 2 იანვარს კი, ბედობის დღეს, სახლში მოვედი.

— ეკა, როგორი კულინარი ხარ და მონაწილეობ თუ არა საახალწლო სამზადისში?

— ოჯახში კერძებს ყოველთვის დედა ამზადებს. მეც, რა თქმა უნდა, პატარაობიდან, ყოველთვის ვეხმარები. ყველაზე მეტად ნიგუზის დაჭრა მიყვარდა, იმიტომ, რომ ვიცოდი — ძალიან გემრიელი გოზინაცი გვექნებოდა. ახლა დედას ჩემი შვილებიც ეხმარებიან. ისინი ძალიან ლამაზად შლიან სუფრას. ვცდილობთ, რომ ის ფერი ან ის ჰოროსკოპის ნიშანი დომინირებდეს საახალწლო სუფრაზე,

რომელიც დამდეგ წელს „უყვარს“...

— კერძებიდან მაინც რისი მომზადება გეხერხება?

— მართალი ვითხრა, დამოუკიდებლად ჯერ არაფერი მომიმზადებია. სულ დედაჩემი აკეთებს ყველაფერს. მას იმდენად „გემრიელი“ ხელი აქვს, რომ ჩარევას საჭიროდ არ ვთვლი. მე სამზარეულოში ტრიალი აქამდე არც დამჭირვებია. ალბათ იმიტომ, რომ მშობლებთან ერთად ვცხოვრობდი. წელს კი, მე ცალკე ოჯახი მაქვს. ვეცდები, ისე გავაკეთო ყველაფერი, როგორც დედა აკეთებს. სხვათა შორის, ჩემთან ჩემი დედაძილი ცხოვრობს, რომელიც ასევე გემრიელ კერძებს ამზადებს და ალბათ წლებგანდელი საახალწლო სუფრის მომზადებაში ის დამეხმარება.

— საახალწლო სუფრა სრულიად გამორჩეულია. ყველაზე მეტად რომელი კერძი გიყვარს?

— მიუხედავად იმისა, რომ ვეგეტარიანი ვარ, ძალიან მიყვარს საცივი. ჩემს თავს უფლებას ვაძლევ, წელიწადში ერთხელ მაინც ვჭამო ხორციანი კერძი. საცივი მართლაც, უგემრიელესი გამოსდის დედას. კიდევ გოზინაციც ვვიყვები.

— ახალ წელს ჩვეულებრივ, სად ხვდები ხოლმე?

— ბოლო ორი წელია, ქუჩაში ვხვდები — კერძოდ, რუსთაველზე გამართულ კონცერტზე. სხვათა შორის, ქუჩაში შეხვედრაც ძალიან კარგად დამეხდა.

— წელს სად შეხვდები?

— მართალი ვითხრა, ჯერ არ ვიცი. ალბათ, ისევ რაღაც კონცერტში მივიღებ მონაწილეობას. თუ — არა, უკეთესი იქნება, რადგან აქეთ-იქით სირბილი ძალიან მძლის. გარდა კონცერტისა, ალბათ დაგვადები ჩემს ახალ სახლებში — ხან ერთში, ხან — მეორეში; იმედსაც ახალი სახლი აქვს და მეც, ასე რომ, წელს დიდი ახალმოსახლება გვაქვს... გვიან, ალბათ, მეგობრებთან ერთად სადმე კლუბშიც წავალ. შარშან მაგალითად, კონცერტიდან, უცნობთან აუდიო საგურამოში და იქ ვიმხიარულეთ. წელს, ჯერ ვერ გეტყვი, რას ვიზამთ.

გეგმავლთ თუ ხჩა თმის შიჩი და ყველაზე დიდი გეცტომეა ჭაღაჩის გეღეგჰისას

არავის მოსწონს და ალბათ არც არავინ დათანხმდება ატაროს ერთი და იმავე ფერის კაბა. მაშინ, რატომ უნდა ვიაროთ მთელი ცხოვრება ერთი და იმავე ფერის თმით? თანაც, სულ მალე ახალი წელიც მოგვიკაკუნებს და იქნებ, იმიჯის შეცვლა ჯობდეს? გნებავთ, შეიცვალოთ თმის ფერი? პრინციპში, თუ თქვენი თმის ფერი არ მოგწონთ, ე.ი. მზად ყოფილხართ, რადიკალური ცვლილებებისათვის, მაგრამ ეს პროცედურა გარკვეულ სირთულეებთანაა დაკავშირებული. რჩევისათვის ერთ-ერთი სალონის სტილისტს — მადონას მივმართეთ.

ლიპა ქაჩაია

— თუ გსურთ, ცოტათი გამოაცოცხლოთ თქვენი თმა, მაშინ შეიცვალეთ ის ნატურალური — ვთქვით, ყვეისფრით.

— როგორ ვიპოვოთ სასურველი ფერი, რომელიც არა მარტო ჩვენს ხასიათს შეესაბამება, არამედ მოგვისდება კიდევ?

— გადახედეთ ქალთა მოდურ ჟურნალებს, გადაათვალიერეთ თქვენი ფერადი ფოტოსურათები, მოიზოქეთ სხვადასხვა ფერის პარიკი, თანაზრობით, ძალიან ისეთ საპარიკმხერობებში, სადაც საშუალება მოგეცემა (კომპიუტერის მეშვეობით), იხილოთ თქვენი სასურველი თმა. პროფესიონალები დაგეხმარებიან ფერის არჩევაში, რომელიც არა მარტო მოგიხდებათ, არამედ თქვენს ხასიათთან შესაბამისობაში მოვა. თმის ფერის შეცვლა უზოგობესია, დავიწყით ადვილად ჩამოსაბანი ტონიკ-შამპუნებით.

— რატომ მაინცდამაინც ტონიკ-შამპუნებით?

— ის მოგცემთ შესაძლებლობას, იოლად გამოასწოროთ შეცლომა. ზოგიერთი საღებავის ჩამოცილება საოცრად ძნელია, განსაკუთრებით — მუქი ფერების. ტონიკ-შამპუნი არის თმის გასამუქებელი საშუალება, რომელიც არ შეიცავს ამიაკსა და წყალბადის ზეჟანგს („პერეჟისს“). ის ღებავს თმის მხოლოდ ზედა ფენას და მოდურ ელფერსა და ბზინვარებას სძენს მას. ტონიკი გამორჩევა მსუბუქი მოქმედებით და არანაირ ზიანს არ აყენებს თმას. თუმცა, აქვს მინუსიც: არ შეუძლია თმის გაღივება, 3-4 დაბანის შემდეგ, კარგავს ეფექტს და ჭადარის მხოლოდ 15%-ს ღებავს.

— სხვა საღებავებზე, რომლებიც

ფ რ ა ზ ე ბ
თუ ქალი გრძნობს, რომ ფრთები ესხმება, ე.ი. მას კარგი დედამთილი ჰყოლია.
მარლენ დიგრიხი

— როცა ოჯახურ პირობებში თმის შეღებვას გადავწყვეტთ, პირველ რიგში, რას უნდა მივაქციოთ ყურადღება?

— შეღებვის წინ, ყურადღებით წაიკითხეთ საღებავის ინსტრუქცია; კანზე (მაკის შიგნითა მხარეს) რამდენიმე წვეთი საღებავი დაიწვეთეთ და შეამოწმეთ, იწვევს თუ არა ალერგიას? შეიღებეთ თმის პატარა ნაწილი, რათა გაიგოთ, თუ რა ფერი გამოგივათ; მოშადებული მას მცირე გამოიყენეთ, ნარჩენები კი გადაღვარეთ; შეღებვის შემდეგ, თმს სპეციალური შამპუნით დაიბანეთ. კარგია ასევე, თბილ წყალში გახსნილი, ცოტათუნო ძმრის თავზე გადავლება; თუ ამის საჭიროება დადგა, თმის ბალზამით და მცენარეული ნიღბებით მკურნალობა არასოდეს გადადოთ.

— თმაში ჭკარის მოცულობის გარკვევა არცთუ ისე ძნელია. ამას თვალის ერთი შეველებითაც კარგად ვამჩნევთ. თუ ჭკარა 50%-ზე მეტია, უმჯობესია, მაკითხოთ სილამაზის სალონს. მაგრამ თუ ახლახან შეეპარათ ჭკარა, აირჩიეთ მატონიზებული საღებავი, რომელიც თქვენს თმაზე 2 ტონით ღიაა.

ყველაზე დიდი შეცდომა ჭკარის შეღებვისას არის მცდელობა, დაიბრუნოთ ბუნებრივი ფერი. იცოდეთ, მუქი ფერი აბერებს. ბუნებრივი ფერის გამოყვანა ძალიან ძნელია. თმის ერთ ფერზე დასაყენებლად საჭიროა თმის გაუფერულება (წელიწადში ერთხელ). ამის შემდეგ, კარგად უნდა შეიღებოთ ოპტიმალურ ტონზე. იმისათვის, რომ მოვლილად გამოიყურებოდეთ, თმის ძირები (რომელიც 1-2 სანტიმეტრი იზრდება) თვეში ერთხელ უნდა შეიღებოთ იმავე საღებავით.

— რატომ არ უნდა დავიბანოთ თმა შეღებვის წინ?
— ძვრადი საღებავით შეღებვის წინ, 2-3 დღე თმა არ უნდა დავიბანოთ, რადგან ნატურალური ცხიმები თმას იცავს და მას აცოცხლებს. ასევე არ უნდა გამოიყენოთ ბალზამიანი შამპუნები, შეღებვამდე ერთი კვირის განმავლობაში: ბალზამი საღებავს თმაში შეღწევის საშუალებას არ აძლევს. ასევე, არ უნდა შეიღებოთ თმა ქიმიური დახვევიდან რამდენიმე დღეში. თმისთვის არ გამოიყენოთ წარბებისა და წამწამების შესაღები საშუალებები.

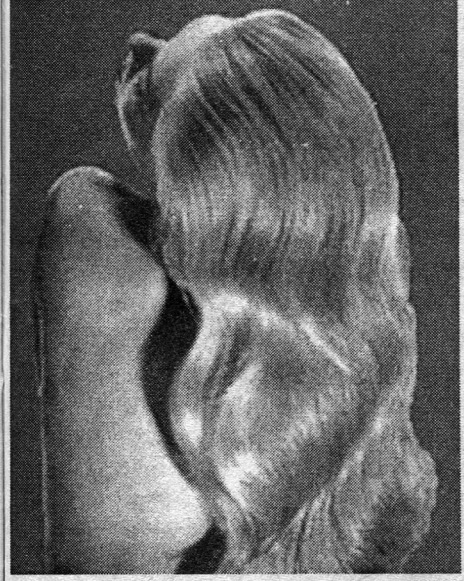
ამიასაკაც შეიცავს და წყალბადის ზეჟანგსაც, რითი თქმა შეგიძლიათ?

— ეს არის გრძელვადიანი შეღებვისათვის განკუთვნილი ძვრადი საღებავი. ის აღწევს თმის ზედა და შუა ფენებში, აღიკვეთს ბუნებრივ პიგმენტებს, ხელს უწყობს თმაში ასალი პიგმენტების შეღწევას და ამ პიგმენტების ძვრადობას. ასეთი ტიპის საღებავები არ ჩამოირეცხება, გამოიყენება თმის ფერის რადიკალურად შესაცვლელად, ჭკარასაც ადვილად ერევა. სამაგიეროდ, ის ასუსტებს თმის ღერებს და ძირებს, რომლებიც თვეში ერთხელ უნდა შეიღებოთ.

— მაგრამ არსებობს საღებავები, რომლებიც მხოლოდ წყალბადის ზეჟანგს შეიცავს.

— ასეთი საღებავები მთლიან თმის ან მისი ცალკეული ნაწილების შესაღებლად გამოიყენებული. მისი გამოყენება შეიძლება თმის ქიმიური დახვევის შემდეგაც. თმა საღებავს ინარჩუნებს 24-ჯერ დაბანის მერეც, თუმცა გარკვეული პერიოდის შემდეგ, მინც ხდება მისი ჩამორეცხვა. მას არ ძალუძს თმის გაღებვა და ჭკარის მხოლოდ 50%-ის ღებავს.

— ზოგ შემთხვევაში, ხდება ისეც, რომ პროფესიონალი სტილისტის მიერ

შერჩეული საღებავის მოხმარების შემდეგ, ვერ ვიღებთ სასურველ ეფექტს.

— მართალია. ზოგჯერ სასურველი ეფექტის ნაცვლად, მოშავო ფერს ვღებულობთ და ა.შ. აქ საღებავი არაფერ შუაშია. ეს დამოკიდებულია თქვენი თმის თავისებურებებზე; თმის სიჯანსაღეზე, მის სისმირეზე, ფერზე, სიგრძეზე. ზაფხულობით თმა ხუნდება; მას აშრობს ზღვის წყალი, ქლორი. რაც უფრო გრძელია თმა, მით უფრო მეტადაა შესაძლებელი, რომ იგი აჭრულდეს. მაგალითად, თმის ძირები მუქი ქერაა, ბოლოები კი — შავი. სალონებში პროფესიონალებს ზოგჯერ 2-3 ფერის ერთმანეთში შერევა უწყევთ, სასურველი ფერის მისაღებად. დილეტანტებს კი, ასეთი ექსპერიმენტების ჩატარება არ ძალუძთ.

— როგორ დავამარცხოთ ჭკარა?

ტერაპიტი

პოლივიტამინური მოზრდილბავისთვის

ვიტამინებისა და მინერალების კომპლექსი
(მაკრო და მიკროელემენტები)

ორგანიზმში მუშაობის პროცესების რეგულირებისთვის

ეფექტურია:

- ◆ პიკო- და ავიტამინოზების პროფილაქტიკისა და მკურნალობისთვის
- ◆ მინერალების დეფიციტის შესაწყობად
- ◆ არაბალანსირებული ან არასრულფასოვანი კვებისას
- ◆ გაღატანილი დაავადებების შემდგომ გამოჯანმრთლების პერიოდში
- ◆ პიკოთიკოზის პროფილაქტიკისთვის

სამკურნალო დოზები და მედიკამენტის მიღების ხანგრძლივობა რეკომენდებულია დადგინდეს ექიმის მიერ

პრენატალური მუცლისზე გაცემის ანტიცისა

30 ტაბლეტი ფლაკონში

საქართველოს ჯანდაცვის მინისტრის განკარგულებაში

შეარმოებულია: საგნული, ჩეკოვო, ა.შ.შ.

ლუბა ელიაშვილი

„ეს მძაფრი და ამავდროს ხალისიანი დეტექტივია... გარემოებათა გამო, ჟურნალ „რეიტინგის“ ჟურნალისტი მარიანა ნიორაძე, იგივე ნიორა, „დინამოს“ სტადიონზე ცნობილი მეცენატისა და ბიზნესმენის მოსე კრიხელის მკვლელობის ერთადერთი მონაწილე და მისი უკანასკნელი სიტყვების გამგონება... სწორედ აქედან იწყება მარიანას ფაქტობრივი თავგადასავალი... ჟურნალისტს აშინებენ, ემუქრებიან და აშანტაჟებენ, მაგრამ იგი უკან დახევას არ აპირებს და საიდუმლოს ამოსხნას ცდილობს...“

ძვირფასი მკვლეელი და ჩიპოლინი

ტერებში თავნარგული ჩემი ძვირფასი კოლეგები ჩამოსვლისთანავე მიუტანდნენ ენას, როგორ ვიუარე მის მაგივრად მუშაობა.

– საქმეს სჭირდება და წახვალ! – „დაბეჭდა“ შეფმა და ოთახიდან გავიდა. აი, ასე მარტივად დაიწყო ჟურნალისტურ გამოძიებაში ჩემი პირველი, ფაქტობრივი თავგადასავალი, რომელსაც კინაღამ თავად ვემსხვერპლე. უკეთ რომ გამიცნოთ, გეტყვი, მქვია მარიანა ნიორაძე, ოჯახის წევრებისთვის – მაკო, ახლობლებისა და ნაცნობ-მეგობრებისათვის კი – ნიორა. მარიანა უკანასკნელად, მეოთხე კლასში დამიძახა მასწავლებელმა და ახლა ხანდახან შეფი, ჩვენი ყოველკვირეული, ფერადფერიანი და ძალზე პოპულარული ჟურნალის – „რეიტინგის“ რედაქტორი ირაკლი მალრაძე მომმართავს სრული სახელით, როდესაც საყველური უნდა გამომიცხადოს ან განსაკუთრებით ძნელი დავალება მომცეს. ახლა, რაკი ნიორა დამიძახა, ეტყობა, სტადიონზე წასვლა ხალისის მომგვრელი ჰგონია. სრული სურათისთვის ისიც უნდა ვითხრათ, რომ ფოტოკორესპონდენტი შემთხვევით გავხდი. ჟურნალში შტატიანი კორესპონდენტი ვარ, ვწერ სტატიებს, რომელთა მიმართულებასაც რატომღაც ეწოდება „საზოგადოება“, რაც იმას ნიშნავს, რომ ყველა მიტინგზე, უაზრო პრესკონფერენციაზე, საქველმოქმედო ღონისძიებაზე თუ გახეთქილი წყალსადენი მილის გამო დატბორილი ქუჩის პრობლემების გასაშუქებლად, მე მგზავნიან. ბოლო დროს, რედაქციამ ახალი, ციფრული ფოტოაპარატი შეიძინა. ჩემდა საუბედუროდ წამოვყარანტალე, რომ ფოტოგრაფია ჩემი გატაცებაა და პროფესიული განათლებაც მაქვს მიღებული ფოტოსტუდია „ობსკურაში“. რედაქციასაც მეტი რა უნდოდა! ციფრული აპარატი მიშას არგუნეს, მე კი, ძველი „კოდაკი“ ჩამომიტანეს კისერზე.

ბას დაახლოებით ასე მძღვეს: – ნიორ, წასვლისას აპარატიც გაიყიდე და ჩააჩნაკუნე ერთი-ორჯერ, შენებურად.

ალბათ მიხვდით, მეც უნდა ვიფიქრო, რომ ჩაჩნაკუნებაა და მეტი არაფერი. ჰოდა, ამ შემთხვევაში, ის მომატებული 50 ლარიც არამია. მისი ფაქტობრივად ნერვებს მიშლის. რა მაგის ნიორა ვარ?! მე ხომ არასდროს ვეძახი მაუკლის! რედაქციაში ზურგს უკან სხვა სახელით არავინ მოიხსენიებს, პირში ვინ გაუბედავს?.. ყველა შესცივინებს...

ახლაც მკვდია ფოტოაპარატი და ვაჩნაკუნებ. სწორედ ამ დროს გადამიფრთხილა თავზე მშვიდობის მტრედმა და ასე ორიგინალურად დამაჯილდოვა. სხვათა შორის, იმასაც ამბობენ, რომ ჩიტის სკინტლს ფული მოაქვსო და თუ ფულის რაოდენობა იმაზეა დამოკიდებული, რა ზომისაა ციდან ჩაოვარდნილი ექსკრემენტი, ავშენებულვარ: ბუკლეს თეთრ ჰიჯაკზე, საყველოს გასწვრივ უზარმაზარი ფერადი ლაქა მახატია, ვეტყვანის ორდენით. მტრედი, სანამ ჩემკენ გამოემუშრებოდა, რაღაც შავ-წითელი ხილით გამსკდარა. სასწრაფოდ დავამკვრე ჩანთიდან „სელპაკის“ სურნელოვანი ხელსახოცი, ვიწმენდი ლაქას და აღშფოთებასაც ხმამაღლა გამოვთქვამ, ემანდ ვინმეს არ ეგონოს, ასეთი დათოპნილი მოვედი და ყველამ გაიგოს, რომ ეს წუთია დავზარადლი.

საქმიანად „დავანეკი“ ტუალეტისკენ. საჭირო ოთახის მიგნება არც ისე იოლი აღმოჩნდა. ამასობაში მოწინააღმდეგის კარში ერთი გოლიც გავიდა და სტადიონი შეზანზარდა. ალბათ ერთადერთი გულგრილი ადამიანი, ვისაც ამ მიდამოებში არ აღევლევს, საით გაგორდება ბურთი, მხოლოდ მე ვარ. თუმცა, არა – აი, ერთი ასეთი კიდევ გამოჩნდა. თავზე ცხვირამდე ჩამოფხატული კეპი ახურავს და ნაცრისფერ, გრძელ ლაბდას მიაფრიალებს. მოულოდნელად მოიხედა. ფერმკრთალ, გაპარსულ, გრძელნიკაპა სახეს თვალიდან ტუჩის კუთხემდე ლილისფერი ნაიარევი უსერავს. რომელიმე ტრილერში მანიაკი თუ სჭირდებათ, უკეთესს ვერ იპოვიან. უსიამოვნოდ გამაჟრიალა. ტრიბუნებზე ისეთი

აბა, წარმოდგინეთ, ოცდარი მთამაშე, ორი მწვრთნელი, ოთხი არბიტრი, ათი სათადარიგო, ათათასობით საკუთარი სურვილით მოსული აღფრთოვანებული გულშემატკივარი და ამდენ ხალხში ერთი – მე, რომელიც სტადიონზე ჩემი ნებით სულაც არ მივსულვარ. მოედნის თავზე გადაფრენილმა მტრედმა კი სწორედ მე დამასკლინტა „არმანის“ თეთრ, გამოსასვლელ კოსტიუმზე.

დასანყისი

მოკლედ, ალბათ მიხვდით, რომ განსაკუთრებული იდუბლიანობით გამოვირჩევი. იმ დღესაც, სტადიონზე ჩემი უიღბლობის გამო მოვხვდი. რედაქტორმა რედაქციას თვალი მოავლო და მრისხანე მზეურა მტყორცნა.

– ნიორ, სტადიონზე წახვალ და გოლებს და საგოლე მომენტებს გადაიღებ. აპარატს და ფირებს ვასიკო მოგცემს. უთხარი, რომ მე დავაკალებ.

– მე ფეხბურთზე რა უნდა ვაკეთო? – წამოვიკნავლე და მერეცა გამახსენდა პარიზში, ახალგაზრდულ ოლიმპიადაზე, რედაქციის ხარჯზე გამგზავრებული ნეტარი მიშა, გაზეთის სპორტული ფოტოკორესპონდენტი, რომელსაც კომპიუ-

ღრიანცელია, ახლა იარაღი რომ ამოიღოს და მესროლოს, ვერაფერს გაიგებს. ან კი რატომ უნდა მესროლოს?.. მოვიდეთ უსიამოვნო ფიქრი და სუნზე მივხვდით, რომ დანიშნულების ადგილთან ახლოს ვიმყოფებოდით. ორი, თეთრად შეღებილი კარი ერთმანეთის გვერდით და არავითარი წარწერა. როგორც ჩანს, დიდი ხნის წინ, მართკუთხა, პატარა აბრეზზე ეხატა, მაგალითად, ჩიბუხი და ქოლგა. ან M და Ж. ახლა კი, მხოლოდ ოთხი ნალურსმნია დარჩენილი. ალალბედზე შევალე პირველივე კარი, ზიზღით გადავაბიჯე ზღურბლს და გაეშემდი: ტუალეტის ჭუჭყიანი იატაკზე კუთხეში, კედელს მიყრდნობილი, არაბუნებრივად თავდადავებული მამაკაცი ზის. მის მარჯვენა ხელთან, გასწვრილი დიპლომატი აგდია, რომლის შიგთავსის ნაწილი იატაკზეა მიმოხეული.

...მარცხენა ხელზე აშკარად ძვირფასი საათი და უცნაური ფორმის, გველისთავიანი ბეჭედი უკეთია. ამ ბეჭედზე შევჩერე მხერა და ამიტომ ცხადად დავინახე, თუ როგორ შეკრა უცნობმა მოულოდნელად მუშტი. ტალახიანი კაფელზე სისხლის მეწამული ლაქაც შევინახე და ერთი წამით გამკრთალი ვერსია, რომ უცნობი უბრალოდ მივრალია, იქვე გაქარწყლდა. კარი ცივად გამოვხურე და „სასწრაფოს“ ნომერი ავკრიბე. მეშვედე ზარზე მიპასუხეს.

– გისმენთ „03“! – გაისმა ჟანგბანი ჭიშკარივით ღრჭიალა ხმა.

– ახლავე წამოდით სტადიონზე, კაცია ცუდად.

– რა აწუხებს?

– არ ვიცი, იატაკზე ზის და ყველგან სისხლია.

– რამდენი წლისაა?

– არ ვიცი, ორმოცდაათამდე იქნება. ჩქარა წამოდით, ძალიან ცუდად არის, „დინამოს“ სტადიონზე! – მივყარე უცებ.

ამ დროს, სტადიონზე მოძრაობა დაიწყო. „ეტყობა, თამაში დამთავრდა“, – გავიფიქრე და ყურმილშიც გავიგონე:

– ახლა მანდამდე მანქანით მოსვლა შეუძლებელია. ავადმყოფის სახელი და გვარი მითხარით.

– არ ვიცი, სწრაფად მოდით. აქ არის, სტადიონის ტუალეტში, – ჩავძახე ყურმილში და რატომღაც ისევ შევალე კარი. დაჭრილს პოზა შეეცვალა, ბეჭდიანი ხელი ახლა მუცელზე ედო. „ცოცხალია“, – გავიფიქრე და გაუბედავად გადავაბიჯე ზღურბლს.

– როგორ ხარ?

– კვებები, – ამოიხრიალა ისე, რომ

თვალი არ გაუხელია.

– რით დაგეხმარო?

უეცრად თვალი გაახილა, ხელზე ხელი მომიკიდა და ქვემოთ დამწია.

– მანოლის უთხარი, იმან მოაკვლევინათქო. აუზზე წადი, მანდ არის, მესამე კაბინაში, ავზის უკან...

მოულოდნელად ხელი ძალიან მაგრად მომიჭირა და უცნაურად ამოიხრიალა.

– ღვთის მადლით, შენი... ნახვა მოვასწარი..., – ნაწყვეტ-ნაწყვეტ ამოყოლა ხრიალს და მხერა გაუჩერდა.

სირბილით გამოვვარდი და პირველსავე შემხვედრ პოლიციელს დავეტაკე:

– წამობრძანდით, კაცია ცუდად, ტუალეტში! – ეტყობა, ისეთი განწირული გამოძეტყველება მქონდა, არაფერი უპასუხია, უხმოდ გამოძევა.

უამრავი ადამიანი მიიწევა გასასვლელისკენ. რამდენიმე ჩვენც მოგვაქცია ყურადღება. ეტყობა, ჩემი ნათქვამი გაიგონეს და უკან დაგვედევნენ.

– ხელი არაფერს ახლოთ, – გადაუღობა ცნობისმოყვარეებს გზა პოლიციელმა. მოულოდნელად, ჩემში უცნაურმა აზარტმა გაიღვიძა.

– კორესპონდენტი ვარ. – მკლავის ქვეშ გავუძვრი პოლიციელს, ფოტოაპარატი მოვიმარჯვე და გადაღება დავიწყე. შორი ხელი, მსხვილი ხელი, ბეჭდიანი ხელი, გასწვრილი დიპლომატი და იატაკზე მიმოხეული ნივთები. სისხლის გუბე. კარში გაჩერებული პოლიციელი. ცნობისმოყვარეთა სახეები. გადაღებას უცებ მოვრჩი და კარისკენ წავიქცე.

– „სასწრაფო“ უნდა მოვიდეს, – ვუთხარი პოლიციელს და ღერეფანში გამოვვიქცე.

– ნუ წახვალთ, ალბათ გამოძიებელს თქვენთან დალაპარაკება მოუნდება.

– რედაქციაში მომაკითხონ. ყურნალ „რეიტინგში“ ვმუშაობ, – ვუთხარი, ჩანთა გავხსენი და ჩემი სავიზიტო ბარათი მივაჩერე. უცებ მივხვდი, აქ ერთი წამით გაჩერება აღარ შემეძლო. ღია ჩანთიდან მოხილურის წკრიალიც გაისმა.

– სადა ხარ? ყველა გამეცქა. აქ მყავდა მთელი შემადგენლობა. ერთი, ფოტო არ გადავიღია!.. – ბობოქრობდა

ჩვენი სპორტული კორესპონდენტი დათო. – ახლავე მოდი აღმოსავლეთ ტრიბუნასთან!

სხვა დროს, ასეთი ტონისთვის, ცუდ დღეს დავაწევი. ახლა კი თავქუდმოგლეჯილი გავიქეცი მისი მიმართულებით. ერთი სული მქონდა, როდის ჩავსტებოდი მის დანჯღრეულ „06“-ში და გავეცლებოდი იქაურობას. ერთი წამით, ნაცნობ სილუეტს მოვკარი თვალი. ნაცრისფერი ლაბადა ქარში გაიშალა, ტრილერიდან გადმოსული უცნობი ხალხს შეერია. „იმის მოკლულია“, – გავიფიქრე, მაგრამ აზრს აღარ ჩავლრმავებოვარ, რადგან პირდაპირ დათოს ჩავუვარდი ხელში.

– სად დაწაწალებ? – გადმომიგლო დათომ და შესასვლელისკენ მიმიითია. – გამოიქეცი, იქნებ, ჯერ არ წასულან!

– კაცი იყო ტუალეტში, მკვდარი. მოკლეს, – ქოშინით განვუმარტე და გზადაგზა ფირის ამოღება ვცადე, რომ ახლით შემეცვალა.

– ეს ვასიკო სულ გავიჟდა, ადრე ოცდათექვსმეტკადრიან ფერებს ვკაძლევდა, ახლა ოცდაოთხკადრიანი გამოუტანებია. კიდევ კარგი, სათადარიგო ყოველთვის ჩანთაში მიღვეს.

– რა სისულელეს ამბობ, ვინ მოკლეს? 2:1 მოვიგეთ! – მომამახა დათომ და ფეხბურთელების გასახდელში შემავლო.

სულ წავიქცე ხელიდან. დღეს მთელი დღეა, მამაკაცებს ხან ტუალეტში და ხან გასახდელში ვუხტები... მოკლედ, ერთი-ორი ჩავაჩხაკუნე და დათოს მანქანით სახლამდე მიყვანაც დავიმსახურე.

ჩემი ოთახნახევრიანი ნახევარსარდაფი, რომელსაც მარჯვანიშვილის მოედანთან

ახლოს ვქარაობ, საცხოვრებლად ნახევრად ვარვისა. ერთი ოთახი მთლიანად სარდაფია, ფანჯარა სულ ოცდაათი ოდით სანტიმეტრზე ამოდის ზემოთ. შესაბამისად, ბნელია და ნესტიანი. სწორედ ის ჰქონდა გათვალისწინებული საძინებლად დასახლისს, მაგრამ დედაჩემის დაჟინებული მოთხოვნით – „ბავშვს სუფთა ჰაერზე უნდა ეძინოს“, ტახტი წინა ოთახში გამოვანრიგინეთ, უკან კი, ჩემი წიგნებითა და ტანსაცმლით სავსე ყუთები და ძველისძველი კომპიუტერი აღმოჩნდა, რომელზეც ხანდახან, ეგრეთ წოდებული „ფრილანსერის“ სტატუსით, სტატუსებს ვებეჭდავ და სხვადასხვა გამოცემაში ვვხავნი. ასეთია ჩემი დამატებითი შემოსავლის წყარო.

სულისათვის კი, ათასში ერთხელ, პოეზიის მუხასაც ვაცოდვილებ, მაგრამ ეს ჯერჯერობით, საშინელი საიდუმლოა. ჩემი რომანტიკული გაგებით, სიკვდილის შემდეგ, ლექსებს რომელიმე კირკიტა მემუარისტი აღმოაჩენს და ლურჯყდიან „ფაილბანდერში“ ჩაწყობილს, მზის სინათლის ხილვის დარსად ჩათვლის. ლექსები სხვას მოეწონება, თორემ, მე სულაც არ ვთვლი ამას დიდ პოეზიად. „რა შესაშური თავმდაბლობა და მოკრძალება!“ – იტყვის შთამომავლობა.

ჩემი საცხოვრებლის აღწერას ერთი დეტალიც სჭირდება. შესასვლელი სახლის შუშაბანდიდან აქვს. ამ შუშაბანდშია განთავსებული სამზარეულოც, საშხაპეც და ტუალეტიც. ვერაფერი კომფორტია, მაგრამ ნაქირავებ ბინაში ცხოვრება ჩემს ამბიციას – რომ „უკვე დიდი გოგო ვარ“ – სასიამოვნოდ ელამუნება. მშობლებიც აღარ ნერვიულობენ იმაზე, რატომ მაქვს განუსაზღვრელი საშუალო დღე და რატომ აქვს ყველა ვიგინდარას უფლება, როცა მოუნდება, მაშინ გამაღვიძოს ტელეფონის ზარით.

ტელეფონი ჩემს სახლში გამორჩეული ნივთია – ინფორმაციის მოპოვების საშუალება და შესაბამისად, შემოსავლის წყარო, ამიტომ გრძელ, შავ „შნურზე“ გამობმული აპარატი ყველა ოთახში შეიძლება გადაადგილდეს და საჭიროების შემთხვევაში, ეზოშიც გამომაქვს. გამუდმებით ვზრუნავ ტელეფონის გამართულ მუშაობაზე. რედაქცია კატეგორიულად გვიკრძალავს მობილურის გამორთვისაგ. როგორც არ უნდა მეძინებოდეს, ორივე ტელეფონი მუდამ თავთან მიღვეს და ყველას აქვს უფლება, როცა უნდა, მაშინ გამაღვიძოს. ამ უფლებით ხშირად სარგებლობენ შინაურებიც. დედაჩემს არაფრად მიაჩნია, დილის ცხრა საათზე იმის დასადგენად დარეკვა, ამოვალაგე თუ არა

ყუთიდან თბილი ტანსაცმელი, რადგან როგორც რომელიღაც არსზე ამინდის პროგნოზიდან ეს წუთია შეიტყო, უახლოეს დღეებში აგრილება მისალოდნელი.

სწორედ ჩემს ოთახნახევრიან „სამოთხეში“ მომაგრიალა თავისი დანჯღრეული „06“-ით დათომ.

– ხომ არ შემოგყვე? თუ უჩემოდაც შეძლებ ტკბილად დაძინებას? – გამეღრიჭა ჩვენი სპორტული კორესპონდენტი. – მკვდარი თუ დავეისზმრა, არ იდარდო, კარგის ნიშანია.

როგორ არ შეუძლია ამ ხალხს, მაღლი ისე გაგიკეთოს, რომ მარილიც მოაყაროს!.. მისმა უბილო ოხუნჯობამ ისევ გამახსენა ტუალეტში ნანახი სურათი და მომაკვდავის დანაბარები: „მანოლის უთხარი, იმან მოაკვლევინა-თქო... აუზზე წადი... მანდ არის, მესამე კაბინაში, ავზის უკან. დეთის მაღლით, შენი... ნახვა მოვასწარი...“ ბოლო სიტყვებს ხრიალიც ამოყოლა. მომაკვდავი ადამიანი, ჩემთან შესვედრის გამო, ღმერთის მაღლიერია. მორალური უფლება არა მაქვს, მისი უკანასკნელი თხოვნა არ შევასრულო...

მივჩაჩე ფირი დათოს და გულდამძიმებულმა შევადე ჩემი საიმედოდ „ჩარაზული და დაცული“ შუშაბანდის კარი. თბილისში უამრავი აუზია, ნეტავ, რომელ აუზზე უნდა ვეძებო უცნობი ბატონი თუ ქალბატონი მანოლი? ყოფილიყო ვინმე ნორმალური სახელის პატრონი, მაგალითად, ვახო, ის მაინც მეცოდინებოდა ზუსტად, ქალს უნდა გადაეცემა დანაბარები თუ მამაკაცს. ან, ეტყვის თუ არა რაიმე კონკრეტულს, უცნობი მანოლის, ნაცვალსახელი „იმან“. „ვიდაცამ მოაკვლევინა“ – ე.ი. შემთხვევის ადგილზე დაქირავებული მკვლეელი ანუ კილერი მუშაობდა და იგი მსხვერპლმა ვერ იცნო. სამაგიეროდ, კარგად იცოდა, ვის შეეძლო გამოეგზავნა პროფესიონალი მკვლეელი. 5 წუთით ადრე რომ შემეღო კარი, იქნებ, მეც ისევე მარტივად მოვეცილებინე თავიდან, როგორც მდიდრულ ნადიმზე უდროოდ შეფრენილი ბუზი. როგორც ამბობენ, პროფესიონალები მოწმეს ცოცხალს არ ტოვებენ. ის უცნაური, „შრამიანი“ კაცი გამახსენდა და კვლავ უსიამოვნოდ გამიცრა ტანში. ძალიან მეპარება ეჭვი, მშვიდად დამეძინოს იმ სიტუაციაში, სადაც კარის შემოღებას ერთი მამაპაპური წიხლიც კი ეყოფა. მძიმე, რკინის რიკულები, რომლის ჩაკეტვა აქამდე აზრად არასდროს მომსვლია, ერთიანად ჩავრახე. რიკულები შიგნიდან ბოქლო-

მით იკეტება. ბოქლომში გასაღები ხშირად იჭედება და ამიტომ, როგორც წესი, რიკულებს ღიას ვტოვებ. დღეს კი, ვერ გავრისკე, შემინული კარის იმედოდ დარჩენა.

დაძინება მაინც გამიჭირდა. სამზარეულოს მოშლილი ონკანიდან წყლის წვეთის მონოტონური წკაპწკაპი, ხოლო ტუალეტის გაფუჭებული „ბაჩოკიდან“ მოჩხრიალე წყლის ხმა გამუდმებით მახსენებს საშინელ სურათს. „ხვალვე გამოვიძახებ ხელოსანს და შევაკეთებ წყალგაყვანილობას“, – გავიფიქრე ბოლოს და როგორც ჩანს, მაინც ჩამეძინა, რადგან ტელეფონის ზარმა სწორედ მაშინ მომისწრო, როცა ეგრეთ წოდებული ღრმა ძილის სასიამოვნო ფაზაში უნდა შევცურებულიყავი.

– ეს რა ფირი გამომატანე, ნიორ? ზედ მართლა მკვდარია გადაღებული!.. თუმცა, მაგრა გამოგვადგა. იცი, ვინ არის შენი მკვდარი? მოსე კრინელი, ამერიკის მოქალაქე, მილიონერი და მეცენატი. ვერ გავიგე, რა უნდოდა სტადიონის ტუალეტში. ისე, მაგარი ხარ, რედაქციაში დიდი ამბავია ატეხილი, ექსკლუზივი გვაქვს!.. ისეთი გადაღებულია, რობერტ კაპას შემურდებოდა. სპორტსმენების ფირი შენ ვიდევს ფოტოაპარატში. ახლავე გამოვივლი და წამოვიღებ. ჯერ არ აურჩევიათ ჟურნალისტთვის, რომელს გამოიყენებენ. მანწკავა ამ შენს მკვდარ მილიონერზე ისეთ გულის ამჩუყებელ სტატუსს აცხობს, შეიძლება, შენი ფოტო გარეკანზეც გამოიტანონ. ასე რომ, ჩაბანილი დამხვდი. ერთ ფოტოს შენც გადაგიღებ და ბარემ, ფირსაც წამოვიღებ, – გაუჩერებლად მაყრის დათო.

– უხამსობებს თუ არ მოეშვები, კარს არ გაგიღებ! – დავმუქრე და ყურმილი დავდე.

თავი ბალიშის ქვეშ შევრგე. ნეტავ, მოსვენება თუ მიწერა?.. ეს წყალი მაინც არ ჩხრიალებდეს ასე საზიზღრად. ხვალვე მოვიყვან სანტექნიკოსს, არა – უკვე დღესვე, რადგან პირველის ნახევარია და იმის უფლებაც არა მაქვს, რომ წყარად დავიძინო.

შუშაბანდის კარზე დააბრახუნეს. ეტყობა, ექვარებათ კრიმინალის გვერდის სტამბაში გაქანება, ისე სწრაფად მოვარდა დათო. ფეხები ფაჩურებში ჩაყავი, ბაზრობაზე ნაყიდ, სინთეტიკურ, ვარდისფერ, „პლებიზის“ დაჭყეტითვალეებიან ყურცქვიტებში. მიყვარს მზალო ნივთები. ამით ვიხალისებ ცხოვრებას. დამის პერანგის ნაცვლად, ოთხი ზომით დიდი, სპორტული მაისური მაცვია, წარწერ-

ზურგზე მოკიდებულ გვამს. გვამი ძალიან მძიმე იყო, მე კი სველ იატაკზე ფეხი მიცურავდა, მაგრამ რატომღაც აუცილებლად უნდა გამომეტანა იგი გარეთ. თითქოს, ამაზე იყო დამოკიდებული ჩემი უსაფრთხოება. უხალი სოღ წამოვდექი. დღის შვიდი საათია. ჩაილის ლილავს ხელი დავაკვირე და ტელეფონი შევართე. ჩაის დალევე სამსახურში წასვლამდე და შხაპსაც მივიღებ – დავაწყვე გვემბი... მოულოდნელად, ტელეფონი აწკრიალდა. გაბმული ზარი საქალაქთაშორისო ან მობილურით რეკავს ვილაც. – გისმენთ. – ...

ით „ნუ გაგვრიყავთ“. რომელიღაც აქციაზე მაჩუქეს, მე მგონი – სულით ავადმყოფთა უფლებების დასაცავზე. თმაზე ხელი გადავისვი და ფირი კარისკენ წავაფრატუნე. კარი ღრიჭოდ გამოვადე. მაგრამ ვინ გაცადა – უცებ შემოაღო დათომ, ხელში რედაქციის ახალი, ციფრული ფოტოკამერა უჭირავს, აპარატი რიკულებში შემოყო და „ფლეშბეი“ გაბღვრაილდა. ამ ჩემს ფაჩურებსა და მისურში, უძილობისგან შემუშვებული სიფათით სამუდამოდ აღვიბეჭდე ფოტოზე.

– გაგიჟდი? – ვერხუბები – ეს ფოტო არ გამოაქვეყნო, რაიმე წესიერს მოგცემ. ფირი გამომართვა და ფურცელზე ჩაოწერილი, მანწკავას გამოტანებული, რამდენიმე შეკითხვა სასწრაფოდ დამისვა. ჩემი პასუხები დიქტოფონზე ჩაწერა და უკვე ეზოში გარბის. გაკიდების თავი არა მაქვს, კარს კვეტავ, ღიმიეროდ ვცლაპავ, მობილურით ვავთიშე და ყურმილიც გადავდე. რაც უნდათ, ის უქნათ, მაინც არ მიწერია მშვიდი ძილი. იქნებ, მედიკამენტოზური სიმშვიდე შემერგოს?.. წვეთების მონოტონურ წკაპუნში ვიძინებ და სიზმარში ისევ იქ ვარ, სტადიონის ტუალეტში, ოღონდ – ყოველი მხრიდან ტალახიანი ნიაღვარი გადმოდის და მე, როგორც ფსიქოლოგი დედაჩემი იტყოდა, ნეკროფილური სიზმრების ტყვეობაში ვექცევი...

ღიმიეროდ მიღწეულმა სიმშვიდემ სულ რამდენიმე საათს გასტანა. მოულოდნელად გამეღვიძა და თავი დავადწიე კომარულ სიზმარს, რომელშიც ტუალეტის ჭუჭყიან იატაკზე მოვართვედი

მემუქრება. ის ნაიარევანი კაცი უნდა იყოს, რომელმაც კრიხელი მოკლა, – მივყარე შეფს.

– ვერ გავიგე, რომელ ნაიარევან კაცზე მელაპარაკები?

– სტადიონის ტუალეტთან, ვიდრე კრიხელს ვნახავდი, ვილაც ტიპს გადავყვარე, ლოყაზე გრძელი ნაიარევი აქვს. მე მგონი, სწორედ მან დამირეკა. მაშინებს – მოკვლას მიპირებს.

– რა უნდა?

– არ ვიცი, რაღაც კასეტებს მთხოვს. კრიხელის დიპლომატთან მართლაც ევლორი პატარა ვიდეოკასეტა, მაგრამ მე მათთვის ხელი არ მიხლია.

– მე ბავშვი უნდა წავიყვანო სკოლაში, ჯერ არ მცალია. შოთას გამოვიგზავნი, – დაფაცურდა შეფი. – კართან დაგელოდება და სამსახურშიც მანქანით წამოგიყვანს. მანამდე, კარი არავის გაუღო.

– კარგი, დიდი მადლობა, – ვუხუბები და გულში მეცინება. კარს გავუღებ თუ არა, დიდი მნიშვნელობა არა აქვს: ერთი წიხლიც ეყოფა შემოსამტვრევად. შოთას მოსვლამდე, ბედის და ჟანგბადი ბოქლომის ანაბრა დავრჩი. სახლში შემოვარდნა რომ ნდომოდა, აქამდე მოხერხებდა. რაც ღრო გადის, ხალხიც მეტი მოძრაობს ჩემს ფანჯრებთან და თუ დამჭირდა, მეზობლებიც მომეხმარებიან, – გული გავიმაგრე და სააბაზანოში შევრგე თავი.

შესაძლოა, გავიკვირდეთ ჩემი ამგვარი საქციელი, ტრილერების უმრავლესობაში ხომ, მანაკი მკვლელები სწორედ სააბაზანოში ესხმიან თავს მსხვერპლს. მე კი, ასე უდარდელად შევიკეტე კაბინაში, მაგრამ მერწმუნეთ – ჩემს ადგილას, ათიდან ცხრა ახალგაზრდა ქალი, რომელსაც ბედა არგუნა, იმ დღის გმირი იყოს, სწორედ ასე მოიქცეოდა. არავის სურს, პირდაპირი და თმადაუვარცხნელი აღმოჩნდეს საყოველთაო ყურადღების ცენტრში. სამსახურისკენ მიმავალმა, შოთა დავაბი და თხუთმეტი წუთით საპარიკმახეროში შევლაც მოვასწარი. ასე რომ, სამსახურში გაკრიალებული, გაპრანჭული და ახალდავარცხნილი გამოვცხადდი. წინა დღის მძიმე განცდების კვალი მხოლოდ ჩემს მხერგს ეტყობა. იღუმალი და ოღნავ სევდიანი გამომეტყველებდა შინ, სარკის წინ „დავამხეცე“ და სამსახურში, დიდების კვარცხლბეკზე შესახტომად, სრულყოფილად აღჭურვილი გამოვცხადდი.

გაგრძელება იქნება

– გისმენთ... არ ისმის, თავიდან დარეკეთ! – ხმა გავიმკაცრე.

– გაიღვიძე? – მომესმა ხრინწიანი ჩურჩული წუთნახევრიანი პაუზის შემდეგ, როცა უკვე დავაპირე ყურმილის დადება.

– რა გნებათ? – უსიამოვნოდ გამცრა ტანში. – ვინ ბრძანდებით?

– ვინ ვარ, მალე გაიგებ, როცა მაგ თეთრი ტელეფონის შავ „შნურზე“ ჩამოგკიდებ. სად დამალე კასეტები?

– რა კასეტები? რატომ მემუქრებით? როგორ ბედავთ?! – გავმწარდი.

– კარგად დაფიქრდი, „შნური“ არ დაგავიწყდეს! – ჩაიცინა უცნობმა და ტელეფონი გათიშა.

მექანიკურად დახვედე ტელეფონს. გრძელი ზონარი მართლაც, შავია. ტელეფონი თეთრია, სადენი კი, რომელიც სპეციალურად შევიძინე, შავია. თეთრი არ იყიდებოდა და მეც შავი ავიღე. ეს გრძელი სადენი იმისთვის დამჭირდა, რომ თავისუფლად მემომრავა, აპარატით ხელში. ახლაც, ფანჯარასთან ვდგავარ, ტელეფონი ხელში მიჭირავს, ყურმილი კი მხრით მაქვს ყურზე მიჭერილი. ფანჯრიდან დამინახა – გავიფიქრე და ქუჩას გავხედე. ნაცნობი ნაცრისფერი ლაბადა მოსახვევში გაკრთა და თვალს მიეფარა. „ნაიარევანი კაცია, ის არის,“ – ვუთხარი ჩემს თავს. სასწრაფოდ აკრიბე ირაკლი მადრაძის სახლის ნომერი. როგორც იქნა, მიპასუხა:

– გისმენთ! – მომესმა შეფის ნამძინარევი ხმა.

– ბატონო ირაკლი, მე ვარ, მარიანა ნიორაძე. ვილაც უცნობმა დამირეკა და

uSreti energi i sa da autanel i xasi aTis intel eqtual i msaxi obi

მას მიყრუებულ ქუჩებში
ხეტიალი და სხვის ფანჯრებში
ყურება უყვარს. ვიღაც სუ-
ფრას შლის, ვიღაცამ წიგ-
ნით ხელში საგარძელში
მოიკაბალათა... ის ამბობს
სიზმრად სხვისი ბედნიერება
მესი ზმრებაო. თავად
როდისღა პოვებს ბედ-
ნიერებას?

მირა სორვინო

ვინო, რომელსაც მთავარი რეკორ-
დი ჯერ არ დაუმყარებია?...
არტიტული ბუნება ორი წლ-
ისამ გამოამჟღავნა. სორვინოების
ოჯახის საყვარელი გართობა ახლობლე-
ბზე პაროდების შექმნა იყო. მამა, მსახ-
იობი პოლ სორვინო გოგონას პაროდე-
ბზე გულიანად იცინოდა და სასკოლო
წარმოდგენებისთვის მზადებაშიც სიამ-
ოვნებით ეხმარებოდა, მაგრამ ადრეული
დიდებით შვილის ფსიქიკის დამახინჯე-
ბა სულაც არ უნდოდა და როდესაც
პატარა მირა ფილმში გადასაღებად მი-
წვიეს, მან სასტიკი უარი
განაცხადა.

„მე რომ 10 სიცოცხ-
ლე მქონოდა, ერთ მათ-
განში აუცილებლად ექიმი
ვიქნებოდი“ – ამბობს
სორვინო, მაგრამ სხვების
მსგავსად, მასაც მხოლოდ
ერთი სიცოცხლე აქვს და
ამიტომ სკოლის დამთავ-
რების შემდეგ, მამის და-
ყინებული მოთხოვნით,
პარვარდის უნივერსიტე-
ტის აღმოსავლეთის გან-
ყოფილებაზე განაგრძო
სწავლა. იგი შესანიშნავი
სპეციალისტი დადგა.
სტაჟირებაზე ჩინეთში
გაემგზავრა და ერთი
წლის შემდეგ, ჩინურ ენას
შესანიშნავად ფლობდა.
მრავალი წლის შემდეგ,

ფილმის – „მკვლელის შემცვლელი“ გა-
დაღებებზე, თავის პარტნიორს, მისთვის
სათაყვანებელ მსახიობს, ჩოუ უიუნ-ფატს
ჩინურად თავისუფლად ელაპარაკებოდა.
პეკინში ცხოვრების პერიოდში მირა
უკვე საკუთარი თავის ძიების პროცესში
იყო. იგი სწავლობდა, ასწავლიდა, ინგლი-
სურენოვან ჟურნალს რედაქტორობდა,
მაგრამ როგორც კი მაგისტრის ხარისხი
მიიღო, მაშინვე ნიუ-იორკს მიაშურა, რად-
გან ბუნების წინაშე მსგავსი „ფორიალოს-
ნებიც“ კი ვერაფერს გააწყობენ: მას მხ-
ოლოდ მსახიობობა სურდა! ნიუ-იორკში
მირა თავდაუზოგავად შრომობდა. დღისით
ხან მეგარდებოდ მუშაობდა, ხანაც –
ბარმენად. ჩინური ენის გაკვეთილებს
ატარებდა. საღამოობით კი სამსახიობო
კურსებზე დადიოდა.

სორვინოს დებიუტი ტელევიზიაში
შედგა. მან ორ სერიალში ითამაშა, მა-
გრამ ხანგრძლივი კონტრაქტის დადება-
ზე უარი თქვა, რადგან იგრძნო,
რომ ეს სამუდამო პატიმრობის
ტოლფასა იყო. მტკიცე ხასიათი
მაშინვე გამოამჟღავნა: უარი გა-
ნაცხადა ტრილერში მონაწილეობაზე,
სადაც ერთ ეპიზოდში ლესბოსური
სცენა უნდა ეთამაშა, რადგან გრძნობდა,
რომ ის, მირა სორვინო, მეტის ღირსი
იყო. მან დიდებისკენ მიმავალი სხვა
გზა აირჩია. გასინჯვების გრძელ რიგებ-
ში არ მდგარა. სტუდიაში სცენარების
მკითხველად მოეწყო და მალე მცირეები-
უჯეტთან სურათში – „მეგობრებს შორის“
აღმასრულებელი პროდიუსერი გახდა, თან
მთავარი გმირიც განასახიერა.
როდესაც ვუდი ალენთან დანიშნულ
შეხვედრაზე გოტიეს ფირმის ზოლიან,
შემოტმასნილ კაბაში გამოწყობილი

გამოცხადდა, სასტუმროს პორტიეს ძვირად ღირებული მეძავი ეგონა. უდი ალენი კი ისე აღფრთოვანდა, რომ ფილმში „დიდი აფროდიტე“ მაშინვე პორნოვარსკვლავის როლი შესთავაზა. იუმორით გაჯერებულმა „ოქროსგულიანი მეძავის“ სახემ მთელ ამერიკას აუჩუყა გული და 26 წლის მირა სორვინომ ქალის მეორეხარისხოვანი როლის საუკეთესო შესრულებისთვის „ოსკარი“ მიიღო.

„მამა! ყველაფერი შენ მასწავლე!“ ასე მიმართა დაჯილდოების ცერემონიაზე მირამ მამას და სისხლიანი მაფიოზების როლების შემსრულებელი პოლ სორვინო ტელეკამერების წინ ატირდა.

„ოსკარების“ გადაცემის საზეიმო ცერემონიაზე მირა კვენტინ ტარანტინოსთან ერთად გამოცხადდა. მათი რომანი მოგვიანებით, 1996 წელს დაიწყო და 2 წელიწადს გრძელდებოდა. ორი წლის განმავლობაში მათი სახელები განუყრელი იყო და ლექსის რითმისავეთ ჟღერდა: სორვინო, ტარანტინო. მიუხედავად ამისა, ისინი ერთად არ ცხოვრობდნენ, რადგან სიყვარულისა და იტალიური გვარების გარდა, საერთო კიდევ ერთი რამ ჰქონდათ — უშრეტე ენერჯია და აუტანელი ხასიათი.

მირა თავისი მძიმე ხასიათითა და ენამწარობით იყო ცნობილი. კოსტიუმერებს, განმათავლებსა და რეჟისორებს ერთნაირად ლანძღავდა. ფოტოგრაფებს კამერის ხმარებას ასწავლიდა, ვიზაჟისტებს კი საკუთარ ინსტრუქციებს აძლევდა.

ბოროტი ხმები ამბობენ, რომ ფილმ „ქალური ლოგიკის“ გადაღებების დროს, მერაია ქერისთან კინაღამ ხელჩართული ჩხუბიც კი გააჩაღა. კვენტინ ტარანტინოს მძიმე, ფეთქებადი ხასიათიც საქვეწოდ იყო ცნობილი. მირა ქორწინებას გაუბოღდა, რადგან მშობლების განქორწინების შემდეგ, იგი ოჯახურ ცხოვრებას უნდობლად და შიშით უყურებდა.

ტარანტინოსა და სორვინოს პრესატაშეებს დიდი ძალისხმევა დასჭირდათ იმის უარსაყოფად, თითქოს მათი დაშორების მიზეზი, მირას ველ კილმერით გატაცება იყო. მაგრამ ფაქტია, რომ ტარანტინომ საირა მაკოდომისთან რომანი ფილმის — „პირველი დანახვით“ გადაღებების შემდეგ გააბა, სადაც მირამ და კილმერმა შეყვარებულები განასახიერეს. ამ ფილმის შემდეგ, კვენტინმა მირასთან ურთიერთობას წერტილი დაუსვა.

წერტილი დაესვა მირა სორვინოს თავბრუდამხვევ კარიერასაც, თითქოს მისი დიდება ამერიკული კინოს „ვარსკვლავი-ჭუნას“ თან წაჰყვო.

ამბობენ, ზოგი ჭირი მარგებელიაო. მათ, ვინც მირას იცნობენ, მიაჩნიათ, რომ წარუმატებლობამ მსახიობს სიკეთეც მოუტანა. მირამ მეფური ქედმაღლობა დაივიწყა, იგი უფრო რბილი და შემწყნარებული გახდა. მერაია ქერისაც კი გამოე-სარჩლა, როდესაც მომღერალი მისი კინოღებულების შემდეგ მასხრად აივდეს.

მას შეუძლია, ყავანასაში საათობით ივდეს და გამვლელებს თვალი ადევნოს, შემდეგ კი... შაქრის ერთჯერადი პაკეტი მოიპაროს და ჩანთაში ჩაიცუროს. ტრასაზე, სადაც მისი საყვარელი მსახიობი ჯეიმს დინი დაილუბა, მანქანა თავბრუდამხვევი სისწრაფით გააქროლოს. უპატრონო ცხოველთა თავშესაფრიდან უჯიშო ძალი წამოიყვანოს და შეიფაროს. ძველ-

მანების ბაზრობაზე უამრავი ხარახურა შეიძინოს. ინტელექტუალური წიგნები გათენებამდე იკითხოს და ასე გაუშკლავდეს მარტოობას.

1999 წელს მირას ცხოვრებაში „ფრანგი ბრედ პიტი“, ფრანგულ-ესპანურ-მაროკოული შერეული სისხლის ოლივიე მარტინესი გამოჩნდა. მათ ერთმანეთი გადაღებებზე გაიცნეს და ყველაფერი თავიდან დაიწყო. მირამ გადაწყვიტა, კინოსათვის თავი დაენებებინა და საცხოვრებლად ოლივიესთან ერთად მარადი სიყვარულის ქალაქში — პარიზში გადასულიყო. მაგრამ მალე მარტინესმა კაილი მინოუგთან გააბა რომანი და მირა კვლავ მარტო დარჩა. ნავსი გასულ ზაფხულს გატყდა: 2 ივლისის იტალიის კუნძულ კაპრიზე მირა სორვინოსა და კრის ბაკის ჯვრისწერის ცერემონია შედგა. მირას მისი მეგობრის, ჯორჯო არმანის მიერ შეკერილი, თეთრი ატლასის, ბისერითა და ორგანოთი გაწყობილი ულამაზესი კაბა ემოსა, სიძე კი ტრადიციულ სმოკინგში იყო გამოწყობილი.

ჰოლივუდისათვის უჩვეულოდ მაღალი ინტელექტუალური კოეფიციენტი და უდიდესი ამბიციების მქონე შესანიშნავი მსახიობი ისევ მარტოა. მან ითამაშა ფილმებში: „დიდი გეტსბი“, „სიყვარულის ტრიუმფი“, „რუხი ზონა“, ვნების კვირა“, „დემონები და გენერლები“, მაგრამ კინოკრიტიკოსები იმედოვნებენ, რომ მას ჯერ კიდევ ყველაფერი წინ აქვს.

P.S. ვარსკვლავი „მირა“ ცვალებადი ნათებითაა ცნობილი. ის ხან თვალის-მომჭრელად ანათებს, ხან ფერმკრთალებს, რათა შემდეგ ისევ აკაშკაშდეს...

ელტონ ჯონი – მძინარის მთავარი

სერ ელტონ ჯონმა ამერიკის კულტურის განვითარებისათვის განკუთვნილი სპეციალური ჯილდო მიიღო. კენედის ცენტრის პრემიის გადაცემის ცერემონია 5 დეკემბერს, ვაშინგტონში ჩატარდა.

პრემიები გადაეცათ აგრეთვე: მსახიობ უორენ ბიტის, კომპოზიტორ ჯონ უილიამსს, მომღერალ ჯონ სატერლენდს, პროდიუსერებს ოსი დევისს და რუბი დის. დაჯილდოების

ცერემონია ძალზე პომპეზურად და უმაღლეს დონეზე ჩატარდა. პროგრამაში შედიოდა ამერიკის პრეზიდენტისა და პირველი ლედის მიერ ორგანიზებული მიღება. იქ მიწვეულ 2500 სტუმარს შორის არაერთი ცნობილი სახე იყო. „ჩემთვის, ბრიტანელისათვის უდიდესი პატივია ამერიკის ამ უმაღლესი ჯილდოს მიღება“ – განაცხადა ელტონ ჯონმა.

სერ ელტონის აქტივში 60 მილიონზე მეტი გაყიდული ფირფიტა

აა. მას ეკუთვნის განმარტებული ჰიტები Rocket Man, Good-bye Yellow Brick Road და სხვა.

მეორე ლაურეატი, 72 წლის კომპოზიტორი და დირიჟორი, ჯონ უილიამსი 5 „ოსკარის“, 17 „გრემის“ და 2 „ემის“ მფლობელია. მის კალამს ეკუთვნის მუსიკა ფილმებისათვის: „ვარსკვლავური ომები“, „ყბები“, „E.T.“ სტივენ სპილბერგმა ჯონ უილიამსს „ეროვნული საგანძური“ უწოდა.

ნიკლას კიჯმა Walt Disney-სთვის „საგანძური“ მთავარი

უოლტ დისნეის სტუდიისთვის 2004 წელი უიღბლო აღმოჩნდა. მთელი წლის განმავლობაში სტუდიის ფილმებს წარუმატებლობა სდევდა თან.

და აი, წლის ბოლოს, მაინც გამოჩნდა ფილმი, რომელმაც სიტუაცია შეცვალა. აღსანიშნავია, რომ ფილმის – „ერის საგანძური“ წარმატება ჩრდილოეთ ამერიკის ერთ-ერთ ყველაზე დიდ დღესასწაულს, მაღლიერების დღეს დაემთხვა. ამ დღესთან დაკავშირებით, კინოეკენი 5 დღის განმავლობაში გრძელდებოდა. ამ დღეებში, ფილმის შემოსავალმა 46,2 მლნ დოლარი შეადგინა, ბოლო სამი დღის შემოსავალი (33,1) კი მაღლიერების დღის უიკ-ენდების მთელი ისტორიის მანძილზე მეექვსე შედეგია. 28 ნოემბრის მონაცემებით, ფილმის შემოსავალმა 87,9 მლნ დოლარს გადააჭარბა და ეს, რა თქმა უნდა, საბოლოო შედეგი არ არის. ფილმი განძის-მადიებლებზე მოგვითხრობს, მაგრამ ეს უბრალო განძი როდია. საგანძური ამერიკის სახელმწიფოს მამებმა ჯორჯ ვაშინგტონმა, ბენჯამინ ფრანკლინმა და თომას ჯეფერსონმა გადაძალეს. თანამედროვე განძისმადიებლებმა ბენ ფრანკლინ გეტისის ხელმძღვანელობით ერთი ძველი ლეგენდის შესახებ შეიტყვეს, რომლის გაშიფვრაც მხოლოდ აშშ-ის კონსტიტუციის დახმარებითაა შესაძლებელი, რადგან საიდუმლოს „გასაღები“ კონსტიტუციის ტექსტშია ჩადებული. ჩახლართული ამოცანის ამოხსნისას გმირებს უამრავი წინააღმდეგობის გადალახვა მოუხდებათ. ფილმში მთავარ როლს ნიკოლას კეიჯი განასახიერებს.

მისცრდ და მისის პიფემის იდილია დასრულდა?!

ცნობა ჰოლივუდის ყველაზე პოპულარულ ვარსკვლავურ ოჯახში მომწიფებული კრიზისი ბოლო ორიოდე კვირის ყვითელი პრესის უმთავრესი სიახლე იყო. ბრედ პიტსა და ჯენიფერ ენისტონს შორის აშკარად დაიძაბა ურთიერთობა.

ჭორებს ნოემბრის ბოლოს მათ შორის მომხდარმა უსიამოვნებამ მისცა დასაბამი. ჯენიფერი გადაღებებზე ლონდონში უნდა გაფრენილიყო და აეროპორტში ქმართან ერთად გაემგზავრა. მაგრამ აეროპორტში ბრედ პიტი მანქანიდან არც კი გადმოსულა და მეუღლეს ცივად გამოემშვიდობა. მათი ახლობლები აღნიშნავენ, რომ წელს მეუღლეები სხვადასხვა პროექტში მონაწილეობის გამო, თითქმის არ იყვნენ ერთად. 40 წლის ბრედის სურვილი – ბავშვები იყოლიონ, კიდევ ერთ, დამატებით პრობლემას ქმნის, რადგან შვილების გაჩენა პატივმოყვარე ენისტონის გეგმებში ჯერჯერობით არ შედის.

შესაძლოა, განხეთქილების მიზეზი კიდევ უფრო ბანალური აღმოჩნდეს – ბოროტი ენები პიტსა და ანჯელინა ჯოლის რომანის შესახებ ჩურჩულებენ. ამ ახალ რომანს შესაძლოა, კომედიური ბოვეიკის – „მისტერ და მისის სმიტები“ გადასაღებ მოედანზე ჩაეყარა საფუძველი.

ვაგრძელებთ გზის წინა (წინ) ნომერში დაწყებულ ინტერვიუს ქურდყოფილთან. მკითხველები დაინტერესდნენ მისი ვინაობით და მოხვედრას, ამ ადამიანის მეტსახელი გამეხსილა. დაგუკავშირდი რესპონდენტს და განმეორებით ვთხოვე, მისი ვინაობის გამხელის უფლება მოეცა, მაგრამ კვლავინდებურად უარი მივიღე. ზოგიერთი საქმე რომელიც გაიმხეთ, ისევ გაუსხსნელია, ამიტომ ვერ იმეორებ სახელის გამხელავებს; მეტსახელიც ისეთი მაქვს, რომ ვთქვა, ყველასთვის გასაგები და მისახვედრი იქნებაო, — მითხრა. რესპონდენტის ნებართვით მხოლოდ მის „საპასპორტო“ სახელს გაგიმხელთ: კობა. ჩვენი საუბარი კი, იქიდან გაავაგრძელოთ, როცა კობამ ციხის უფროსზე შურისძიება გადაწყვიტა.

მარი ჯაფარიძე

— უკვე ვითხარით, რომ ციხის თანამშრომლის გაუპატიურების გამო, „ბეზპრედელშიკებს“ ჩემი მოკვლა დაავალეს. ვაღიარებ, რომ ქურდისთვის მოვლბელი საქციელი ჩავიღინე და ამის გამო, მარტო ციხის ადმინისტრაციასთან კი არა, ქურდებთანაც პრობლემები შემიქმნა. ამიტომ არავის დახმარების იმედი არ მქონდა, მარტოს უნდა მემოქმედა. სულ მალე, იმავე ციხეში მოიყვანეს ქართველი ბიჭი — ბაჩანა. ეს მისი მეტსახელი იყო. ქურდი არ იყო, მაგრამ კრიმინალურ სამყაროში დიდ პატივს სცემდნენ. თვითონ დამეკონტაქტა. „პრაგულკის“ დროს, მოვახერხე, ყველაფერი მომეყოლა მისთვის. ჩემი იმედი გაქონდესო, — მითხრა. არ ვიცი, როგორ მოახერხა, მაგრამ ცოტა ხანში, მე და ბაჩანა ერთ საკანში მოვკავდავს. მოვიფიქრეთ შურისძიების გეგმა. რამდენიმე დღე „პრაგულკაზე“ არ გავედი. ბაჩანამ ჩემზე ხმა დაავლო, ავად არისო. თუმცა, თავი არავის მოუკლავს იმის კითხვით, რა დაემართაო?.. მერე გამოვიძახეთ ექიმი. ციხის უფროსის ნებართვის გარეშე ის ვერ მოვიდოდა; მან კი, რომ გაიგო, მე ვიყავი ავად, ნებართვა არ მისცა, რადგან მამინ თვითონაც უნდა შემოიკვლიდა ჩვენს საკანში ექიმს. მოკვლედ, ციხის უფროსი ჩვენს საკანში ვერ შემოვიტყუეთ. რამდენიმე დღის შემდეგ, მოვიტხოვე მასთან შეხვედრა. როგორც ჩანს, მიხვდა, რომ რაღაცას ვუპირებდი და თავიდან მომიშორა: ისევ მოსკოვთან ახლოს მდებარე ციხეში გადაამისროლა. ბაჩანას

ყურმუხრილი ციხის უფროსი, ვინ მოკლა ბაჩანა და... სინანული

მამ იჩალიჩა და მალე ისიც ჩემთან გადმოვიყვანეს. დავიწყეთ გაქცევაზე ფიქრი. თავისუფლება უფრო იმისთვის მინდოდა, რომ შურისძიების საქმე ბოლომდე მიმეყვანა. როგორც წესი, იქაური ქურდებიც მაშინვე დამიკავშირდნენ. მისვლისთანავე, მძაკაცებმა გარედან მაგარი „გრევი“ შემომიგზავნეს. ყველაფერი „ობშაკში“ გაუშვი. ეს ერთადერთი ციხე იყო, სადაც ქურდებს შორის დამაბუღი სიტუაცია არ ყოფილა. თითოეულ მათგანთან მალე გამოვძებნე საერთო ენა. საქმის კურსში ჩავყენე, გაქცევას ვაპირებ-მეთქი. თავიდან გაეცინათ, მერე, გაქცევის გეგმა რომ გაუშხილეს, დარწმუნდნენ, რომ რეალური წინადადება მქონდა. ციხის სამზარეულოდან ნავაგი დიდი მანქანით გაჰქონდათ ხოლმე. სამზარეულო მეორე სართულზე იყო. კედელში ჩატანებული იყო ბუნკერი, საიდანაც ნავაგი პირდაპირ მანქანის ძარზე იყრებოდა. კვირაში ორჯერ, ორშაბათს და ხუთშაბათს კი, მანქანას მიაყენებდნენ, ჩაუბამდნენ და ქალქარეთ გაჰქონდათ. ერთ-ერთ ორშაბათს, ჯერ ერთი პატიმარი შევიდა სამზარეულოში (იქ თავისუფლად შეიძლო შესვლა ნებისმიერ პატიმარს), მეორემ მომსახურე პერსონალის ყურადღება სხვა რამეზე გადაიტანა და პირველი ბუნკერში ჩაძვრა. ასე, ერთმანეთის მიყოლებით, 6 კაცი ნავგის ბუნკერში აღმოჩნდით. იქ უკვე საკმარისი ნავაგი იყო დაგროვილი იმისათვის, რომ შიგ დავმალულიყავით და შეუძინეველი დავრჩენილიყავით. როგორც იქნა, მანქანა მოვიდა და სულ ცოტა ხანში,

ციხე ხუთმა ქურდმა და ჩვენთან ერთად ბაჩანამ დაეტოვეთ. საქმე ის იყო, რომ არ ვიცოდით, ნავგს სად ყრიდნენ. კარგა ხანს ვიარეთ და ბოლოს, დიდ, ღრმა ხეში გადავყარეს. კოტრიალ-კოტრიალით დავეშვით ძირს. ორმა კაცმა ფეხი მოიტეხა, მე — ხელი, მაგრამ რას ვჩიოდი?.. სამშვიდობოს რომ გავედი, პირჯვარი გადავისახე. დაახლოებით 3 საათი ვიარეთ, ვიღრე ცენტრალურ გზაზე გავიდი. ფეხმოტეხილი მეგობრები ძლივს მიგვეყვანა. მეც ძალზე მაწუხებდა ხელი, მაგრამ გაჩერება არ შეიძლებოდა, ტრასაზე ასე ერთიანად ვერ გამოვჩნდებოდი. ერთ-ერთმა წელს ზევით გაიხადა და გზის პირას გაჩერდა. მიმავალ მანქანებს ხელს უწევდა, მაგრამ არავინ უჩერებდა. ბოლოს, როგორც იქნა, ერთმა გააჩერა. მძღოლი მარტო იყო. გააჩერა თუ არა მანქანა, ყველანი გამოვჩნდით; მძღოლი მანქანიდან ძალით გადმოვიყვანეთ, ტანისამოსი გავხადეთ და „ტრუსიკის“ ამარა დაეტოვეთ... როგორც იქნა, მოსკოვამდე ჩავადწით. იქ სამიში აღარაფერი იყო. გზაში რადიოს მოუესმინეთ, მაგრამ ჩვენ შესახებ სიტყვაც არ თქმულა. მხოლოდ მესამე დღეს, აჩვენეს ტელევიზიით ჩვენი ფოტოები და ძებნა გამოაცხადეს. კარგა ხანს ვიშუშებდი მოტეხილ ხელს. ბაჩანა არ მშორდებოდა, მივლიდა და მის გარეშე ცხოვრება ვეღარც კი წარმომედგინა. მამდ მივიღე და მასზე ერთგული დღემდე არავინ მყოლია. მოვრჩი თუ არა, ორივესთვის პასპორტები გავაკეთე და ჩიტაში გავემგზარეთ. სწორედ

იქ ცხოვრობდა იმ ციხის უფროსი, სადაც ჩემი მოკვლა ჰქონდათ გადაწყვეტილი. კარგა ხანი დამჭირდა, ვიდრე მის საცხოვრებელ ადგილს დავადგენდი. მთელი ამ ხნის განმავლობაში, მე და ბაჩანა ქირით ვცხოვრობდით ერთ ახალგაზრდა რუს ქალთან. მას 25 წლის ბიჭი ჰყავდა და დედა-შვილმა კარგად მიგვიღო. თავიდან ამ ქალს არ მიყვი დაუწყვე, მაგრამ შორს დაიჭირა და თავი დაგანებე.

ერთხელ, მე და ბაჩანამ დავლიეთ, გრძელი, ქართული სადღეგრძელოებიც ვთქვით. ქალების სადღეგრძელო რომ ვთქვით, ბაჩანამ მითხრა – ისე, გალია როგორ ვერ დაითანხმე, რომ ლოგინში ჩაგგორებოდაო?... ვიუკადრიხე და გადავწყვიტე, იმწუთას ვსტუმრებოდი „ხაზეიკას“ თავის საძინებელში და თუ ნებით არა, ძალით დამეყოლიებინა ურთიერთობაზე. თან პურის საჭრელი დანა წავიღე, რომ შემემინებინა. მისი შვილის ოთახს ფეხაკრეფით ჩავუარე და გალიას საძინებლის კარი ფრთხილად შევაღე. გარედან შემოსულ შუქზე შევინიშნე, რომ საწოლში ორნი იწვნენ და ერთმანეთს ეალერსებოდნენ. შუქი ავანთე. მამაკაცი საბანში ჩაიმალა. – **Ах, ты шлюха-мать!** – ვთქვი გალიას მისამართით და გადავწყვიტე, მენახა, ვინ იყო საბნის ქვეშ ჩამალული. საბანს რომ მოვიკიდე ხელი, გალიამ იფვირა – არ გაბედო! – მაგრამ მკვეთრი მოძრაობით საბანი ჰაერში ავაფრიალე. დედიშობილა გალიას გვერდით, დედიშობილა მისი შვილი იწვა. თავში სისხლი მომწვა და დანა მოვიქნიე. პირველად, გალიას ჩავარტყი, მერე – მის შვილს, მერე – ისევ ქალს და აღარ მანსოვს, რამდენი ჭრილობა მივაყენე ორივეს... იქაურობა სისხლით შეიღება. გონს მამინ მოვედი, როდესაც ბაჩანამ დანა წამართვა და ოთახიდან მუჯღუგუნებით გამომავლო. სასწრაფოდ ავიბარგეთ და ქალაქკარეთ გადავბარგდით. დღემდე არ ვნანობ, რომ ორივე იქვე ჩავაძაღლე...

ამის შემდეგ, მალევე გავიგე ციხის უფროსის მისამართი და ერთ ღამეს, შინ მივადექი. ბაჩანა თან არ წამიყვანია. არ მინდოდა, რომ ამ საქმის თანამონაწილე გამხდარიყო. ღამის ორი საათი იყო, როცა კარზე დაუკაკუნე. საჭვრეტლდან დამინახა, მაგრამ კარი მაინც გააღო, თუმცა ცოტათი შეაფოვნა. ვიფიქრე, დაგვიანების მიზეზი ის იყო, რომ დარეკა და ბრიგადა გამოიძახა, ამიტომ უნდა მქჩარა. გადაწყვეტილი მქონდა მისი მოკვლა, მაგრამ ბოლო წუთს გადავიფიქრე. შინ შევედი და კარი საიმედოდ ჩავრახე. მარტო იყო. შემინებულნი თვალებით მიყურებდა. რამდენიმე წინადადებით ავუსსენი,

რა მიზანი მქონდა და ვტკბებოდი იმით, თანდათან როგორ უქრებოდა თვალებში სხივი. თან, მალემალ საათს უყურებდა, ამიტომ დროის დაკარგვა არ შეიძლებოდა. უეცრად, ოთახში საშინელი სუნი დატრიალდა... ჩაისვარე, შე ღორღო-მეთქი?! – ვუთხარი. თავი დამიქნია – კიო... კომოდის უჯრები გამოვწიე, ყველაფერი გადმოვყარე, რომ რაიმე ისეთი მეპოვა, რითიც ხელებს გაუუკოჭავდი. ქალის კოლგოტი ვიპოვე. სკამზე მივაბი, მერე ვიბიდან ვჯავდა ამოვიღე და ყური მოვაჭერი. მოჭრილი ყურის ნიჟარა მის წინ მაგიადაზე დავდე... მისი ღრიალი მთელ უბანს აყრუებდა. სისხლის დანახვა და სუნი გულს მირევდა... დავტოვე ასე, სკამზე დაბმული და სასწრაფოდ გამოვიქეცი. სულ რაღაც ორ წუთში, მილიციის მანქანები გამოჩნდა, მაგრამ მე უკვე სამშვიდობოს ვიყავი გასული.

...მთელი თვე ვიმალეობდი, მერე კი, ქალაქიდან – ქალაქში, სოფლიდან – სოფელში ძალზე ფრთხილად გადავდიოდი და ნელ-ნელა რუსეთის ცენტრისკენ მივიწვედი. ბოლოს, მოსკოვამდე ჩავადწიე. მინდოდა საქართველოში დაბრუნება, მაგრამ ძეხნილი ვიყავი და პატარა ქვეყანაში იოლად მიპოვიდნენ. რუსეთი კი უზარმაზარია და იქ დამალვა გაცილებით ადვილია. რა თქმა უნდა, ჩემს საქმიანობას ვაგრძელებდი. იმ პერიოდში, ჩემი მეგობარი, რუსი ქურდი სამარა გარეთ იყო, მაგრამ ვჯუჯუი, ვისთან ერთადაც მუშაობდა, დაშალა, რადგან „ნასედკა“ აღმოაჩინა. ერთმანეთს ძმობა შეეფიცეთ, ბაჩანაც ქურდად „მოუნათლეთ“ და დავიწყეთ ჩალიჩი. თუ საქმეს 3 კაცზე მეტი სჭირდებოდა, 2-3 სანდო კაცს დავინმარდით ხოლმე. ერთხელ, ოქროულობის მაღაზია „გავიტანეთ“. დაახლოებით ნახევარი ტომარა ოქრო წამოვიღეთ. ერთი უღამაზეხი ბეჭედი სამარამ დაიტოვა, დანარჩენი გადაყიდველებს დავურიგეთ. კარგა ბლომად ფული ვიპოვეთ. არც დროს ტარებას ვიკლებდით. სამარას ერთი ქალი უყვარდა. შორიდან ეტრფოდა, საჩუქრებს უგზავნიდა, ის ბეჭედიც მას გაუგზავნა. რომ ვეკითხებოდი – რატომ არ ცდილობ, დაუახლოვდე-მეთქი? – მპასუხობდა – ის ანგელოზია, მე – ბინძური ცხოვრების კაცი, მას ჩემი ხელის შეხებით არ გავსვრიო... ხელს ჩავიქნევიდი ხოლმე, გიჟი ხარ-მეთქი, – ვეტყვოდი და თავს ვანებებდი.

ერთხელ, ძალზე სარფიანი საქმე ჩავვიკარდა ხელში: შევიტყვეთ, რომ ერთ-ერთ ოჯახში ძალზე ძვირად ღირებული ტილო ჰქონდათ. ამ საქმეზე 5 კაცი წავედით და სურათი მოვიპარეთ. იქიდან წამოღებული ტილო სანდო ოჯახში შევინახ-

ეთ. რამდენიმე დღის შემდეგ, ამ ოჯახის უფროსი დაგვიკავშირდა და გვაცნობა, რომ გაძარცვეს და სურათი წაიღეს. საგონებელში ჩავცვივდით. ეს ამბავი ან თვითონ სახლის პატრონის გაჩალიჩებული იყო, ან ერთ-ერთი ჩვენგანის. მე, ბაჩანასა და სამარას გარდა, ყველა მონაწილეზე მქონდა ეჭვი. დავიწყეთ გარკვევა, ვის შეეძლო ამის გაკეთება. იმ ღამით, როცა სურათი გაქრა, მე, ბაჩანა და სამარა მთელი ღამე კარტს ვთამაშობდით. დარჩა იმ სახლის პატრონი და ჩვენი ჯგუფის ორი წევრი... საქმის გარჩევას დიდი აყალმყალი მოჰყვა. ჩვენ ჩვენი ხალხი მივიყვანეთ, მათ – თავიანთი და „სხადნიაკზე“ ასე, 30-მდე ქურდი შეიკრიბა. იქ ვერაფერი გავარკვეით, მაგრამ გაცხარებული საუბარი სროლით დამთავრდა. ბაჩანამ ჯგუფის ერთ-ერთ წევრს დაადო ხელი – ვიცი, რომ ამის გაკეთებულიაო; საკმაოდ დამაჯერებელი არგუმენტებიც მოიყვანა, მაგრამ ის არ გამოტყდა. სროლის დროს, ფეხში დავიჭერი და სწორედ მაშინ დავკოჭლდი...

გავიდა ხანი. მე ფეხი ბოლომდე მოშუშებული არ მქონდა და სულ შინ ვიყავი. ერთ საღამოს, ტელევიზორს ვუყურებდი და საქმეზე წასულ ბაჩანას ველოდი. კარზე დააკაკუნეს. რომ გავაღე, ყურბამდე გაღიბებული ბაჩანა შემჩრა ხელში, მაგრამ უეცრად, სროლის ხმა გაისმა, ბიჭს ღიმილი სახეზე შეეყინა და პირიდან სისხლი წამოუვიდა. სადარბაზოდან, კიბეზე მორბენალი კაცის ფეხის ხმა შემომესმა... სადარბაზოში ბნელოდა, ამიტომ ვერც ბაჩანამ და ვერც მე ვერ შევინიშნეთ, თუ ვინმე იყო ჩასაფრებული. მეგობარი ხელში ჩამაკვდა. ხმამაღლა ვტიროდი და შევლას ვითხოვდი, მაგრამ – ამოღ, უკვე ყველაფერი გვიან იყო...

მის დაკრძალვას ვერ დავესწარი, რადგან იქაურობა მილიციელებით იყო საკსე. ეს საქმე არ განსნიდა, მაგრამ დღემდე დარწმუნებული ვარ, რომ სურათის ქურდი და ბაჩანას მკვლეელი ერთი და იგივე ადამიანი იყო, სწორედ ის, ვისაც ბაჩანამ ხელი დაადო. მას შემდეგ, ის კაცი აღარ მინახავს, თუმცა, მშვიერი მგელი რომ საჭმელს დაეძებს, სწორედ ისე ვეძებდი მას...

ამის შემდეგ, მე და სამარამ საცხოვრებელი ადგილი შევიცვალეთ. ერთ დღეს კარზე მოგვადგა ახალგაზრდა ქალი, ასე, 7-8 თვის ბავშვით ხელში. დღემდე არ ვიცი, როგორ მოაგნო ჩვენს ადგილსამყოფელს. აღმოჩნდა, რომ ბავშვი ბაჩანას შვილი იყო. ნატაშა ოჯახში შინაურივით მივიღეთ და საცხოვრებლად, თავისივე სურვილით, ჩვენთან გადმოვიდა. მეც და სამარამაც დიდ მივიღეთ. ბავშვს ერთად ვზრდოდით. მერე ნატაშა

არ მოგვეშვა, ერთხელ საქმეზე მეც წამიყვანეთო, — ვეთხოვდა. წაიყვანეთო. მერე — მეორედ და მალე, ჩვენს ჯგუფში ბაჩანას ადგილი დაიკავა. მისგან ისეთი კრიმინალი დაღვა, რომ ჩვენც გაცივებული ვიყავით. ყველა საქმეს „სუფთად“ აკეთებდა. იარაღის გარეშე მალაზიაშიც კი აღარ მიდიოდა... ერთხელ, ნაქურდალი ნივთები გვქონდა გადასატანი, თანაც — სასწრაფოდ. ქალაქში მილიცია რეიდებს ატარებდა და „ფაქტით“ სიარული სარისკო იყო. ეს საქმე მე მომანდევო, — მითხრა ნატამამ. მე საჭესთან დამსვა, თვითონ ძალზე განიერი კაბა ჩაიცვა, ბავშვი ხელში აიყვანა და წავედით ნივთების წამოსაღებად. ყველაფერი ერთ ჩანთაში იყო ჩალაგებული. ჩანთა ფეხებთან დაიდგა, ზედ კაბა გადააფარა. უკანა გზაზე მილიციამ გაგვაჩერა. ნატამამ ტუტე ამოიღო და ბავშვს პირში ჩაუღო. თამაზი (ასე ერქვა ბიჭუნას) უკვე წლინახევრის იყო, მაგრამ ტუტეს სწოვდა და არც ახლა უთქვამს უარი. მილიციელებს საბარგული გავუხსენი, მანქანის სალონში კი არც ჩაუხედავთ, მკერდში მშველბულ ქალს არიდედნენ მხერას... აი, ასე მშვიდობიანად დაგვბრუნდით შინ.

თამაზი 6 წლის იყო, როცა ნატამას მთხოვნელი გამოუჩნდა. წესიერი, მშრომელი, წყნარი რუსი ბიჭი იყო. სიხარულით დავთანხმდით მის წინადადებას და კარგი ქორწილიც გადავუხადეთ. ნატამამ გვთხოვა — ქორწილის შემდეგ, თამაზს ცოლად ხნით თქვენთან დაგვტოვებო. უარი არ გვითქვამს. თავდაპირველად, ყოველ მეორე დღეს მოდიოდა შვილის სანახავად, მერე — კვირაში ერთხელ, მერე კი — სულ დაიკარგა... მივაკითხე და ვთხოვე — ბავშვი ოფიციალურად „გადამომიფორმე“ და ვიშვილებ-მეთქი. მგონი, გაუხარდა კიდევ ჩემი წინადადება. სულ მალე, თამაზი ჩემი კანონიერი შვილი გახდა. მერე, ჯერ სამარა დაიჭირეს, მალე მეც ციხეში აღმოვჩნდი. თამაზი ბავშვთა სახლში წაიყვანეს. ციხიდანაც არ ვაკლებდი ყურადღებას... რომ გავთავისუფლდი, ის უკვე 22 წლის იყო. საქართველოში ჩამოვიყვანე, მაგრამ აქ ვერ გაძლო და მოსკოვში დაბრუნდა. დღეს ის საკმაოდ შეძლებული კაცი და 2 შვილის მამაა. ჩემი პატრონიც ის არის. ვთხოვე, მოხუცთა თავშესაფარი დავააროსოთ თბილისში-მეთქი და დახმარება აღმითქვა.

უკვე 8 წელია, ქურდი აღარ ვარ. ამ ამბის მოყოლა არ მინდა, რადგან დიდ ტკივილს მაყენებს. ცხოვრება თავიდან რომ დამეწყოს, ამ გზას ალბათ აღარ ავირჩევდი, თუმცა ბევრი რამ მასწავლა სასტიკმა ყოფამ და საინტერესო თავგადასავალიც ბლომად მქონდა...

საქმეზე კაზინო „ბელუში“

სატანის სამფლობელო...

ამერიკის შერთებული შტატების თითქმის ყველა დიდ ქალაქში ვგოფილვარ. თითქოს აღარაფერი უნდა გამკვირვებოდა, არც რაიმე ახალსა და განსაცვიფრებელს ველოდი, მაგრამ ატლანტიკ-სიტიში სრულიად განსხვავებულ გარემოში აღმოვჩნდი. პირველი, რაც ყველაზე თვალში საცემი იყო, ფული გახლდათ. დიას, ფული. შეიძლება, ხუმრობად მოგეჩვენოთ, მაგრამ მე მას ყველგან ვხედავდი. თითქოს, ჩემ წინ იდო, მეხებოდა, მილიმოდა და თავისკენ მიხმობდა — აი, ახლა, შენს ხელში ვარ და მომხედ, დრო არ დაეარგო, შანსი არ გაუშვა ხელიდან, თორემ, მერე ინანებო...

წინამორბედი წერილი
იხ. „გზა“ № 50

აკაკი გეგენავა

ატლანტიკ-სიტი და ფული

დიას, ფული ატლანტიკ-სიტიში მთავარი „პერსონაა“! თანაც, აქ ყველაფერი ისეა მოწყობილი, რომ ქვეშევსეულად გიზიდავს თავისკენ. გგონია, რაც უფრო „მორს წახვალ“, მით უფრო მეტ ფულს იშოვი! მაგრამ ყველაფერი სრულიად საპირისპიროდ ხდება (თუმცა, ამაზე ქვემოთ ვიამბობ).

მთელი ატლანტიკ-სიტი, შეიძლება ითქვას, რომ სარკესავით კრიალეს, განსაკუთრებით — გაჩირაღებული ღამის ქალაქი. ტროტუარებიც კი, ძვირფასი ფილებითაა მოპირკეთებული, გემოვნებით გაკრეჭილი გაზონები და ხეები, ფეშენებელური შენობები ისეთ კომფორტულ გარემოს ქმნიან, თითქოს ქუჩაში კი არა, რომელიღაც მდიდრულ სასახლეში მოხვდი. მანქანებიც კი სულ ბზინავს, ერთ, ოდნავ მოძველებულ მოდელსაც კი ვერ ნახვით. თანაც, ავტომობილების დიდ ნაწილს უზარმაზარი სარეკლამო ფირნიში ამშვენებს მაცდუნებელი წარწერით — „მთავარია, მონინდომო და შენი გაეხდება!“ — და მინიმუმბულია მისამართი, თუ სად შეიძლება ამ მანქანის მოგება!.. მსგავსი სარეკლამო განცხადება თითქმის ყოველ შენობას ამშვენებს. რის

მოგებას აღარ ვთავაზობენ ატლანტიკ-სიტიში — რეანიშნა თანხიდან დაწყებული, მდიდრული ბინებით დამთავრებული... სხვათა შორის, დიდი საოკეანო გემი და თვითმფრინავიც კი შეუტანათ მოსაგები „ნივთების“ წუსხაში...

და ყველაფერი ეს, როგორ გგონიათ, სად თამაშდება?.. რა თქმა უნდა, კაზინოში, რომელთა რაოდენობაც ატლანტიკ-სიტიში მგონი, იქ მცხოვრებთა რაოდენობას სჭარბობს! ყოველი კაზინოს შესასვლელთან კი, ისეთი ატმოსფერო სუფევს, ძნელად თუ შეიკავებთ თავს, რომ ფეხი არ „შევიცდეთ“. კაზინოში ყველა გეპატიჟება — ისიც კარგად გაქვს გაცნობიერებული, რომ შენი შუტყუება უნდათ, მაგრამ უარს ვერ ამბობ. განსაკუთრებით, ფერიებივით მშვენიერი, გრძელფეხება გოგონები აქტიურობენ, რომლებიც გულუბრყვილო ანგელოზივით ჩაგვიდებენ ხელს და შენობისკენ გექაჩებიან. ალურსიანი ხმით იმასაც გეუბნებიან — შენ ოღონდ სცადე, სულ იოლად შეიძლება, მილიონერი გახდე, ეს არც ისე რთულიაო!..

სატანის სამფლობელო...

ერთ-ერთ გზაჯვარედინზე ტრაილერი გაგაჩერე. მის იქით წასვლა მეკრძალებოდა. რიკომ, ჩემმა იძულებითმა თანამგზავრმა, გაღვიძებისთანავე საკუთარი თავი

სარკეში შეათვალიერა (როგორც გახს-
ლოთ, კაფეში უცნოდ გამოთვრა და თავ-
იც მიმაჟეჟინა!) და ელდანაცემმა იკითხა:

– ასე ვინ „გამალამაზა“?

– აკამ! – შშვიდად ვუპასუხე (აკა მე
გახლდით: ასე თავად „მომნათლა“ ზანგ-
მა ჩხუბისთავმა).

– ზედმეტი მოგსვლია...

– ნაკლები გელაყბა და საერთოდ არ
მოგხვდებოდა!..

– აღარ უნდა დავლიო! სულ ასე
მემართება... – თავი მოისაწყლა ზანგმა.

– ძალიან მომიშალე ნერვები, თორემ,
ხელს არ დაგაკარებდი... – ახლა უკვე,
მართლა შემეცოდა ნაცემი რიკო.

– მორჩა, შევეშვათ ამას. კიდევ კარ-
გი, რომ გზაში არ მიმატოვე... ჩათვალე,
რომ ძმები ვართ!.. – და რიკომ მხარზე
მაცოცა! ასეთი შესტით ამერიკელი ზანგე-
ბი (განსაკუთრებით ისინი, ვინც თავიან-
თი ცხოვრების უმეტეს ნაწილს ქუჩაში
ატარებენ) ერთმანეთს ძმობას ეფიცები-
ან. ეს შესტი ჩემი ბრუკლინელი მე-
ზობლებისგანაც მახსოვდა, ოღბანის
ციხეშიც ბევრჯერ მინახავს...

– აკა, შენი ტრიალიერით კაზინოსთან
ვერ მივალთ. სადამოობით ქალაქში
სატვიროთებს ეკრძალება მოძრაობა!..

– აბა, რა ვქნათ?

– ტუდის დაურეკე, მოვა და მოგვხე-
დავს. მანამდე კი, მანქანა სადმე უნდა
დავაყენოთ... – და რიკომ ავტოსადგო-
მისკენ მანიშნა.

ტუდი სწორედ ის გახლდათ, ვისი
აპარატურაც გადმოქონდა მაიაშიდან
კაზინო „ბალუსი“...

ნახევარ საათში, ავტოსადგომს 2 მანქანა
მოაღდა: ერთი – ვეპერთელა თეთრი ლიმუზინი,
ხოლო მეორე – ბოლო მარკის ნაცრ-
ისფერი „ლინკოლინი“. ლიმუზინიდან სმოკ-
ინგში გამოწყობილი ორი მამაკაცი გადმო-
ვიდა, „ლინკოლინიდან“ კი, ნამდვილი გოლი-
ათები გადმოხტნენ. როგორც შემდეგ შევი-
ტყვე, ისინი „ბალუს“ დაცვის ბიჭები იყვნენ.
ერთ-ერთი სმოკინგიანი მომესალმა.

გვიან მივხვდი, რომ ტუდი იყო (მაიაში
ჩვეულებრივი ტანსაცმელი ეცვა და ამი-
ტომ გამიჭირდა ცნობა).

– ეტყობა, ძალზე სწრაფად მოდიოდი,
დღეს ნამდვილად არ გელოდით... – შე-
მაქო ტუდმა და მეორე სმოკინგიანს წარუ-
გინა ჩემი თავი:

– ბოს, ეს ის მძღოლია, კონტრაქტის
გაფორმებას რომ მოხვდა. კარგი ბიჭია!..

ბოსმა ხელი ჩამომართვა და მოხოვა
– კარი გააღე, ჩემი საქონლის ნახვა
მინდაო... თავი დაუქუქი და ტრიალიერის
კარისკენ წავიდა. ამ დროს, ტუდმა და
ბოსმა რიკო შენიშნეს, რომელიც კაზინას
მიყრდნობოდა და ფრიად საცოდავად
გამოიყურებოდა.

– რიკო, როგორ ხარ? სახე რას
გვიავს? – გაუკვირდა ბოსს.

– არაფერია, ცოტა მომხვდა...

– გუებნები – დანებე მაგ ჩხუბს თავი,
მოდო ჩემთან, სტაბილური სამსახური და
კარგი ხელფასი გექნება... – ჩემთვის მოუ-
ლოდნელი იყო ბოსის ეს სიტყვები. რიკომ
რადაც წაილულელა, მაგრამ მისთვის
უკვე აღარავის ეცალა. სმოკინგიანებმა
მთელი ყურადღება ტრიალიერში
დატვირთულ სათამაშო აპარატებზე გადა-
იტანეს. როდს (ბოსის სახელია) სახე
გაუბრწყინდა, აშკარად კმაყოფილი იყო:

– ყოჩაღ, ტუდ, კარგი აპარატურა!
რამდენიმე თვე მაინც გავამწარებთ
კონკურენტებს!..

როდი ძარაზე ავიდა და სათითაოდ
ჩამოუარა საგანგებოდ შეფუთულ აპარა-
ტებს. ვერ გავიგე, გაუხსნელი ყუთიდან
როგორ აფასებდა საქონელს. თუმცა,
როგორც ჩანს, ყუთზე გამოსახული
აპარატების ფერადი ფოტოები აძლევდა
მათ აღფრთოვანების საშუალებას. როგორც
იქნა, გული იჯერეს ყუთებისა და ფო-
ტოების თვალთვრებით და ძარიდან
ჩამოხტნენ. ტუდი მომბრუნდა:

– ხვალ დილით გადმოგტვირთოთ.
როგორც შევთანხმდით, გასამრჯელოსაც
მაშინ გადმოგცემ...

ბოსმაც გამომიწოდა ხელი დასამშვი-
დობებლად და შემდეგ, ლიმუზინისკენ
მიმავალ ტუდს გასძახა:

– ესენი აქ უნდა დარჩნენ?

– რა ვიცი, როგორც შენ იტყვი...

– წამოდი ჩვენთან, სასტუმროში დაის-
ვენე. ხვალ კი, საქმეს მიხედავ... ისეთი
ბუნწებიც კი არა ვართ, როგორც ჩვენზე
ამბობენ...

ბოსმა მანიშნა, ლიმუზინისკენ გავე-
ოლოდი. ბევრი არც მიფიქრია და არც
თავი გამოიძვია. რადაც წამებში, ტრიალი-
ერი ჩაკეტივს, ავტოსადგომის დარაჯს ფული
გადავუხადე, ქვითარი გამოვართვი და
ლიმუზინისკენ წავიდა. რიკო, მართალია,
კოჭლობით, მაგრამ მაინც მკვირცხლად
გამომყვა უკან.

– ეტყობა, კარგი თვალით შემოგხე-
და, თორემ, მძღოლებს სასტუმროში არა-
სოდეს ეპატიჟება... – მითხრა მან.
ლიმუზინამდე დაცვის ბიჭებმა მიგაც-
ილეს. სიამაყის გრძნობა დამეფულა;
მხრებში კიდევ უფრო გავიშალე, როდე-
საც ლიმუზინის კომფორტულ სავარ-
ძელში აღმოვჩნდი. ასეთ მდიდრულ
მანქანაში პირველად ვიჯექი... სალონ-
ში სავარძლები წრიულად განეთავსე-
ბინათ. შუაში, პატარა მაგიდაზე ათას-
ნაირი სასმელი იდგა, რომელსაც კაზინოს
მეპატრონეები უშუაგულად გვთავა-
ზობდნენ...

ოცობდე წუთში, ლიმუზინი უზარმაზ-
არ, გაკაშკაშებულ შენობას მიადგა. მალ-
ლა ავიხედე და თვალი მომჭრა გაჩახ-
ჩახებულმა აბრამ – კაზინო „ბალუსი“. სასიამოვნო
მუსიკას, რომელიც დარბა-
ზში ჟღერდა, არანაკლებ სასიამოვნო
ცნობა დაემატა: როდმა მითხრა – დღეს
ჩვენი სტუმარი ხარ, რიკო სასტუმრო-
ში მიგიყვანს; დაისვენე, შეგიძლია, კა-
ზინოშიც შეხვიდე, მაგრამ განსოვდეს,
ეს სატანის სამფლობელოა, თავი არ
დაკარგო; როგორც არ უნდა მოინდომო,
მაინც ვერაფერს მოიგებ... დანარჩენი
შენ იციო!..

გაოცებულმა გავაყოლე თვალი როდს:
მისგან მაინც ამას ნამდვილად არ ველოდი...
რიკო სასტუმროსკენ გამიძღვა.

– მაგარია როდი! აქ ხომ „ბალუსი“
აქვს?.. სხვა კაზინოებშიც დიდი წილის
მფლობელია. ძალიან მდიდარი კაცია!

– ტუდი?

– ტუდს მცირე პროცენტი აქვს. თუმცა,
ფული მასაც საკმაოდ აქვს!

– მერე, ასეთი კარგი ნაცნობები თუ
გყავს, შენ რინგე ჩხუბით ირჩენ თავს?!

– ასე მირჩენია: თავისუფლების დათ-
მობა არ მინდა! მაგათთან ხელფასზე უნდა
ვიჯდე, თანაც, ორივეს ხუშტურები უნდა
ვითმინო! – „ამისხსნა“ რიკომ.

– რა ვიცი, შენი საქმისა შენ იცი!.. –
მივხვდი, რომ რიკოსთან ლაპარაკს აზრი
არ ჰქონდა.

ერთგული მკითხველი

თქვენ, ერთგულ მკითხველს, უთუოდ გემახსოვრებათ ჩვენი ჟურნალის სხვადასხვა ნომერში დაბეჭდილი წერილების შინაარსი და არც ამ ტესტის კითხვებზე გაგიჭირდებათ პასუხის გაცემა...

1. რა ჰქვია ჩხიპს მემრანაირად?

- ა) ჯოყარი;
- ბ) ჯაფარი;
- გ) ჩახრახი.

2. რომელი ფიზიკური ვერ იხუჩავს ნამდვილი ტაქვილი, რადგან ანალოგიკაზა ალერგია ალერგია?

- ა) რობერტო ბაჯო;
- ბ) ზინედინ ზიდანი;
- გ) ჩეზარე მალდინი.

3. რა ეწოდება წვირების შიშს?

- ა) პავონოფობია;
- ბ) კლაუსტროფობია;
- გ) აკაფობია.

პასუხები იხილეთ 61-ე გვერდზე

კაზინოს მფლობელთა სასტუმრო არაფრით ჩამოუვარდებოდა ჩემი წინანდელი მასპინძლების, ბაუერების ხუთვარსკვლავიან ოტელს. რიკოს აქ ყველა შინაურივით ხვდებოდა, ყველა თანაუგრძნობდა დაილაგებული ცხვირ-პირის გამო. ისიც იფერებდა: რინგზე მომდეს, მაგრამ არც მე დავრჩენილვარ ვალშიო, — ეუბნებოდა...

რიკომ ნომრის კარამდე მიმაცილა და გამომეშვიდობა, ქალაქში წავალ, ძმაკაცებთან, აქვე ახლოს ბინა აქვთ ნაქირავებო, — მითხრა.

— კაზინოში არ წავიდე? — შევთავაზე. — არა, ძმაო, გიჟი კი არა ვარ, კაზინოში ვითამაშო! ეგენი მე რას მომაგებინებენ!.. თუცა, შემიძლია, ერთ მაგარ ადგილას წავიყვანო. ღამის 11 საათზე „ბალუს“ ცენტრალურ შესასვლელთან დამელოდე...

გმა, კაზინოს პირველი სართულიდან მესამემდე...

რიკოს დავეშვიდობე. საათს დავხედე — რვის ნახევარი იყო. 11 საათამდე ნომერში გამოკეტილი ნამდვილად ვერ გავძლებდი და „ბალუს“ დათვალიერება გადავწყვიტე. მანამდე კი, კაფეში შევედი, გვარიანად მომიხეობდა. მიმტანმა თვალის დასამხამებაში მომიტანა შეკვეთილი საუზმე და მეც გემრიელად მივირთვი. როცა ანგარიში მოვითხოვე, თავაზიანად განმიმარტა:

- სერ, კაზინო „ბალუს“ ტერიტორიაზე იმყოფები: აქ სტუმრებისთვის კვება და მომსახურება უფასოა!..
- ვაა!.. — უნებლიეთ წამოვიძახე.
- ნუ გიკვირს, ჩვენთან ასეა მიღებული! — მიღიმიდა მიმტანი გოგონა.
- „ჩავეიზე“ უარს ამბობ ხოლმე?
- ეს უკვე კლიენტის სურვილზეა დამოკიდებული... — თავისთვის ჩაილაპარაკა გოგონამ.

10-დოლარიანი მაგიდაზე დავდე და ამაყად დავტოვე კაფე.

კაზინო „ბალუს“ დიდი შენობა სამსართულიანი გახლდათ. „სატანის სამფლობელოს“ პირველ სართულზე ისეთი გნაისი იდგა, ჯოჯოხეთში გვერდებოდა თავი. სათამაშო ავტომატების ხმაური, ჟეტონების ჩხრიალი, რიტმული მუსიკა, მოთამაშეთა აზარტული შეძახილები, სიგარეტის კვამლი, ნახევრად შიშველი მიმტანები, რომლებიც სათამაშო ავტომატების მწკრივებს შორის დაატარებდნენ სხვადასხვა სასმელს... ყველაფერი ეს ფეტკვით აბნედა ახალმისულს. მეც ასე დამეშინა, თუცა სწრაფად ავუდე ალლო იქაურობას.

...მოკლედ, სათამაშო ავტომატების განყოფილებაში გასაკეთებელი თითქმის არაფერია — მთავარია, ავტომატში ჩაავ-

ლო რკინის ჟეტონი და სახელურს ღონივრად ჩამოჰკრა. იქ კიდევ, მბრუნავი გორგოლაჭი დატრიალდება და ერთნაირი რიცხვები ან საგნები ამოდრავდება; თუ მწკრივში განლაგდნენ, ე.ი. მოგებული ხარ. მოგების შანსი იმის მიხედვით იზრდება, რაც უფრო მეტ ჟეტონს ჩააგდებ... ავტომატებზე თამაში კაზინოში ყველაზე მარტივია. აქ არც ტვინის ჭყლეტა გინდა და არც რაიმე განსაზღვრული წესების დაცვა. ამიტომაც, ყველაზე მეტი ხალხი აქ ტრიალებს. აქ შეხვდებით პენსიონერებს, ტურისტებს და ჩემნაირ ცნობისმოყვარეებს. თვალსაჩინო ადგილას გამოუკრავთ ფერადი ფოტოები, რომლებზეც ის ადამიანები ალუბეჭდავთ, ვისაც სხვადასხვა დროს, დიდი მოგება წაუღია კაზინოდან. მათ ბედნიერ სახეებს რომ უყურებ, კიდევ უფრო გიმდაფრდება მოგების სურვილი... მეც ასე დამეშინა და ხუთიოდე წუთში, ისე დავხარჯე 50 დოლარით ნაყიდი ყველა ჟეტონი, რომ ვერც კი მივხვდი. სამაგიეროდ, ერთი ცენტრიც ვერ დავიბრუნე უკან.

ცხოვრებაში არასოდეს მომივია ლატარიაში და ესეც მორიგ ასეთსავე „მარცხად“ ჩავთვალე. ამიტომ მშვიდად გავეცალე სათამაშო ავტომატს და დარბაზის სიღრმისკენ დავიძარი. იქ კიდევ, რულეტკის მაგიდეზე იდგა. ერთი გაფიქრება, რულეტკისკენ გამიწია გულმა, მაგრამ როგორღაც თავი შევიკავე.

...მეორე სართულზე, პირველისგან განსხვავებით, სამარისებური სიჩუმე სუფევდა. მწვანე მაუღვდაკრულ მაგიდებს მოთამაშეები შემოსხლომოდნენ და ბანქოს თამაშობდნენ. ყურადღების ცენტრში, ცხადია, კრუპი იმყოფებოდა, რომლის თითების ყოველ მოძრაობას გაფაცვიცებით შეჰყურებდნენ მოთამაშეები... და რაც მთავარია, ყველა მოთამაშეს სჯერა, რომ თამაშის ბედი მასზეა დამოკიდებული, მთავარია, კრუპი არ მოატყუოს... მოთამაშის აღლევა ბუნებრივია, მაგრამ როდესაც კრუპის გაღიზიანებულ სახეს უყურებ, რომელიც დროდადრო მენჯერისკენ გააპარებს თვალს, უმაღლესი მიხედვები ყველაფერს. კრუპი იცის, რომ კაზინოში ბევრი არ უნდა წააგოს!

ყველაზე საინტერესო „ბალუსში“, მესამე სართული გახლდათ. ამ სართულზე შესვლა ფასიანი იყო, თანაც, 200 დოლარი ღირდა. ფასმა ცოტა არ იყოს, შემაცბუნა, მაგრამ ცდუნება იმდენად ძლიერი აღმოჩნდა, რომ დაუფიქრებლად ამოვიდე ორი 100-დოლარიანი...

P.S. თუ რა გადაძხდა კაზინო „ბალუს“ მესამე სართულზე, ამის შესახებ მოძღვენო („გზა“ №1, 2005) წერილში ვიამბობთ...

Mitsubishi-ს „სამეხნალო ეხსი“

იაპონურმა ავტოგეგმვამ წააშენა, თავისი 280 ათასი ავტომობილი, მათ შორის 95 ათასი ყველგანმავალი „პაჯერო“ დაიბრუნა „სამკურნალოდ“. კომპანიის ხელმძღვანელობას არ გაუჭმლავენება, თუ საკუთრივ რომელ კვანძებს აღმოაჩნდა ხარვეზი და მხოლოდ ის გამოაცხადა, რომ მანქანების გამოთხოვის აქცია,

„მიცუბისის“ სერვისის დონის საერთო შემოწმების ფარგლებში ეწყობა. Pajero-ს გარდა, კომპანიამ გამოითხოვა აგრეთვე, 1992-93 წლებში გამოშვებული მოდელები: Colt, Lancer და Lancer Combi, 1997 წელს

გამოშვებული Galant და 1995 წელს გამოშვებული L400. მონიტორინგის აქცია სულ 17 მოდელს მოიცავს.

აღსანიშნავია, რომ ამ აქციამ კიდევ უფრო დაამძიმა „მიცუბი-

შის“ ფინანსური მდგომარეობა, რომელიც ისედაც არ გასლდათ

დიდად სასარბილო. ეს უპირველესად იმით იყო გამოწვეული, რომ კომპანიის მთავარმა პარტნიორმა – კორპორაცია „დაიმლერ კრაისლერმა“ მნიშვნელოვნად შეამცირა თავისი ფინანსური წილი; ამასთანავე, მკვეთრად დაეცა მანქანების რეალიზაციის დონე. მაგალითად, მისში, იაპონურ ბაზარზე „მიცუბისის“ სულ 4213 ავტომანქანა გაიყიდა, რაც წინა, 2003 წლის იმავე პერიოდის მაჩვენებლის 56,3%-ს შეადგენს. კომერციული მანქანების – Mitsubishi Fuso-ს რეალიზაციის მოცულობა 9,7%-ით შემცირდა.

„დაიმლერ კრაისლერს“, როგორც „მიცუბისის“ მთავარ პარტნიორს, მალე იაპონური საინვესტიციო ფონდი – Phoenix Capital შეცვლის. კომპანიის პრეზიდენტის იასუში ანდოს თქმით, „მიცუბისის“ ფინანსური გაჯანსაღების პროცესი 3-დან 5 წლამდე პერიოდს გასტანს. უკვე გასულ ზაფხულს, Phoenix Capital-მა ავტოგეგმვის 70 მლრდ იენით (520 მლნ ევროთი) ინვესტირება მოახდინა.

Renault Modus – ჩემპიონი მცირე ჯდასში

Renault Modus – მცირე კლასის პირველი ავტომობილია, რომელსაც დამოუკიდებელი ორგანიზაციის – Euro NCAP-ის მიერ ჩატარებული კრემ-ტესტის შედეგად 5 ვარსკვლავი მიანიჭეს. „მოდუსი“ Renault-ის მესამე თაობის უსაფრთხოების სისტემითაა აღჭურვილი, რომელსაც 6 ბალიში აქვს. ფრონტალური დარტყმის შემთხვევაში, ეს ბალიშები მძღოლის აღნაგობისა და პოზის მიხედვით მოქმედებს. ამისთვის საჭირო ინფორმაციას სისტემას, მძღოლის სავარძლის ნალოზე დამაგრებული სპეციალური ხელსაწყო აწვდის.

რაიმე მექანიკური კვანძი ან ნაწილი შემოიჭრას. ფრონტალური დარტყმისას, მაგნიუმის შენადნობებისგან დამზადებული საჭე დეფორმაციას განიცდის, საჭის ღერძულა კი, იკეცება და მძღოლს სხეულში არ შეერტობა. კარების პანელებში ჩამონტაჟებულია დარტყმის საწინააღმდეგო გამაძლიერებლები. დიდი სიმკვრივით გამოირჩევა აგრეთვე, ძარას შუა დგარებიც.

„რენო მოდუსის“ ძარა ფურცლოვანი ფოლადისგანაა დამზადებული და ამდენად, განსაკუთრებული დრეკადობით გამოირჩევა. ეს მასალა „ფანტავს“ შეჯახების ენერგიას და ავტომანქანის სალონს „ხსნის კაფსულად“ აქცევს. რაც მთავარია, მძღოლი და მგზავრები გარანტირებულნი არიან იმისგან, რომ სალონში

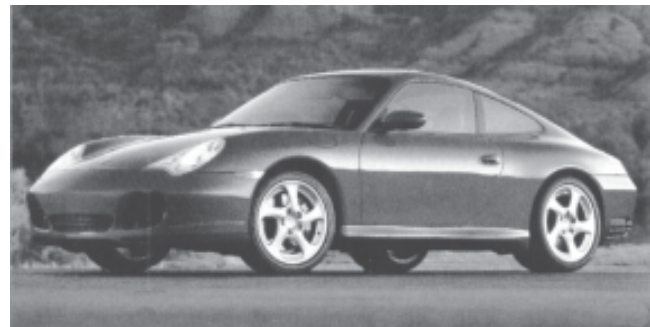
Modus-ის გარდა, „რენოს“ საზოგადო რიგში კიდევ 6 ავტომანქანაა, რომელსაც აღნიშნული კრემ-ტესტის შედეგად, 5-ვარსკვლავიანი შეფასება მიეცა. ესენია: Espace IV, Vel Satis, Laguna II, Scenic II, Megane II და Megane II კუპე-კაბრიოლეტი.

Porsche აღმოსავლეთისკენ მიიწევს

შემოდგომაზე, აღმოსავლეთ ევროპის ქვეყნებსა და რუსეთში, სწრაფი მოძრაობის მოყვარულთა გასახარად, სახელგანთქმული ავტომობილის – Porsche 911 Carrera-ს გაყიდვა დაიწყო. იქაურ ავტომოყვარულებს დიდხანს ცდა არ მოუხდათ: ამ მანქანის ევროპული პრემიერა გასულ ზაფხულს შედგა და აი, ის უკვე რუსეთშია.

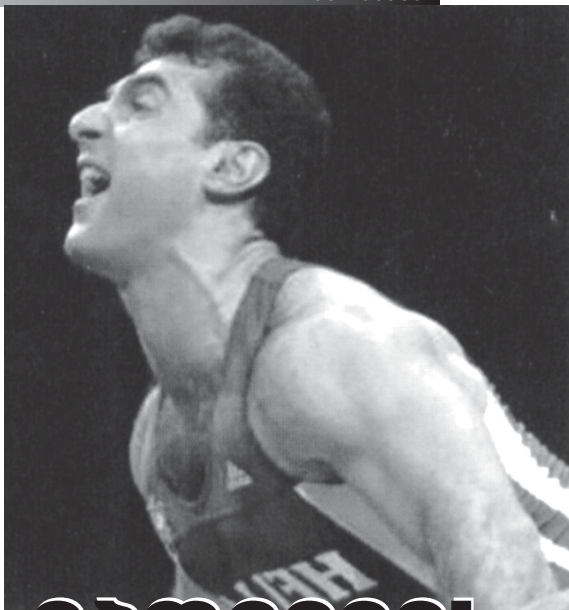
სიჩქარეს 4,8 წმ-ში აღწევს. 991 Carrera-ს ფასი, საბაზო კომპლექტაციაში 97, ხოლო Carrera S-ის – 109.900 ევროა. დამატებით ოპციითაა ნუსხა 40-მდე დასახელებას შეიცავს.

Porsche 911 Carrera აღჭურვილია 3,6 ლ სამუშაო მოცულობისა და 325 ცხ.ძ. სიმძლავრის ძრავით, რომელიც 100 კმ/სთ სიჩქარემდე მანქანას 5 წმ-ში „ააგორებს“, ხოლო მისი მაქსიმალური სიჩქარე 285 კმ/სთ-ია. უფრო მძლავრი მოდიფიკაცია – Carrera S, 3,8 ლ მოცულობისა და 355 ცხ.ძ. სიმძლავრის ძრავითაა აღჭურვილი. ეს მოდიფიკაცია 295 კმ/სთ მაქსიმალურ სიჩქარეს ავითარებს, ხოლო 100 კმ/სთ

ათენის ოლიმპიურ თამაშებზე ქართველი სპორტსმენების წარმატებით გამოსვლამ, დიდ სიხარულთან ერთად, სინანულის გრძობაც დაგვიტოვა. ოქრო-ვერცხლი გაცილებით მეტი გვექნებოდა, უცხო ქვეყნების სახელით მოასპარევე ჩვენი თანამემამულეების მონაგარსაც ქართული ყულაბა რომ შეეგესო... სასიხარულოა, რომ ახლა, ქართველი ლეგიონერები ნელ-ნელა სამშობლოში ბრუნდებიან.

ცოტა ხნის წინ, ათენიდან თბილისში ახსნი ახსნაშვილი ჩამოვიდა და თავისი პირველი მწვრთნელის, ვანო გრიჭუროვის მეთვალყურეობით შეუდგა ვარჯიშს. პირადად მე, სამგზის ოლიმპიურ ჩემპიონთაგან მხოლოდ ვიქტორ სანეევის ვარჯიშში მინახავს, როდესაც ლეგენდარული მძლეოსანი მოსკოვის ოლიმპიადისტის ემზადებოდა. სანეევი მაშინ 35-ე წელში იყო და თავისი სპორტული კარიერა საბჭოთა კავშირის დედაქალაქში ოლიმპიური ვერცხლით დაასრულა. კახიაშვილს კი, უკვე შეუსრულდა 35. გამოდის, რომ კახი უჩვეულო რეკორდისტის მზადებას იწყებს. თუმცა, ყველა რეკორდი ხომ გამორჩეულია და არც კახია რეგითი ათლეტი.

შედეგა თუ არა კახი კახიაშვილის მასობა ოლიმპიადის

გოგი შრანგიშვილი

— კახი, შენს დინჯ ვარჯიშს რომ ვადევნებდი თვალყურს, ნათლად ჩანს, რომ რაღაც სეროზული ტურნირისთვის ხარ განწყობილი. მესუთუ ოლიმპიადაზე ფიქრობ?

— პირველ რიგში მინდა აღვნიშნო, რომ ძალიან მახარებს, ჩემს თბილისში დაბრუნება. ბედნიერი ვარ, რომ ისევ ძალოსანთა ვაკის დარბაზში ვვარჯიშობ, ბატონ ვანოსთან და იმ ხალხთან ერთად, რომლებთანაც აქ 10 წლის წინ ვიკრიბებოდი. ქართული ძალოსნობა ახლა აღმავლობის გზაზეა და ვხედავ, რომ ვეტერანებთან ერთად ახალგაზრდებსაც აქვთ კარგი პერსპექტივები. რაც შეეხება შენს კითხვას, მე ერთი დიდი მიზანი დავისახე — ეს არის პეკინის ოლიმპიური თამაშები, რომლისთვისაც ვანო გრიჭუროვის ხელმძღვანელობით მომზადებას ვაპირებ. ძირითადად, თბილისში მოვემზადები, ვივარჯიშებ ცხინვალშიც. გაისად, მსოფლიო ჩემპიონატზე მინდა გამოვიდე. ვნახოთ, როგორი შედეგები მექნება და იმის მიხედვით ვიმოქმედებ. 25 წელია უკვე, ძალოსნობაში ვარ და საკუთარი შესაძლებლობებიც კარგად ვიცი. დიდი მიზნების მიღწევა იოლი ნამდვილად არ არის. თუმცა ვფიქრობ, ჩემი თავი ჯერ არ ამომიწურავს. პეკინის ოლიმპიადისთვის, თითქმის 40 წლის ვიქნები, მაგრამ წარმატების იმედი მაინც მაქვს.

მე და ბატონმა ვანომ ისიც მოვიფიქრეთ, თუ როგორ უნდა ვიმუშაოთ. რა თქმა უნდა, ბევრი რამ უნდა გავითვალისწინოთ, დაწყებული სავარჯიშო პირობებიდან, დამთავრებული სპორტული ილბლით... ვფიქრობ, ღირს, კიდევ ერთხელ

ვცალო ბედი. მჯერა, რომ თუ ამ პერიოდის განმავლობაში, ვანო გრიჭუროვის ხელმძღვანელობით ვივარჯიშებ, წარმატების შანსი მექნება. ვიდრე საქართველოში ვიყავი, ჩვენ ერთად 13 წელი ვიმუშავებთ და არც შემდეგ, საბერძნეთში ყოფნის დროს გამიწყვეტია მასთან კონტაქტი. ბატონი ვანო ჩემი მზადების თაობაზე მუდამ საქმის კურსში იმყოფებოდა. ასე რომ, იგი ჩინებულად მიცნობს და მეც მწამს მისი კომპეტენტურობის.

ვანო ბრიჭუროვი:

— ბედნიერი ვარ, რომ ორივე სპორტსმენმა გამიმართლა: კახი კახიაშვილიც და გიორგი ასანიძეც ოლიმპიური ჩემპიონები გახდნენ. რა თქმა უნდა, მსიაიმონებს ისიც, რომ ამ ათლეტებს ჩემი სჯერათ და ჩემს შრომას აფასებენ. მართლაც, ჩვენ ერთად დიდ შედეგებს მივაღწიეთ და თუ გავიხსენებთ ცალკეულ მომენტებს, ტრაგედიას თუ სავარჯიშო პირობებს, შეიძლება ითქვას, სასწაულებიც მოგვიხდენია. თუმცა, სასწაული იშვიათად ხდება... ვფიქრობ, ჩიტი ბღვენად ღირს. კახის პირდაპირ ვუთხარი — მოდი, რამდენიმე თვე ვიმუშაოთ და შემდეგ გეტყვი ჩემს აზრს იმაზე, თუ რა შანსები გაქვს მეთქი. ვნახოთ, ჯერ დაზუსტებით ვერაფერს ვიტყვი...

— კახი, უკვე 25 წელია, ძალოსანი ხარ. ყოველდღე, რამდენიმე ტონა სიმძიმეს ეწევი. არ მოგბეზრდა ამ რკინებთან ჭიდილი?

— ასეთი მომენტი 17-18 წლის ასაკში მქონდა. საერთოდ ძალოსნობის მიტოვებას ვფიქრობდი, მაგრამ ბატონი ვანოს, მამის, მეგობრების რჩევით, ვარჯიშში გავაგრძელე. რა თქმა უნდა, ძნელია ყოველდღიური შრომა, ვარჯიშებზე ოც-ოცი ტონის

აწევა. მაგრამ სპორტის ეს სახეობა მიყვარს, სიყვარულთან განშორება კი, ადვილი როდია. ამასთან ერთად, ძალოსნობა და საერთოდ, დიდი სპორტი ბრძოლაა — საკუთარ თავთან, მეტოქესთან... გამარჯვებაა, სიხარულია... ასე რომ, სპორტის სიყვარული და დიდი წარმატებისკენ სწრაფვა იმარჯვებს და მეც ვარჯიშს ვაგრძელებ...

— ვარჯიშს კი აგრძელებ, მაგრამ ამასობაში, ცხოვრებაც მიდის. 35 წლის ხარ და ჯერ საკუთარი ოჯახი არ შეგიქმნია. შენ მეგობარი გია ასანიძე კი, უკვე 4 შვილის მამაა... ამასთანავე, ქართველები ღვინისა და დროს ტარების მოყვარული ხალხი ვართ. შენ ესეც გააკლია...

— გასაგებია, რასაც მეკითხები: დიდი სპორტი ამქვეყნიურ სიამოვნებებზე უარის თქმას მოითხოვს. გია ასანიძის, მართლაც, მისი შვილების გამო, თეთრი შურით მშურს... რაც შეეხება ღვინის სმას, ამ საქმის მოყვარული არასდროს ვყოფილვარ. ბევრ ქვეყანაში ვარ ნამყოფი, ბევრი ლამაზი ქალაქი მინახავს, მაგრამ ჩემს გემოზე ვერც ერთი ვერ მომივლია: შეჯიბრებას დიდი დრო მიაქვს. გარდა ამისა, მე მძიმე წონაში გამოვდივარ და შესაბამისად, ფიცარნაგზე გამოსვლაც ტურნირის ბოლოს მიწვევს ხოლმე. ჩემპიონატის დამთავრების შემდეგ კი, სასურველად დრო აღარ გვრჩება. ყველაზე მეტად ჩემი ახლობლები მენატრებიან, მაგრამ რას ვიზამ?... ასეთია სპორტსმენის ცხოვრება!..

— ალბათ, შენც დამეთანხმები — სპორტის ბევრი სახეობა ძალზე ლამაზი სანახაობაა — ფეხბურთი იქნება ეს, კალათბურთი თუ მხატვ-

რული ტანვარჯიში. შტანგის აწევაში რა სილამაზეს ხედავ?

— სიმართლე გითხრა, თავიდან არც მე მიზიდავდა ძალოსნობა. უფრო მეტიც — ვანო გრიჭუაშვილი პირველად რომ მითხრა, ჩემთან მოდი სავარჯიშოდ, სიხარულით იმიტომ დავთანხმდი, რომ ბატონი ვანო მოკრივეთა მწვერთველი მეგონა... მაგრამ ახლა, იმდენად მიყვარს ძალოსნობა, რომ სიმძიმეების აწევაშიც თავისებურ სილამაზეს ვხედავ. შეიძლება ეს ფანატიზმია, მაგრამ ჩემთვის იმდენად მნიშვნელოვანია სპორტის ეს სახეობა, რომ მთელი ცხოვრება ამით ვარ დაკავებული. მასხენდება ბარსელონის ოლიმპიადა და საქართველოს სპორტკომიტეტის მაშინდელი თავმჯდომარე კახი ასათიანი. ოლიმპიური ტურნირის შემდეგ, ბატონმა კახიმ მითხრა — არ მეგონა, ძალოსანთა შეჯიბრება ასეთი აზარტული თუ იქნებოდა; შეჯიბრების დროს, ნერვიულობისგან ლამის გული ამოვარდაო... რა თქმა უნდა, სანახაობრივად ფეხბურთისა და კალათბურთის მსგავსი არაა ძალოსანთა ასპარეზობა, მაგრამ სპორტის ყველა სახეობა თავისებურად ლამაზია.

— პირველად როდის დააფიქსირე, რომ სიმძიმეების აწევა საინტერესო იყო შენთვის?

— ძალიან მოკლე ხანში: სულ ორი კვირის დაწყებული მქონდა ვარჯიში, შტანგასთან ჭიდილი რომ მომეწონა. ერთი წლის შემდეგ კი, ხელი მოვიტყევე, მაგრამ მაინც არ მივატოვე ძალოსნობა. ჩემს ამ ფანატიზმში, დიდა ბატონი ვანოს დამსახურება. მას პედაგოგის დიდი ნიჭი აქვს. ნელ-ნელა, მეთოდურად ჩამითრია და არც ვნანობ.

— ბავშვობაში როგორი იყავი?

— ვერ ვიტყვი, რომ ცელქი ვიყავი. სკოლაშიც კარგად ვსწავლობდი. მართალია, თავიდან გამიჭირდა, რადგან რუსული სკოლა დავამთავრე ცხინვალში, მაგრამ შემდეგ, როგორც წესი, ოთხიანებს და ხუთიანებს ვიღებდი. მიყვარდა ფეხბურთი, ბუნება, ისტორიული ძეგლების დათვალიერება. მშობლებს უმეტესად, უუჯერებდი. მამა ახლაც ცხინვალში ცხოვრობს, პედაგოგია, ხოლო დედა და სამბერძნეთში არიან ჩემთან.

— ამ ცოტა ხნის წინ, ბატონ ვანოსთან ერთად, ცხინვალში ყოფილხარ ჩასული. საინტერესოა, იქაურები თუ გცნობენ და როგორი ურთიერთობა გაქვს მათთან?

— რა თქმა უნდა, მცნობენ და არავისთან პრობლემები არ მაქვს — არც ქართველებთან, არც ოსებთან, არც რუსებთან. კარგი ადამიანები ყველგან არიან, ისევე, როგორც არც მთლად კეთილსინდისიერები. ყველას მშვიდად და ჩვეულებრივად ცხოვრება უნდა. სხვათა შორის, 2 წიგნი დავწერე და მინდა, პრეზენტაცია ცხინვალში, ჩემს სკოლაში გაემართო. თუ მოვახერხებ, ორივე მხრიდან სამთავრობო დელეგაციებსა და ჟურნალისტებს მოვიწვევ. ვფიქრობ, ბერძენ კოლეგებსაც დავაბატიებ. ამ ღონისძიებას ალბათ, თებერვალში მოვაწყობ... მე მშვიდობისმოყვარე კაცი ვარ და მიმანია, რომ ადამიანებმა ერთმანეთი ეროვნების მიხედვით არ უნდა დაყონ. ყველასთან კარგი ურთიერთობა უნდა გვქონდეს. მშვიდობისათვის სპორტსმენებმა და მსახიობებმა, არაპოლიტიკოსებმა თუ ბიზნესმენებმა ყველა ღონე უნდა ვინმართ.

— მოდი, ბარსელონის თამაშები გავისხენოთ, როდესაც პირველი ოლიმპიური ოქროს მედალი მოიპოვე...

— ბარსელონაში ძალიან რთული იყო გამარჯვება. მეტოქეებისა და შტანგის გარდა, მწვერთველბუნაც მომიხდა ბრძოლა: მაშინ დსთ-ის გუნდის სახელით გამოვდიოდი, რომლის უფროსი მწვერთველიც, ცნობილი ათლეტი ვასილი ალექსევი იყო. მას კი სერგეი სირცოვის გამარჯვება ჰქონდა ჩაფიქრებული და სხვადასხ-

ვა წონასაც ის უკეთადა... არ მინდა ახლა, ყველა დეტალის გახსენება, ვიტყვი ერთს, რომ ბოლო ცდაზე, მხოლოდ სარეკორდო წონის დაძლევა მაძლევდა ოქროს მოპოვების შანსს და ორჭიდის ჯაშში 412,5 კგ-ით გავიმარჯვე კიდეც.

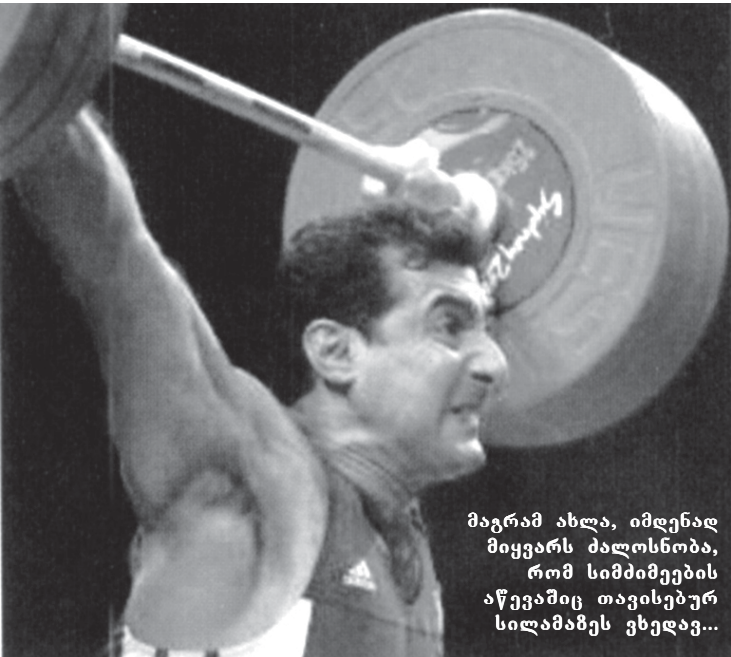
— ბევრ გულშემატივარს და მათ შორის მეც, კარგად გვახსოვს ის დაუფინყარი წამები, როდესაც შენ ბოლო ცდაზე 235 კგ ასნიე და ოლიმპიური ჩემპიონის ტიტული მოიპოვე. ეს მთელი ქართველი ხალხისთვის საოცარი სიხარულის მომტანი იყო. საინტერესოა, როგორ შეაფასა საქართველოს მაშინდელმა ხელმძღვანელობამ შენი გამარჯვება?

— ეს იყო 1992 წელს. ყველას გახსოვთ, თუ რაოდენ მძიმე პერიოდი იყო — როგორც პოლიტიკური, ასევე ეკონომიკური თვალსაზრისით. ვიცი, რომ სპორტისთვის არავის ეცალა. მაგრამ მაინც ძალიან დამწყდა გული, რომ ქვეყნის ხელმძღვანელობამ შეხვედრაც კი არ მოგვიწყო. ამის შემდეგ, კიდევ კარგა ხანს ვფიქრობდი, თუ სად და როგორ გამეგრძელებინა ჩემი სპორტული კარიერა. ფაქტია, რომ აქ, საქართველოში ვარჯიშის ელემენტარული პირობებიც კი არ მქონდა. ამიტომაც ავირჩიე საბერძნეთი, სადაც ნორმალურ საწვრთნელ პირობებსა და ხელშეწყობას დამიბრძინენ. საქართველოსა და საბერძნეთის ოლიმპიური კომიტეტების ურთიერთშეთანხმებით, მალე გამგზავრების ნება დამრთეს, ხოლო შემდეგ, ჩემი შესაძლებლობების ფარგლებში ვცდილობდი, დავხმარებოდი ქართველ ძალოსნებსაც და ჩვენს ფედერაციასაც.

— საქართველოდან გახიზნულ სპორტსმენებს სშირად, „მამლუქებს“ ეძახიან. თქვენთვის რამდენად მისაღებია ეს ტერმინი?

ვანო ბრიჭუაშვილი:

— მოდით, მაგ კითხვაზე მე გიპასუხებთ, კახიმ კი, ისევ გააგრძელოს ვარჯიში... კახიაშვილის არ იყოს, მეც დიდი ხანია, ფაქტობრივად, წასული ვარ საქართველოდან. მართალია, მოქალაქეობა არ შემიცვლია, მაგრამ თითქმის 10 წელი ვიმუშავე საზღვარგარეთ. ჩემს თავს „მამლუქად“ არ ვთვლი, რადგან იქ ყოფნისას, მე შეიძლება, უფრო მეტი გავაკეთე საქართველოსთვის, ვიდრე ზოგიერთმა, აქ მყოფმა. გიორგი ასანიძის დღევანდელი ოლიმპიური მედალი პრაქტიკულად, პოლონეთშია გამოჭედილი, სადაც მას ვავარჯიშებდი. არ ყოფილა დღე, საქართველოზე არ მეფიქროს. ამიტომაც, ვინმემ ჩემზე რომ თქვას, „მამლუქაო“,

მაგრამ ახლა, იმდენად მიყვარს ძალოსნობა, რომ სიმძიმეების აწევაშიც თავისებურ სილამაზეს ვხედავ...

დიდი სპორტი ამქვეყნიურ
სიამოვნებებზე უარის თქმას
მოითხოვს. გია ასანიძის,
მართლაც, მისი შვილების გამო,
თეთრი შურით მშურს...

ძალიან მეწყინება...

— კახი, წელან მითხარო, თუ
შენი ოლიმპიური ჯილდო როგორ
შეაფასეს საქართველოს მთავრობის
მალაღჩინოსნებმა. ახლა ის
მოგვიყვები, ბერძნების რეაქცია
როგორი იყო, ატლანტიში შენს
გამარჯვებაზე.

— 1992 წელს ბარსელონიდან რომ
ჩამოვედი, აეროპორტში 5 ჟურნალისტი
და 3 ნათესავი დამხვდა. მიღებაზე კი,
ერთადერთხელ, თუ არ ვცდები, მოსწავლე
ასალგაზრდობის სასახლეში მიმიწვიეს,
ვანტანგ გორგასლის მეორე ხარისხის
ორდენით დაჯილდოების დროს... რაც
შეეხება ბერძნებს — ატლანტიდან რომ
ჩავფრინდით, აეროპორტიდან სტადიონამდე
მთელი 22 კილომეტრის მანძილზე,
ქუჩებში ჩვენს დელეგაციას ხალხი
ტაშითა და შეძახილებით ხვდებოდა.
ახლა თავად განსაჯეთ, სად როგორ
აფასებენ ოლიმპიელებს. ოფიციალური
მიღება მოგვიწყო ათენის მერმა. მეორე
დღეს, პარლამენტში საზეიმოდ გადმოგვცეს
მედელები. მიღება მოგვიწვევს ქვეყნის
პრემიერ-მინისტრმა და პრეზიდენტმა.
გარდა ამისა, საბერძნეთის ჯარების
სარდალმა ოფიცრის წოდება მოგვანიჭა
და შესაბამისი ხელფასიც დაგვიწინა.
ოლიმპიური ჩემპიონები და მათი ოჯახის
წევრები უზრუნველყოფილნი ვართ
უფასო სამედიცინო მომსახურებით...
დამეთანხმებით, სპორტსმენებისადმი
დამოკიდებულება აქ და იქ ერთობ განსხვავებულია.
ასეთი ყურადღება, რა თქმა უნდა,
სტიმულია ჩემპიონებისთვის. მაგრამ
ეს არანაკლებ მნიშვნელოვანია მომავალი
თაობისთვისაც, რომელიც საკუთარი
თვალთ ხედავს, თუ როგორ ეპყრობიან
დიდ სპორტსმენებს.

— სპორტის სხვადასხვა სახეობაში
სპორტსმენები სხვადასხვანაირად
გამოსატყვევენ წარმატებასა თუ
წარუმატებლობას. ხშირად მინახ-

ავს — თქვენ, ძალოსნები ორივე
შემთხვევაში, თითქოს ეფერებით
შტანგას... რატომ?

— მართალი ხარ, მეც მქონია ასეთი
მომენტები. ეს ალბათ, იარაღისადმი პატივისცემის
გამონატყვია: ჩვენ ვთვლით, რომ შტანგა,
მისი წონა, კლიმატური პირობების,
დარბაზის ადგილმდებარეობისა თუ თავად
ათლეტის მომზადების დონის მიხედვით არ
იცვლება, ის მუდმივია. შეძლებს თუ არა
მის აწევას —

ეს ძალოსანზეა დამოკიდებული. თუ განსოვს,
ათენში რომ ვერ დავძლიე შტანგა, მოვეფერე
იარაღს და ჩემთვის გავიფიქრე — დღეისათვის
შენ უფრო ძლიერი ხარ, დღეს შენ მაჯობე,
მაგრამ იცოდე, კიდევ ერთხელ შევხვდებით
ერთმანეთს... ატლანტის ოლიმპიურ თამაშებზეც
მოვეფერე შტანგას, ოლონდ — მაშინ, მე ვაჯობე
იმ წონას და მადლობაც გადავუხადე მას და
ჩემს თავსაც იმისთვის, რომ კარგად ვიყავი
მომზადებული და მიზნის მიღწევა შევძელი...

— ბოლო 10 წელი, საბერძნეთში ვარჯიშობდი.
მანამდე, კიდევ უფრო მეტი დრო, საქართველოში
ემზადებოდი. ამდენად ორივე ქვეყნის
სპორტულ სტრუქტურებს იცნობ. საინტერესოა,
როგორი სისტემა იქ?

— ამას ადვილად მიხვდები, თუ გაიხსენებ
საბჭოურ სისტემას. საბერძნეთში დაახლოებით
80%-ით სწორედ საბჭოური სისტემა აქვთ და
შედევებსაც აღწევენ. შესაძლოა, სპორტისადმი ინტერესი
ისევ ძველბერძნული ოლიმპიადებიდან მოყოლებული
ტრადიციებითაა განპირობებული; მაგრამ ფაქტია —
სახელმწიფო დიდ ყურადღებას აქცევს ამ სფეროს.

— დღეს საბერძნეთში ბევრი ქართველი ცხოვრობს.
მათთან თუ გაქვს კავშირი?

— რა თქმა უნდა. მეგობრებიც მყავს. სხვათა შორის,
წამოსვლამდე ერთი კვირით ადრე, სალონიკში ქართული
სათვისტომო დავაარსეთ. ჩვენი მიზანია, იქაურ ქართველებს
შშობლიური ენა ვასწავლოთ, ჩვენებურ სიმღერას,
ცეკვას, ისტორიას, კულტურას ვაზიაროთ. ყველას
მოგეხსენებათ, რომ აქედან წასულთა უმრავლესობა
მატერიალური პრობლემების გამო, წლობით ვერ
ჩამოდის საქართველოში და თავისთავად, აქაური
ყოფაც მისთვის მეორე პლანზე გადადის.
იმედი მაქვს, ჩვენი სათვისტომო ბევრ სასიკეთო
საქმეს გააკეთებს...

ჯუნბლი

მინერალური
ჯანმრთელი და გონიერი ბავშვი!

ცხოველის შორების გამრიგელი და სახალისო საღებავი
ტაბლეტები თქვენი აატარებისთვის

ჯუნბლი მინერალური:

- ❖ შეისავს ვიტამინებსა და მინერალებს ეუბატური კომპინაციით
- ❖ გამოიყენება კიბო- და ავითამინოზის მკურნალობასა და პროფილაქტიკისთვის
- ❖ ასტიმულირებს გონებრივ და ფიზიკურ აქტივობას
- ❖ აუმჯობესებს ნივთიერებათა სვლას
- ❖ აბალუებს იმუნიტატს
- ❖ შეისავს იოდის დღიურ ნორმას, რას ხელს უწყობს იოდის დეფიციტის თავიდან ასცილებას

სამკურნალო დოზაჟი და პრეპარატის მიღების ხანგრძლივობა რეკომენდებულია ლაბორატორიის მითითებით

ჯუნბლი 3063რალ23001 30 და 60 ტაბლეტი ფლაკონში
ჯუნბლი 30 და 100 ტაბლეტი ფლაკონში

პრესტიჟის მუდმივ გაცემით პროცესს

საქართველო
საბჭოთა სფერო

საბჭოთა სფერო

მამალი ყველაფერს იღონებს თხის გასათხოვებლად

რა გვქვიათ 2005 წელს?

აღმოსავლური ჰოროსკოპის მიხედვით, ადამიანის დაბადების თვეზე მნიშვნელოვანი, მისი დაბადების წელია და შესაბამისად, წლის ჰოროსკოპი. დამდეგი 2005, მამლის წელია. ეს კი იმას ნიშნავს, რომ ყოყლოჩინა მამლაყინა მოდუნების საშუალებას არაფერს მისცემს. ვარსკვლავები გვამცნობენ, რომ 2005 წელს, მამლის ენერჯის უდიდესი ნაწილი სხვების სასიყვარულო საქმეების მოგვარებას მოხმარდება. დამდეგი წელიწადი, თავად მამლებისთვის მეორედ დაბადების ტოლფასი იქნება: მათ ზოხოქარო, მაგრამ ბედნიერი და ფულიანი წელი ელით წინ. 2005 წელი, ფინანსური თვალსაზრისით, განსაკუთრებით წარმატებული იქნება მამლის მეგობრების — ხარისა და გველისათვის. ვირთხა, ტახი და დრაკონი შემოსავლის ახალ წყაროს გამოიჩინებენ. ძაღლსა და ვეფხვს მატერიალური კეთილდღეობა ელით. სასურველია, კატამ (იგივე კურდღელი) მომჭირნეობა გამოიჩინოს, მაგრამ სერიოზული ნერვიულობის მიზეზი არც მას აქვს: ახლობლები გამუდმებით მზად არიან, დახმარების სელი გაუწოდონ.

ქვემოთ დაწვრილებით გაცნობებთ, თუ რა გელით მამლისათვის ყველაზე მნიშვნელოვან სფეროში — ალბათ მისვდით, რომ ლაბარაკია სიყვარულზე. თანაც, ჰოროსკოპს ორ ვარაუდს შემოგთავაზებთ — დასაოჯახებელთათვის და დაოჯახებულთათვის.

ვიცხ ხარბი

მამალი:	1933, 1945, 1957, 1969, 1981, 1993
კალლი:	1934, 1946, 1958, 1970, 1982, 1994
ტახი:	1935, 1947, 1959, 1971, 1983, 1995
პირთხა:	1936, 1948, 1960, 1972, 1984, 1996
ხარი:	1937, 1949, 1961, 1973, 1985, 1997
ვეფხვი:	1938, 1950, 1962, 1974, 1986, 1998
კატა (იგივე კურდღელი):	1939, 1951, 1963, 1975, 1987, 1999
დრაკონი:	1940, 1952, 1964, 1976, 1988, 2000
გველი:	1941, 1953, 1965, 1977, 1989, 2001
ცხენი:	1942, 1954, 1966, 1978, 1990, 2002
თხა:	1943, 1955, 1967, 1979, 1991, 2003
მაიმუნი:	1944, 1956, 1968, 1980, 1992, 2004

მამალი

დასაოჯახებელი.

ეს წელიწადი თქვენთვის ძალზე წარმატებული იქნება, როგორც საქმიან, ისე პირად ცხოვრებაში. აღნიშნეთ თქვენი გამარჯვებები და დატკბით ცხოვრებით. თქვენი რჩეულის გულწრფელობაში ეჭვს ნუ შეიტანთ; ხოლო თუ საკუთარ გრძნობებში ბოლომდე დარწმუნებული ბრძანდებით — დანიშნეთ ქორწილის დღე.

დაოჯახებული. ეს წელი დიდი ხნის ნანატრ სასიხარულო ცვლილებებს მოგიტანთ. თქვენი ავტორიტეტი თავისთავად განმტკიცდება. გამოიყენეთ ეს შანსი: მოვლეთების ნაწილი თქვენს მუდღეს გადააბრეთ. მაგრამ თუკი იგრძნობთ, რომ ოჯახური უღელი ფრთების გაშლის საშუალებას არ გაძლევთ, გათავისუფლდით მისგან.

კალლი

დასაოჯახებელი.

იღბლიანი, მაგრამ რთული წელი გელით წინ. თანაც, ამ სირთულეებს თავადვე ქმნით, რადგან პირად ცხოვრებაში მომხდარ მოვლენებზე, არასწორად რეაგირებთ. დაოჯახებული მამაკაცის სიყვარული, დიდი ვერაფერი ბედნაა. ნუ აჰყვებით ეჭვიანობას — მრისხანების გამოვლენა კარგს არაფერს მოგიტანთ. მაგრამ თუკი საკუთარი ემოციების მართვას მოახერხებთ, ეს წელი შესაძლოა, თქვენთვის ბედნიერი ქორწინებით დავერგვინდეს.

დაოჯახებული. თქვენი ოჯახური ცხოვრება უღრუბლოდ წარიმართება — წვრილმანი კინკლაობები ანგარიშგასაწვევი არ არის. ოღონდ, შეგებულების დროს გაფრთხილდით, საკუთარ მეორე ნახევარს

დიდხანს მარტო ნუ დატოვებთ. მოგზაურობაში შეიღებოც თან წაიყვანეთ და ნერვიულობის არანაირი მიზეზი აღარ გექნებათ.

ტახი

დასაოჯახებელი.

მამალი ტახს მაჭანკლობას გაუწევს და მომავალ საქმროს (საცოლეს) გააცნობს. ნუ გაუშვებთ ხელიდან შანსს: ამ წელიწადში ოჯახის შექმნა ბედნიერებას მოგიტანთ.

დაოჯახებული. საცხოვრებელი ადგილის გამოცვლა თქვენს ქორწინებას კიდევ უფრო განამტკიცებს. აი, სამსახურის გამოცვლამ კი შესაძლოა, ოჯახის დანგრევა გამოიწვიოს. თქვენს პირად ცხოვრებაში, ნათესავებისა და ძველი მეგობრების ჩარევა, სასურველი არ გახლავთ.

პირთხა

დასაოჯახებელი.

გაფრთხილდით, სიყვარულმა თავი არ დაგაკარგვინოთ: დაფიქრდით, მზად ხართ თუ არა იმისათვის, რომ ყოველ დღით ამ ადამიანის გვერდით გამოიღვიძოთ? ბევრი რამ გაქვთ საერთო? ეს ქორწინება შესაძლოა, ბედნიერიც აღმოჩნდეს, მაგრამ აჩქარებას არ გირჩევთ, რადგან საკუთარი გრძნობების გამოცდის საშუალება, აუცილებლად მოგეცემათ.

დაოჯახებული. ოჯახში მოსალოდნელია მატება. ამასთან, მუდღესთან ურთიერთობის გაფუჭების საფრთხეც არსებობს: ნუ აჩქარდებით და თქვენს მეორე ნახევარს ძალზე ბევრ მოთხოვნას ნუ წაუყენებთ. ბავშვებთანაც საერთო ენის გამოჩენას გირჩევთ. თუკი მოთმინებას გამოიჩენთ, ოჯახური ურთიერთობებიც მოგიწესრიგდებათ.

ხარი

დასაოჯახებელი.

თქვენთვის ეს წელიწადი ძალზე სასიკეთოდ წარიმართება. წინ გელით სასიამოვნო ნაცნობობა და რომანტიკული შეხვედრები, ყველაფერი ისე მომხიბლავად წარიმართება, როგორც ეს სასიყვარულო რომანებში ხდება. არც თაყვანისმცემლების ყურადღება მოგაკლდებათ, მაგრამ არჩევანს — ისევე, როგორც ხელისა და გულის შეთავაზების წინადადებას — თქვენ თავად გააკეთებთ. იმ შემთხვევაშიც კი, თუ თქვენ სუსტი სქესის წარმომადგენელი ბრძანდებით, ხმამაღლა წარმოთქვით ის, რისი გამხელაც თქვენს რჩეულს რატომღაც ვერ გაუბედავს და ყველაფერი კარგად იქნება.

დაოჯახებული. თქვენს მეორე ნახევართან პრობლემები შეგექმნებათ, ამიტომ

მეუღლესთან ურთიერთობების ასლებურად აწყობა სცადეთ. უმჯობესი იქნება, თუ ოჯახს შეინარჩუნებთ, ბედნიერებასა და კეთილდღეობაზე სუღელის გარდა უარს არავინ იტყვის. დაფიქრდით, ნუთუ, მართლა, რაიმე სერიოზული და გამოუსწორებელი ნაკლი აქვს თქვენს მეუღლეს? იქნებ, ყველაფერის თავიდან დაწყება ჯობდეს?

ჰიფსი

დასაოჯახებელი. ამ წელიწადში შესვლით ადამიანს, რომელიც შესაძლოა,

თქვენი რჩეული გახდეს, მაგრამ დაქორწინებას ნუ იჩქარებთ. კარგად დაფიქრდით და გაარკვიეთ, მზად ხართ თუ არა ოჯახური ცხოვრებისთვის? უმჯობესია, ერთიორი წელი დაიცადოთ და მხოლოდ ამის შემდეგ შექმნათ ოჯახი.

დაოჯახებული. წინა წელთან შედარებით, უფრო იღბლიანი წელიწადი გელით. უმჯობესი იქნება, თუ დაფიქრდებით იმაზე, თუ როგორ გამოასწოროთ ურთიერთობები თქვენს მეორე ნახევართან. ხშირად იარეთ მასთან ერთად სტუმრად; გამოძენეთ რაიმე საქმიანობა, რომელიც კიდევ უფრო მეტად შეგაკავშირებს.

კაბა

(იგივე კურდღელი) დასაოჯახებელი. წინ

რთული წელიწადი გელით, მაგრამ თქვენ ყველა სირთულის დაძლევის შეძლებთ. ქორწინების მეშვეობით, სოციალური კიბის უფრო მაღალ საფეხურზე აინაცვლებთ, ამის შესაძლებლობა კი სულ მალე მოგეცემათ. მაგრამ თუკი ამის გარდაუვალი აუცილებლობა არ არსებობს, უმჯობესი იქნება, თუ მხოლოდ ნიშნობით შემოიფარგლებით.

დაოჯახებული. შესაძლოა, ოჯახში უკმაყოფილებამ იჩინოს თავი. ცოლ-ქმარი ერთმანეთს ძველ ცოდვებს გაუსწინებს. თუკი თქვენთვის ძვირფასია თქვენი მეორე ნახევარი, პროვოკაციას ნუ წამოგებით და მასთან ურთიერთობას ნუ გაამწვავებთ. ეცადეთ, შეინარჩუნოთ ოჯახი. ხოლო თუკი მეუღლე გულზე ღიღად არ გესატყვობთ, შეგიძლიათ, სასამართლოში შეიტანოთ განცხადება. ოღონდ ერთი რამ კარგად დაიმასსოვრეთ: ამ წლის მანძილზე თავგადასავლების ძიებას ნუ ეცდებით, მაინც არაფერი გამოგივათ.

დრაკონი

დასაოჯახებელი. მო-

მავალ წელს მოწყენილობა არ გემუქრებათ: მგზნებარე სიყვარულის ასხნის არაერთი სცენა და

ბობოქარი ეჭვიანობის გამოვლინებები გაანტირებული გექნებათ. თუკი არაფერში ხართ დამნაშავე, თავის მართლებას ნუ მოჰყვებით, ხოლო თუ მართლაც შესცოდეთ რამე – მით უმეტეს. განმორებას ახალი შეხვედრა მოჰყვება და საგარაუდოა, რომ ძალზე პერსპექტიულიც.

დაოჯახებული. დამდეგ წელს ოჯახი ბევრ დროსა და ენერგიას არ წაგართმევთ – უმჯობესია, ერთიცა და მეორეც კარიერას მოახმაროთ. მიხედვით ჯანმრთელობას, ივარჯიშეთ. მთელი წლის მანძილზე საყოფაცხოვრებო პრობლემები ძირითადად

თქვენს მეორე ნახევარს დააწვება. ოღონდ, მისდამი ყურადღებისა და მადლიერების გამოხატვას ნუ დაივიწყებთ.

გველი

დასაოჯახებელი. ვინმე

მოგწონთ? შესანიშნავია! რაც შეიძლება ხშირად შეხვდით მას, გამოიჩინეთ ყურადღება და თავი შეაყვარეთ. შეყვარებული ხართ და ვერ გადაგიწყვეტიათ, ამ ეტაპზე რამდენად ხელსაყრელი იქნება თქვენთვის ოჯახური იდეალის დადგმა? გადაწყვიტეთ! მამლის წელიწადში ვარსკვლავები ბედნიერ ქორწინებას გიწინასწარმეტყველებენ.

დაოჯახებული. თქვენს ოჯახურ ბედნიერებას საფრთხეს ვერავინ და ვერაფერი შეუქმნის. პირიქით, ოჯახური ურთიერთობები კიდევ უფრო სრულყოფილი გახდება და თქვენი კავშირი კიდევ უფრო განმტკიცდება.

ცხენი

დასაოჯახებელი. დამ-

დეგი წლის მანძილზე, საქმიანი წარმატებებისა და რომანტიკული ურთიერთობების ერთმანეთთან შთავსება გაგიჭირდებათ. მამალი თქვენ ან კარიერის გაკეთებაში დაგეხმარებათ, ან პირადი ცხოვრების მოწყობაში. ორივე სფეროში წარმატების მოპოვების ერთიანი შანსი გაქვთ, მაგრამ დიდია იმის ალ-

ბათობა რომ ოჯახის შექმნამ სამსახურებრივ წინსვლაში ხელი შეგიშალოთ. არჩევანი თქვენზეა.

დაოჯახებული. თქვენს კავშირს საქმიანი თანამშრომლობა კიდევ უფრო განამტკიცებს – წარმატებას მიაღწევთ ნებისმიერ სფეროში, რასაც კი ხელს ერთად მოჰკიდებთ. თუკი არანაირი ერთობლივი პროექტი არ გაქვთ, მაშინ იქნებ, ბინა მანც გაგეცვალათ ან მისი კაპიტალური რემონტი წამოგეწყობთ.

თხა

დასაოჯახებელი. თუკი

გქვებნებათ, რომ თქვენი რომანი ერთფეროვანი და მოსაწყენი გახდა, გულს ნუ გაიტენთ – გრძნობამ შესაძლოა, ხელახალი ძალით იფეთქოს. ხოლო თუკი ასე არ მოხდა, იმის შანსიც გაქვთ, რომ იმ ადამიანს შეხვდეთ, რომელთან ერთადაც მთელ დარჩენილ ცხოვრებას გაატარებთ. თუკი თქვენ სუსტი სქესის წარმომადგენელი ხართ, დარწმუნებული ბრძანდებოდეთ – მამალი ყველაფერს იღონებს თხის გასათხოვებლად.

დაოჯახებული. მოთმინებით უნდა აღიჭურვოთ: თქვენი მეორე ნახევარი ეცდება, რომ თამამის საკუთარი წესები მოგახვეითოთ თავს. პოლემიკას ნუ გაუმართავთ მას – დათანხმდით და შემდეგ, მოიქეცით ისე, როგორც საჭიროდ ჩათვლით. გულის გადასაყოლებლად მსუბუქი რომანის გაბმას ნუ შეეცდებით – ერთი არასწორი ნაბიჯი და შესაძლოა, ოჯახი თავზე ხუხულასავით დაგენგრეთ.

მაიშენი

დასაოჯახებელი. წინ

არაერთი საინტერესო ნაცნობობა და კარიერაში შესანიშნავი პერსპექტივა გელით. არ გირჩევთ კოლეგებთან ან ხელქვეითებთან ფლირტს. დიდი შანსი გაქვთ, რომ ეს წელიწადი თქვენთვის იღბლიანი ქორწინებით დასრულდეს. მაგრამ მკვიდრად დაიმასსოვრეთ ერთი რამ: სხვის უბედურებაზე ბედნიერებას ვერ ააგებთ.

დაოჯახებული. გასული წელთან შედარებით, ეს წელიწადი კიდევ უფრო მეტ კეთილდღეობას მოგიტანთ: ყველაფერი, რის მისაღწევადაც დიდი ჯაფა გჭირდებოდათ, ამჯერად ძალზე იოლად გამოგივათ, მათ შორის, ოჯახური ურთიერთობების მოწესრიგებაც. ოღონდ იცოდეთ, წლეულს, თქვენი ცხოვრების თანამგზავრის პრობლემების (ამაში ოჯახური პრობლემები არ იგულისხმება) გადაჭრაც თქვენ მოგიწევთ.

კვირის

(2004 წ. 27 დეკემბერი - 2005 წ. 2 იანვარი)

პეტიო - 21/II-20/IV

ქალი: დღეები წლების მიჯნაზე თქვენთვის ძალზე ადვილი იქნება. ოღონდ, ნუ აყვებით ემოციებს. მოგეცემათ შანსი, კიდევ ერთხელ დაამტკიცოთ, რომ პატიოსანი ადამიანი ხართ.

მამაკაცი: საქმიანობა ნაყოფიერად წარმართება. მეზავრობას თუ გადაწყვეტთ, ბევრ საიმედოებას მიიღებთ, თუმცა, მანქანაშიც 31 დეკემბერს ნუ დაამთხვევით. წლის დასაწყისში, უარი არ თქვით ახალ წინადადებაზე.

პეტო - 21/IV-21/V

ქალი: პირად ცხოვრებაში გრანდიოზულ გეგმებს ნუ დაისახავთ. სამსახურშიც იმდენი იშრომეთ, რამდენიც მოგეთხოვებათ, მით უმეტეს, რომ „საქმიანი წელი“ ფაქტობრივად, დასრულებულია. მეტად იზრუნეთ ოჯახის წევრებზე.

მამაკაცი: ვარსკვლავები სასიამოვნო სიურპრიზს და კარგ მატერიალურ შემოსავლას გპირდებიან. თავი აარიდეთ ხალხმრავალ ადგილებს - შესაძლოა, ვინმესთან კონფლიქტი მოგივიდეთ. საზეიმო დღეები შინ ან მეგობრების წრეში გაატარეთ.

პარნოზო - 22/IV-21/V

ქალი: სამსახურში ცვლილებებია მოსალოდნელი. ახალ თანამდებობას ან ახალ პროექტს შემოგთავაზებენ. ნებისმიერ შემთხვევაში, წარმატებას მაღაწვეთ. ოჯახის წევრებთან ურთიერთობისას სულგრძელობა გამოიჩინეთ.

მამაკაცი: სასიყვარულო შესვენებები სხვა დროისთვის გადადეთ და საახალწლო სამზადისს მიჰყავით ხელი - ამით სინარულს მიანიჭებთ ოჯახის წევრებს. სამსახურში ყველაფერი თქვენდა სასიკეთოდ მიმდინარეობს.

პირნოზო - 22/VI-22/VII

ქალი: კონკრეტული პრობლემების გადასაჭრელად უნდა იზრუნოთ და ფინანსური საქმეებიც თქვენს ხელში იქნება. წლის დასაწყისში, საინტერესო წინადადებას მიიღებთ. ნუ დაკარგავთ წარმატების შანსს.

მამაკაცი: წლების მიჯნაზე ახალი ნაცნობობა გელით, რომელიც შესაძლოა, რომანტიკულ ურთიერთობაში გადაიზარდოს. ყურადღებით იყავით: ფული არ დაკარგოთ! სუფრასთან თავშეკავება გამოიჩინეთ.

ასტროლოგიური პროგნოზი

ლოპო - 23/VII-23/VIII

ქალი: ეცადეთ, თქვენი საიდუმლო ახლობლებსაც არ გაანდოთ. ნუ დახარჯავთ ფულს წვრილმანებში და არც ნერვებს აჭყვით უმნიშვნელო საკითხებზე კამათისას. ბედნიერების მიღწევაში ხელს მხოლოდ ამპარტაუნობა გიმოლით...

მამაკაცი: ადამიანი, რომელსაც ამ კვირაში გაიცნობთ, საქმიან პარტნიორად არ გამოაღწებათ. მოლაპარაკება, რომელზეც ბევრი რამ არის დამოკიდებული, სასურველია, პარასკევს გამართოთ. შემოსავალს იქიდან მიიღებთ, საიდანაც არ ულით.

ქალწული - 24/VIII-23/IX

ქალი: ახლა თქვენთვის მთავარია, სწორი ინფორმაცია მიიღოთ. ჰკითხეთ რჩევა გამოცდილ ადამიანებს. იმ შემთხვევაში, თუ ბიზნესის სფეროში მოღვაწეობთ, დანტერესდით საქმიან პარტნიორების ბიოგრაფიით და ყურადღებით მოუსმინეთ მათ ოპონენტებს.

მამაკაცი: ახლა სწორედ ის დროა, კარიერაზე იფიქროთ. შესთავაზეთ ახალი იდეები უფროსობას, ის სათანადოდ შეაფასებს საქმიან თქვენს ერთგულებას. ყურადღებით მოეკიდეთ ჯანმრთელობას და საახალწლო სუფრასთან მეტისმეტად ნუ გაილაღებთ.

სასწორი - 24/IX-23/X

ქალი: თავგანისმცემლებთან თუ უფრო კორექტული არ იქნებით, მალე მარტო დარჩებით. ეცადეთ, დანახოთ მათი კარგი თვისებები. ჭორების გამო ნუ იდარდებთ და მით უმეტეს, ცხოვრების ჩვეულ სტილს ნუ შეცვლით.

მამაკაცი: ოჯახურ პრობლემებს მხედეთ - ნუ მიიღებთ სწრაფ გადაწყვეტილებებს. გამოიჩინეთ დიპლომატიური ნიჭი და ჰკვიანურად დავეძმეთ თქვენი საქმეები. ახალ წელს აუცილებლად ოჯახის წევრებთან ერთად შეხვდით.

ღიანკალი - 24/X-22/XI

ქალი: დაიკეთ ტემპერამენტი, თორემ, ახლობლებთან კონფლიქტი გარდაუვალია. თუ მშობლებისგან ცალკე ცხოვრება გადაწყვიტეთ, ნუ აჩქარდებით - დამდეგ ახალ წელს, ამის კარგი შესაძლებლობა მოგეცემათ.

მამაკაცი: ახალი წლის დასაწყისში, თქვენ წინაშე ახალი პერსპექტივა გადაიშლება და ეს თქვენს ოჯახურ ბიუჯეტსაც დაეტყობა. სიფრთხილის გამოჩენაც გამართებთ, რომ საქმიანობისას მცდარი ნაბიჯი არ გადადგათ.

მეზოდონსო - 23/XI-21/XII

ქალი: მოეშვით ფუჭ ოცნებებს და იმოქმედეთ. ფინანსური სფეროში იანვარშივე წარმატებაა მოსალოდნელი, თუმცა, ყველაფერი თქვენს აქტიურობაზეა დამოკიდებული. წლის ბოლოს, ახალ იმიჯზე იზრუნეთ.

მამაკაცი: შესაძლებელია, წლის ბოლოს დაწყებულმა საქმემ წარმატება მოგიტანოთ. პირად ცხოვრებაშიც გაგიმართლებთ. მშვენიერი სექსის წარმომადგენლები, აღტაცებით შეხვდებიან ნებისმიერ თქვენს წინადადებას.

თხის რქა - 22/XII-20/I

ქალი: ცხოვრების გახალისებაზე იზრუნეთ. ახალ პროექტებში მონაწილეობა წარმატებას მოგიტანს, განსაკუთრებით იმ შემთხვევაში, თუ მასზე თქვენთან ერთად მამაკაციც იმუშავენ.

მამაკაცი: თუ ყურადღებით არ იქნებით, მომავალ წელს, სამსახურში სერიოზულ პრობლემებს თავიდან ვერ აიცილებთ. ნუ იქნებით ზედმეტად თავდაჯერებული. ვაობს, მოუსმინოთ და გაითვალისწინოთ გამოცდილი ადამიანების რჩევები.

მეჩხეული - 21/I-19/II

ქალი: ეცადეთ, მოჰკირნებოთ გამოიჩინოთ საახალწლო საჩუქრების შექმნისას. მეგობრებთან ურთიერთობისას კი თავი შეიკავეთ უაზრო კამათში ჩაბმისგან, წინააღმდეგ შემთხვევაში, სადღესასწაულო დღეებს კონფლიქტით ჩაიშხამებთ.

მამაკაცი: მორიდდით ისეთ ადამიანებს, რომლებიც თქვენადმი მტრულად არიან განწყობილნი. უახლოეს დღეებში მათი აგრესიულობა გაიზრდება და კრიტიკულ ზღვარს მიაღწევს. თქვენი მოთმინება შედეგს უახლოეს მომავალში გამოიღებს.

თიშევზო - 20/II-20/III

ქალი: ნუ გაგიტაცებთ ყოველდღიური საზრუნავი ისე, რომ საკუთარ იმიჯზე ზრუნვა დაივიწყოთ. ახალი წლის დადგომამდე, აუცილებლად ეწვიეთ მალაზიას და სილამაზის სალონს, რათა თავს ასიამოვნოთ.

მამაკაცი: დიდი ხნის სურვილს აისრულებთ. ბედი განსაკუთრებით, ხელოვნებით გატაცებულ ადამიანებს წყალობს. ნუ გაიფიქრებთ საზეიმო განწყობილებას სხვის ოჯახურ კონფლიქტში ჩარევით. წლის დასაწყისში, უახლოეს მეგობარს ეწვიეთ შინ.

				↻	ვსაქე კოჭელ წიხთა ერთობა	უსინათ- ლოთა შრიფტი	დიდი თევზი, სინი	ა	სასწორის თევზი	საუბრის საგანი	ს	ტბა სომხეთში	არაოფი- ციალური მაკლეური ბირჟაზე	
				ბ	ი	ბ	ზ	ი	ც	ტ	ე	კ	ა	
			უზარმაზ- არი ქანდაკება	ჳ	პაემანი	ჳ	ა	ნ	ზ	ე	მ	პ	შხის ქოლგა	
				ა	ჳ	ა	ნ	ა	რეზო ესამის „ქალაქი ...“	მ	ა	ზ	კ	
მწვალე- ბლობა	ა	ბ		ი	ზ	ი	ბ	ე	ეკსკურ- სიამძლილი ფეხბურთის სახელწოდება აშშ-ში	ზ	ა	ნ	ი	ა
ი	ჳ	ც	ზ	ა	პ	ზ	ა	ა	სახელმ- წიფო ცხ- ტრალურ აქტივობა	სახელმ- წიფო ევროპაში	ი	ს	ჳ	
ტ	ე	ზ	კენიის დედაქა- ლაქი	ნ	ა	ი	ჳ	ც	ბ	ი	ხოხბის პარტეი	ი	ა	
პ	ს	ც	სახელმ- წიფო ევროპაში	↻	ქალაქის ფულის გამოშვება	მდინარე საქართველო ში	ი	კ	ი	ტ	ზ	ე	ს	
ა	ი	ს	ი	მ	ა	ჳ	ინგლისის საინფორ- მაციო სააგენტო	ა	ზ	ი	ა	შოტლან- დიის საფეხ- ბურთო გუნდი	ც	
ჳ	საზეიმო წვეულება	ი	ჳ	ე	ტ	ი	ე	ჳ	უბანი თბილისში	ა	ა	პ	ზ	
ა	ყურძნის ჯიში	ციტრუსი	ზ	ი	მ	ც	ნ	ი	სახელმ- წიფო ვესტ- ინდოეთში	პ	ი	გამადიდე- ბული შუშა	ი	
ა	ზ	ნ	ა	ა	ბაბუეის დათვი	ნ	მ							
ფ	სისხლნაკ- ლებობა	ა	ნ	ე	მ	ი	ა							
ი	ნ	ც	ზ	ა	მ	ა	კ							
მ	ე	მ	ი	ზ	ა	მგალობე- ლი ფრინველი	ყვლზე შემოსას- ხვეი ქსოვილი							
ა	მართლმსა- ჯულების ქალიძმური ბერძნ. მით.	ბ	ა	ს	ი	კ	ი							
ზ	ქალთა ცეკვა	ინდიელთა ბელადი	ჩამონა- თვალი	ი	კ	ა	ს							
ი	ა	ა	მ	ა	ი	ა	პეპლების საჭერი სელსაწყვი							

53-ე გვერდზე გამოქვეყნებული ტესტის პასუხები: 1-ბ; 2-ა; 3-ა.

გაქორწინდი უკომუნისტო მოსახლეში გაქონათქვეყნი

პარტიტურაში თავჩარგული...

გამოჩნლ დირიჟორს ჰინს ფონ ბულოუს ჰკითხეს:
— რა განსხვავებაა კარგ და ცუდ დირიჟორს შორის?

მაესტრომ დაუფიქრებლად უპასუხა:

— კარგ დირიჟორს პარტიტურა თავში აქვს, ცუდი კი, პარტიტურაშია თავჩარგული.

15 წლით ახალგაზრდა ოსტაგი

კონოვარსკვლავმა გრეტა გარბომ ცნობილ ჰოლივუდელ ფოტოსტატს უსაყვედურა:

— რა მოგივიდათ?.. თქვენ მიერ ადრე გადაღებულ სურათებზე გაცილებით უკეთ გამოვიყურებოდი, ახლა კი

საკუთარ თავს არ ვგავარ!..

ფოტოგრაფმა გაუღიმა და მორიდებულად უპასუხა:

— მართალი ბრძანდებით. მაგრამ უნდა შეგახსენოთ, რომ მაშინ, 15 წლით ახალგაზრდა ვიყავი.

მწერალი, როგორც მკითხველი

ლონდონში, ვალტერ სკოტის პატივსაცემად, კოსტიუმირებული წვეულება იმართებოდა, რომელზეც ყველა, მწერლის ერთ-ერთი პერსონაჟის სამოსით უნდა გამოცხადებულიყო. სხვა სტუმრებისგან განსხვავებით, ჩარლზ დიკენსი ჩვეულებრივ კოსტიუმით გამოცხადდა დარბაზში.

— უკაცრავად, თქვენ რომელ პერსონაჟს განასახიერებთ? — ჰკითხეს მას.

— იმას, ურომლისოდაც ჩემი პატივცემული კოლეგის ნებისმიერი ნაწარმოები წარმოუდგენელია — მისი მკითხველი.

ანექდოტები

— დაიჭირეთ რამე? — ეკითხება გამვლელი მეთევზეს.

— კი! — მკვახედ პასუხობს მეთევზე, — ერთი დაიჭირე და წყალში გადავაგდე!

— ალბათ, პატარა იყო, არა?

— ჰო!.. დასნობით შენი სიმაღლის და შენსავით ცნობისმოყვარე!..

— აფიციანტ! ნახევარი საათია, თქვენი მწვადის გაჭრას ვცდილობ და არ გამოძღის!..

— ნუ იჩქარებთ, პატივცემულო... 11 საათამდე ვმუშაობთ...

— ჭიჭიკია, რატომ აიძულე შენი ცოლი, პინინოს მაგიერ, ფლეიტაზე დაკვრა რო ესწავლა?..

— ფლეიტაზე რო უკრავს, ვერ ლაპარაკობს და იმიტო...

სვანმა ძილის წინ, კედლის საათი გააჩერა: ღამე მაინც ტყუილად უნდა იმუშაოსო...

მღვდელი თავის ბაღში სკამს არემონტებს. ღობესთან ბავშვები არიან მიმდგრები და უყურებენ.

— რატომ მიყურებთ, ბავშვებო? ლურსმნის ჩარჭობა გინდათ ისწავლოთ?

— არა, — პასუხობენ ბავშვები, — ჩვენ გვინტერესებს, რა სიტყვებს ამბობს მღვდელი, როცა თითში ჩაქუჩს ჩაირტყამს...

დიასახლისი ეკითხება ახალ ძიძას:

— რატომ გაგათავისუფლეს წინა სამსახურიდან?

— ერთხელ, ბავშვის ბანაობა დამავიწყდა და იმიტომ...

ოთახიდან ბავშვის ხმა იმის:

— დედიკოო... ძიძად კვლეიდა ავიყვანოთ, რაა!...

მინოს სკოლიდან დაურეკეს:

— ბატონო მინო, არ შეგეშინდეს მაგრამა თქვენმა შვილმა კალამი გადაყლაპა.

— იი... შემეშინდები რა, ის ხო არავარ!.. ჩემს მოსვლამდე, ფანქრითა წეროს; მოვალ და მოვუტან ახალ კალამსა...

სვანი ეუბნება მეზობელს:

— თუ ძმა ხარ, ერთი შენი ბინოკლი მათხოვე, გასვენებაში მივლივარ!

— მერედა, ბინოკლი რად გინდა?

— შორეული ნათესავი მომიკვლა!..

ცოლი:

— გრცხვენოდეს! სახლში ასე გვიან ბრუნდები და მთვრალი ხარ. წესიერი მამაკაცი ასე არ უნდა მოიქცეს...

ქმარი:

— არც წესიერი ქალი უნდა გამოელაპარაკოს შუალამისას მთვრალ კაცს...

— ქალო... სუფსაში იმერელი ქალი დამხრჩვალა... აბა!.. — ეუბნება გურული ცოლს.

— მერე, რაია მაქანე გასაკვირი?

— როგორ თუ რაია?! ქალი იმისი-შორე გზაზე ჩამოსულა სუფსაში თავის დახრჩობის გულობიზა, შენ კიდო, აგერ... ყურის ძირში ჩამოვიდის და... ვერ იყენებ...

სვანი ფსიქიატრთან მივიდა.

— ექიმო, ყურებში გვეკონება, ტელეფონი რეკავს!

— არა უშავს... მთავარია, ყურმილი არ აიღო! — დაარიგა ექიმმა.

ჭიჭიკია ხევში გადავარდა. ბიჭიკია ზემოდან უყვირის:

— რა ქენი, ჭიჭიკია? ხელი შეიტეხე?

— არააა...

— აბა, ფეხი?

— არააა...

— აბა, თავი გეიტეხე?

— მაცალე, ბუჯო, ჯერ დავმცევე...

მრავლისმეტყველი სარუქარი

ალბათ, ძნელად თუ მოიპოვება ქვეყნად ადამიანი, რომელსაც საჩუქრის მიღება არ სიამოვნებს! თუმცა, არანაკლები სიამოვნების მომგვრელია ნათესავ-მეგობრებისა და ახლობლების საჩუქრებით გახარება.

საჩუქრის მთავარი არსი ხომ გახლავთ არა ის, თუ თავისთავად ეს ნივთი რამდენად ძვირად ღირებულა, არამედ ის, თუ რამდენად გვეძვირფასება ახლობელი ადამიანის მიერ ჩვენდამი გამოვლენილი ყურადღება.

საჩუქრის შერჩევა ბევრად უფრო გვიოლდება, იმ შემთხვევაში, როცა ჩვენ კარგად ვიცნობთ იმ ადამიანის გემოვნებას, რომლისთვისაც ეს ძღვენი გახლავთ განკუთვნილი. თუმცა, საჩუქრის შერჩევას ჩვენი საკუთარი გემოვნების გამოვლინების საშუალებაც გვეძლევა. ფსიქოლოგების აზრით, საჩუქრის შერჩევას, ადამიანები გემოვნების გარდა, საკუთარი ხასიათის თავისებურებებსაც ავლენენ.

ქვემოთ მოყვანილი ტესტის მეშვეობით, თქვენ სულ იოლად შეგიძლიათ გადაამოწმოთ ფსიქოლოგთა ეს მოსაზრება და გარდა ამისა, საშუალება მოგეცემათ, კიდევ ერთხელ ჩაულრმავდეთ საკუთარ თავს. უპასუხეთ ტესტის შეკითხვებს, დააჯამეთ ქულები და მიღებული შედეგი შეადარეთ თქვენს შეხედულებას საკუთარ თავზე.

1. საჩუქრის შერჩევას, მას რაიმე განსაკუთრებულ დატვირთვას ხომ არ ანიჭებთ ხოლმე?

- ა) დიახ - 5;
- ბ) ყოველთვის არა - 4;
- გ) არა - 3.

2. წინასწარ დიდხანს ფიქრობთ თუ არა იმაზე, თუ რა საჩუქარი შეურჩიოთ ახლობელს?

- ა) დიახ - 5;
- ბ) ზოგჯერ - 4;
- გ) არა - 3.

3. ხომ არ ამჯობინებთ ძღვნად განკუთვნილი ნივთის შექენას მხოლოდ მას შემდეგ, როცა წინასწარ გაარკვევთ, თუ რის მიღებას ისურვებდა თქვენი ახლობელი საჩუქრად?

- ა) დიახ - 5;
- ბ) ზოგჯერ ასეც ვიქცევი - 4;
- გ) თითქმის ყოველთვის ასე ვიქცევი - 3.

4. ეთანხმებით თუ არა იმ აზრს, რომ საჩუქარი, უპირველეს ყოვლისა,

პრაქტიკულობის თვალსაზრისით უნდა შეირჩეს?

- ა) დიახ - 3;
- ბ) არ არის აუცილებელი - 4;
- გ) არა - 5.

5. ეთანხმებით თუ არა იმ მოსაზრებას, რომ რამდენიმე წერილმანი ნივთის ჩუქებას, ერთი, მაგრამ შედარებით სოლიდური საჩუქრის ჩუქება სჯობს?

- ა) დიახ - 5;
- ბ) ზოგ შემთხვევაში, კი - 4;
- გ) არა - 3.

6. საჩუქრის შერჩევას, წინასწარ თუ ზრუნავთ იმაზე, რომ თქვენმა საჩუქარმა შემდგომში მის პატრონს აუცილებლად გაახსენოს თქვენი თავი?

- ა) დიახ - 3;
- ბ) ყოველთვის არა - 4;
- გ) არა - 5.

7. მიგაჩნიათ თუ არა, რომ საჩუქრის შერჩევას, სწორედ მის

ხარისხსა და ფასს აქვს გადამწყვეტი მნიშვნელობა?

- ა) დიახ - 3;
- ბ) ზოგ შემთხვევაში, კი - 4;
- გ) არა - 5.

8. ფიქრობთ თუ არა, რომ ამა თუ იმ ნივთის საჩუქრად მიღების შემდეგ, გარკვეული ვალდებულება გიჩნდებათ იმ ადამიანის მიმართ, ვინც ის მოგიძღვნათ?

- ა) დიახ - 3;
- ბ) გააჩნია გარემოებებს - 4;
- გ) არა - 5.

9. ზოგჯერ საჩუქარი იმ ნიშნით ხომ არ შეგირჩევიათ, რომ შემდგომში ეს ნივთი თქვენ თავადაც გამოგყენებინათ?

- ა) დიახ - 3;
- ბ) მქონია ასეთი შემთხვევაც - 4;
- გ) არა - 5.

10. ეთანხმებით თუ არა მოსაზრებას, რომ უმნიშვნელო (წერილმანი ნივთის) საჩუქრის მიძღვნა მეგობრული ურთიერთობის შენარჩუნებას უწყობს ხელს, „სერიოზული საჩუქარი“ კი ადამიანს რაღაცას ავალდებულებს?

- ა) დიახ - 3;
- ბ) ამას ყურადღება არ ვაქცევ - 4;
- გ) არა - 5.

ტესტის შედეგები

30-36 ქულა: ტრადიციების დამცველი და პატივისმცემელი ადამიანი ბრძანდებით. დიდად აფასებთ სტაბილურობას, ვინაიდან უსაფრთხოების შეგრძნება თქვენთვის ძალზე მნიშვნელოვანია. ამიტომ, გამოუდმებით ცდილობთ, რომ ირგვლივ სანდო ადამიანები შემოიკრობოთ. თავად თქვენ კი იმდენად სანდო და ერთგული ადამიანი ბრძანდებით, რომ ოჯახის წევრებს, ნათესავ-მეგობრებსა თუ კოლეგებს, ყველას თქვენი იმედი აქვს.

37-43 ქულა: ცდილობთ, რომ ყველაზე და ყველაფერზე აღმატებული იყოთ (ყოველ შემთხვევაში, იმას მაინც ცდილობთ, რომ სხვებზე უკეთესი წარმოდგენა ჰქონდეთ თქვენზე). საკუთარი სისუსტეების გამო-

ვლენას სასტიკად უფროსით, ამიტომ, ხშირად გულცივი ადამიანის შთაბეჭდილებას ტოვებთ. თუმცა, თქვენ კარგად მოგესხენებათ, რომ ეს სულაც არ გახლავთ ასე!

44 ქულაზე მეტი: თქვენი ერთადერთი ოცნება ახლობლების გაბედნიერებაა. თქვენთვის ძალზე მნიშვნელოვანია ის, რომ გაუგოთ ადამიანებს და დაეხმაროთ მათ. თანაც, თქვენ ამას აკეთებთ არა იმიტომ, რომ მაღლობა დაიმსახუროთ ან სამაგიეროს გამოელით მათგან, არამედ იმიტომ, რომ სხვანაირად ცხოვრება არ ძალგიძთ. საკითხავი მხოლოდ ის არის, რამდენად აფასებენ ახლობლები თქვენს უანგარობას?

80 წლის მევინთავმა ყინვლიან წყარში 18 საათი გაატარა

ამერიკის ფლორიდის შტატის მცხოვრები იგნასიო სიბერიო საკუთარი ნავით ოკეანეში გავიდა და ჩვეულებრივად, წყალში ჩაყვინთა. ცოტა ხანში მან შეამჩნია, რომ დინება მისი მოსტაცა. იგნასიო სასწრაფოდ ამოვიდა წყლის ზედაპირზე და დაეღებინა მას. ბერიკაცმა 5 კილომეტრამდე მანძილი გატარა, მაგრამ ნავს ვერაფრით დაეწია. ძალაგამოცლილი, ტივტივას გადააწყდა, რომელზეც თევზსაჭერი ბაღე იყო გამოტყული და მშველელის გამოჩენამდე, იქ გაჩერება გადაწყვიტა. ამასობაში დაღამდა, წყალი კიდევ უფრო გაიყინა და ქარიც გაძლიერდა... მევინთავს მთელი ღამე არ გაუჩერებია ფეხები, რომ არ გაყინულიყო, გარიჟრაჟზე კი ნაპირისკენ აიღო გეზი. ამ დროს, იგნასიოს შვილი-იშვილი ლოპესი, სანაპირო დაცვის სამსახურის თანამშრომლებთან ერთად ეძებდა მონუსეს. მათ მხოლოდ დაკარგვიდან 18 სთ-ის შემდეგ მიაგნეს სიბერიოს, რომელიც იმ დროს, ნაპირიდან ექვსიოდე კილომეტრის დაშორებით იმყოფებოდა. იგნასიოს თქმით, ის მრავალწლიანმა გამოცდილებამ და კარგმა პილოტაჟისტივებმა იხსნა დაღუპვისაგან.

იაპონიაში მახსობედა მამაკაცებზე ზიზნავენ

ამ ქვეყნის მალაზიების დახლებზე მართლაც მამაკაცებისთვის განკუთვნილი სპეციალური ბაღი გამოჩნდა. მათ, ვისაც გვერდს არ უშვებენ ქალის მხარი, ამის ნაცვლად, პოროლონისგან დამზადებულ „ქალის მუხლებს“ სთავაზობენ. „ბაღიში-მუხლი“ – ასე ითარგმნება იაპონური სიტყვა „ხინამაკურა“, რომელიც ამ „სათამაშოს“ დაარქვეს. მას ჩამოხლული ქალის სხეულის ქვედა ნაწილის ფორმა აქვს. ხინამაკურის მწარმოებელი ფირმის თავკაცის მიცუო ტაკასასის თქმით, „მართლაც მამაკაცები აღნიშნავენ, რომ „ხელოვნური მეგობარი“ მათ ამხედებს, რაც სასიხარულოა, რადგან ის ადამიანის ბუნებრივ მოთხოვნილებას პასუხობს: ჩვენ ბავშვობიდან შეჩვეული ვართ, დედის მუხლებზე თავის დადებას; დედა ამ დროს შვილს თავზე ხელს უსვამს, ყურს ფხანს, „ავანანს“ უმღერის. ჩვენს ბაღშიც ამიტომ აქვს მიცემული ასეთი ფორმა“. იაპონური პრესის ინფორმაციით, ამ ნაწარმმა მართლაც, იმთავითვე მოიპოვა პოპულარობა. ტაკასასის თქმით, პირველ 2 კვირაში უკვე 3 ათასამდე ხინამაკურა გაიყიდა.

ბიზნისში, მსოფლიოში ჰიზვილი მბიხნავი სახლი აშენდა

მსოფლიოში ბევრი მბრუნავი რესტორანი არსებობს, რომელიც კლიენტებს საუცხოო პანორამით ტკობის საშუალებას აძლევს. ავსტრალიაში, კანადასა და აშშ-ში არაერთი ცათამბვჯენის მაღალ სართულზე განთავსებული რესტორანი ბრუნავს წრიულად... მაგრამ ბრაზილიაში აგებული 11-სართულიანი შენობა, პირველი მბრუნავი საცხოვრებელი სახლი გახლავთ. ის ქალაქ კურიტიბაში აშენეს, რომლის ხელისუფლებამ ნოვატორული იდეებითაა ცნობილი ქვეყანაში. აღსანიშნავია, რომ სახლის თერთმეტზე სართული ცალ-ცალკე ბრუნავს. მათი ამოძრავება პულტის მეშვეობითაა შესაძლებელი. თუმცა, მოძრაობის მიმართულებაც და სიჩქარეც ამა თუ იმ სართულს ხშირად შეიძლება „უკარნახოთ“. სრულ წრეს დაბალ სიჩქარეზე სართული 1 სთ-ში დაფარავს. ამ სახლში ბინის შექმნა (ის მთელ სართულს იკავებს) მსურველს 400 ათასი დოლარი დაუჯდება. შენობა ქალაქ კურიტიბას იმ გარეუბანში მდებარეობს, რომელსაც მეტყველი სახელი – EcoVille („ეკოქალაქი“) ეწოდება. „ჩვენი კომპურა მასშტაბურ სამოქალაქო კონსტრუქციას წარმოადგენს, – თქვა მშენებელი ფირმის თავკაცმა ალკირ მორიომ და დასძინა: – ის თანამედროვე ხელოვნების ნამდვილი შედეგია“.

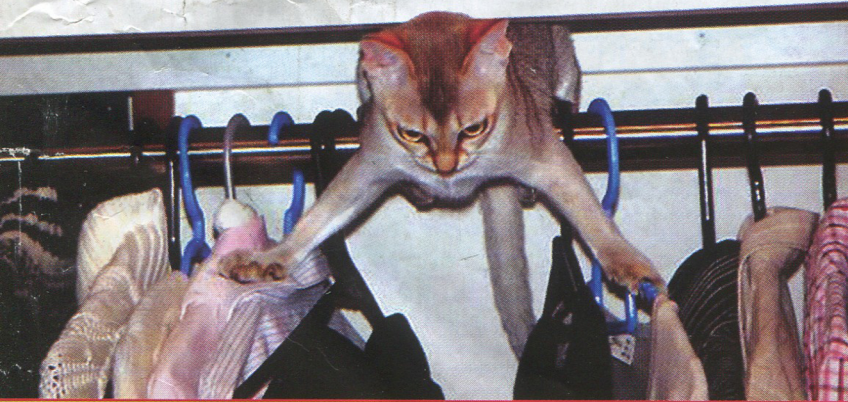
ტყუპმა დამ ეხოსა და იმავე დღეს ტყუპები გააჩინა

ეს საოცარი ამბავი ამერიკის ჯორჯიის შტატის ერთ-ერთ სამშობარო სახლში მოხდა. 21 წლის ტყუპმა დამ – ეშლი სპინქსმა და ანდრეა სპინქსმა, ერთი საათის ინტერვალში, ტყუპი ბიჭები გააჩინეს. დები ორსულობის მეექვსე თვეში იმყოფებოდნენ, როდესაც ექიმებმა დაადგინეს, რომ ორივეს ტყუპი ბიჭი ჰყავდა. ეშლი, რომელიც ინდიანაპოლისში (ინდიანის შტატი) ცხოვრობს, მშობარობამდე რამდენიმე კვირით ადრე ჩავიდა ჯორჯიის ქალაქ კონიერსში, რათა შვილების გაჩენამდე დარჩენილი დრო თავის დასთან ერთად გაეტარებინა. დები ამბობენ, რომ დროში დამთხვევა სრულიად შემთხვევითია. აღსანიშნავია, რომ ოთხივე მშობლის ოჯახს გენეტიკურად მოსდგამს ტყუპის გენი. ექიმ ლარი მატუმორტოს თქმით, რომელიც განსაკუთრებული რისკით მიმდინარე ორსულობის სპეციალისტია, ასეთი შემთხვევა მილიონში ერთხელ შეიძლება მოხდეს.

მორიომ და დასძინა: – ის თანამედროვე ხელოვნების ნამდვილი შედეგია“.

ფოტოკუჩიონები

№26(86) 23.XII.2004-5.I.2005

ოჯახის

მეურნაელი

სამედიცინო ჟურნალი

ფასი 70 თეთრი

ალერგია
სისტივეზა

ბ 35/46

გამელობება —
ღირსება და
ნაკლი

გამლის
დეზი

ქვედა
კიდურთა
ვენების
პარიკოზული
დაავადება

მთავარი თემა:
**ჯანსაღი
დღესასწაული**

ალკოჰოლი
და ნაგლეზი

ნეიროდარმიტი

თქვენი და

თქვენი ოჯახის ჯანმრთელობისთვის